Pierre Barbet

MERCENARII

de pe Rychna

© Editura ANTET XX PRESS pentru prezenta versiune în limba română.

Redactor: Crenguța Năstase
Tehnoredactare computerizată: Cristina Antonescu
Coperta: Ion Năstase

ISBN 973-8203-20-1

Tiparul a fost executat de tipografia
ANTET XX PRESS
Filipeștii de Târg, Prahova
Str. Max Heberlin, nr. 677

Capitolul I

Mantia catifelată a nopții acoperea străduțele înguste ale docurilor din jurul astroportului.

Doar lumina aurie a cerului împroșcat de fasciculele de foc ale proiectoarelor, care luminau pista, permitea să se zărească, asemenea unei umbre chinezești, o siluetă alunecând pe furiș de-a lungul zidurilor.

Creatura se deplasa foarte repede, în cea mai deplină liniște, ca o fiară la pândă. Își întorcea capul încontinuu, ca pentru a percepe mai bine murmurele nopții. Ochii săi cu reflexe aurii, cu pupile imense, scrutau tenebrele de nepătruns.

Dintr-o dată, se opri, dispărând brusc în spatele unui vraf de lăzi îngrămădite lângă un hangar: un horcăit tocmai se ridicase, pentru o clipă, deasupra rumorii orașului din preajmă.

Asemenea unei fiare sure, creatura făcu un salt uimitor pe deasupra grămezii de colete și căzu, în liniște, pe propriile-i picioare.

Atunci, cu o rapiditate și cu o precizie incredibile, mașina de luptă se declanșă: înainte de a putea să reacționeze, două haimanale care tocmai își sugrumau victima se treziră întinse pe cimentul murdar, doborâte.

Cu un gest rapid, agresorul lor sfâșie banda de piele ce înconjura gâtul omului ce zăcea pe jos, ca pe o simplă foaie de hârtie, apoi, punându-și pe umeri corpul nemișcat, se topi în noapte.

Cu câteva clipe mai târziu, silueta se contura pe plastexul neșlefuit al unei vitrine de bar. Alături de el se clătina pe picioare cel care tocmai scăpase de la o moarte cumplită.

Când cei doi vlăjgani intrară în sala afumată, toate privirile astroților se ațintiră asupra lor. Se aflau acolo epave umane lepădate de toate astronavele: escroci, hoți de buzunare, dezertori, trepăduși, o adunătură eteroclită de oameni, metiși și extratereștri de viță pură pe care n-ar fi fost bine să-i întâlnești noaptea într-un loc pustiu.

Totuși, toți păstrau tăcerea, contemplând cu un respect servil statura masivă a metisului licantrop, care îl căra pe jumătate pe pământean, a cărui uniformă jegoasă, cu gulerul smuls, descoperea gâtul brăzdat de o urmă stacojie.

Apoi, ca și cum s-ar fi înțeles, băutorii își reluară ocupațiile. Cărțile de joc fură trântite pe mese, paharele umeziră gâtlejurile uscate, jocurile mecanice țăcăniră, vocile stridente răsunară.

Nimeni, fără doar și poate, nu ținea să se înfrunte cu masivul hibrid, a cărui musculatură puternică se reliefa pe sub materialul ieftin al unui *battle-dress* tocit.

Cei doi nou-veniți se instalară la o masă liberă, în clarobscurul unui ungher și, cu un semn, metisul îi ceru patronului o sticlă.

Slugarnic, acesta luă două pahare murdare și o sticlă cu lichid roșu-aprins, apoi, după ce dăduse o dată cu cârpa, mecanic, pe masă, puse recipientele și plecă fără să spună vreun cuvânt.

Uriașul hirsut luă fiola, o aplecă pentru a citi mai bine eticheta, scoase dopul, adulmecă conținutul ei, apoi izbi totul de perete, ca pe o grenadă.

Crâșmarul cel obez, surprins de zgomot, sări în sus și dădu drumul paharului pe care tocmai îl spăla. Privirea lui se ațintì cu un aer întrebător asupra autorului acestei necuviințe, dar lucirea plină de ură a ochilor de aur îl îngheță. Rămase cu gura căscată pentru o clipă, apoi băgă mâna sub tejghea.

Un paral se materializă ca prin vrajă în mâna osoasă a celui de vizavi.

Din nou, o tăcere deplină domnea în încăpere.

Atunci, un surâs veninos înflori pe fața adipoasă a patronului, care flutură triumfal o altă ploscă, de data aceasta, nedesfăcută, și o aduse în fața acestui client irascibil.

Cu o mișcare a armei, acesta îi făcu semn să o deschidă și să umple cele două stacane cu lichidul moarat, în care dansau irizațiile curcubeului. Cu mâna stângă, duse paharul la gură și, după ce îl adulmecă, îl dădu peste cap.

Neliniștit, grăsanul îl privea bând, cu mâinile în șold.

Atunci, arma dispăru la fel de repede precum apăruse, iar băutorul se dezinteresă complet de crâșmar, care, cu un pas greoi, se duse să spele cloaca pe jos, cu o cârpă jegoasă.

Asemenea unei benzi magnetice care pornește din nou, hărmălaia obișnuită își reintră în drepturi.

Invitatul metisului era încă pe jumătate inconștient.

Înghiți cu forța cam o treime din sticlă, se înecă, tuși, sughiță, deveni stacojiu, apoi mormăi:

– Pe toți ktuluhii! Ești tu, Dervhax... Ce dracu' faci aici?

Licantropul surâse în tăcere, fizionomia sa luminându-se de o frumusețe sălbatică, și mugi cu o voce aspră:

– Terral, prietene, mai curând eu ar trebui să te întreb pe tine asta! Nu-ți amintești nimic?

Omul se scărpină în cap cu un aer perplex, își încruntă sprâncenele, apoi exclamă, ducându-și mâna la gât:

– Ba da... mă îndreptam spre un hangar, pentru a petrece acolo noaptea, și apoi am simțit o frânghie înfășurându-se în jurul gâtului meu. Am încercat să mă eliberez. Mai apoi, trebuie să-mi fi pierdut conștiința.

– Vezi că știi? Te-am întâlnit exact în clipa aia. Te simți mai bine?

– Nu prea rău! Am gâtul în flăcări; în afară de asta, nu s-a stricat nimic.

– Stryxul e cam aspru aici, dar îți readuce repede inima în piept.

– Ei bine, am avut noroc că te-am întâlnit! Tot în afaceri, domnule maior?

Metisul ridică din umeri.

– Nu! M-am descotorosit de astrocargoul meu de ceva luni de zile; compania de transport Dervhax s-a dus repede la fund. Un astrot format în flota obișnuită n-are stofă pentru comerț; magnații m-au aruncat repede în aer. De altfel, eram prea fraier; nu îi puneam să mă plătească dinainte și m-am lăsat păcălit.

– Nasol! Atunci, ești pe sponci?

– Nu chiar: mai am încă ceva gologani, ce mi-au mai rămas din primă și din vânzarea rablei. Doar că în fiecare zi mai storc din ei, și asta nu va dura la infinit.

– Ai vreo afacere în vedere?

– Nici vorbă.

– Nici eu: nimănui nu-i pasă de un fost locotenent din gardă. Trăiesc de pe-o zi pe alta păzind astroportul în cursul zilei. Mi se plătește o nimica toată, atât cât să nu crăp de foame. Nu pot nici măcar să-mi permit o cameră, de aceea mi-am ales ca domiciliu un hangar dezafectat.

– Asta nu i-a împiedicat pe șacalii de noapte să tabere pe tine. Rahații ăia ar ucide și pentru o zecime de kop!

– Află că mai am și o mică rezervă, murmură Terral, restul primei mele, câteva geme pe care le-am luat la un preț avantajos...

Dar interlocutorul său deja nu-l mai asculta: ușa batantă decorată cu motive obscene tocmai se deschisese, împinsă de un tip robust, aproape la fel de solid ca și Dervhax, dar de viță pură pământeană. Părul lui blond era aproape alb, și ochii, de un albastru foarte deschis, aveau o privire oțelită.

Gesturile sale erau de o brusche țe neliniștitoare. Purta un costum spălăcit, cu o croială militărească. O cicatrice lungă, albicioasă îi stră-

bătea fața de la frunte până la bărbie, și degetele sale agile jucau pe patul unei arme de calibru mare pe care o avea la centură.

Metisul scoase un fluierat imperceptibil.

Imediat, astrotul întoarse capul spre el.

Un surâs atotștiutor îi întinse buzele subțiri, și se îndreptă cu pași mari spre cei doi astroți. Ajuns în fața lor, salută milităreşte, apoi îi dădu o palmă pe spate lui Dervhax, hohotind:

– Ei bine, bătrâne, se poate spune că ești greu de dibuit! Am bătut toate bordelurile din apropiere, toate bistrourile, fără să pot să pun laba pe tine.

– Mă bucur să te văd... spuse Dervhax, schițând un surâs ambiguu. Și tu ai părăsit flota?

– Să spunem că niște spirite meschine nu mi-au apreciat serviciile la justa lor valoare. L-am pocnit puțin cam tare pe un chiulangiu, și asta l-a costat câteva copci.

– Mereu neschimbat, observă metisul, avuseseși deja neplăceri de genul ăsta. Pasiunea ta pentru pedepse corporale te va duce la pierzanie!

– Ce vrei! Nu mai există disciplină... Nu mai poți nicicum să te faci respectat, bombăni întristat vlăjganul, așezându-se pe un scaun. Dar nu contează...

Își întinse picioarele lungi, șfichiui masa cu o lovitură de baston și continuă:

– Cum îți merg treburile în clipa asta?

– Nu prea strălucit; pornisem o afacere de import-export, dar a trebuit s-o las baltă.

– Așadar, șomezi?

– Exact!

– Și tu, Terral?

– Îmi duc zilele, nimic pasionant...

– Am să vă propun o afacere, continuă astrotul, aplecându-se înspre amicii săi. Nu e un chilipir, dar e totuși avantajoasă. Un *job* obișnuit, bine plătit, care cere experiență și rezistență. Vă interesează?

– Pune cărțile pe masă! mormăi fostul maior. Dacă nu riscăm să ajungem la pârnaie, sunt omul tău!

– Bine. Cunoașteți Rychna?

– Stai puțin... se gândi locotenentul. O planetă descoperită acum vreo zece ani. Din constelația Dragonului. Rychnienii au avut dreptul la statutul de planetă în curs de dezvoltare, pentru că sunt umanoizi cu un

anumit grad de civilizație. Un loc destul de nasol: sălbatic, cu imense păduri tropicale...

– N-ai uitat ce-ai învățat la galactografie, bravo! Câteva detalii suplimentare: în mod excepțional, Terra a reușit să le înlăture pe celelalte două imperii stelare și trimisese prospectori. Germaniul cristalizat se găsește din plin acolo. Aveam, într-adevăr, posibilitatea să-l exploatăm. O sută de coloniști s-au instalat acolo, mai multe încărcături cu cristale fuseseră expediate, și apoi, într-o bună zi... nimic.

– Presupun că ambasadorul nostru s-a ocupat de chestia asta?! se interesă metisul, nonșalant.

Totuși, privirea sa scrutătoare arăta că povestea îl interesa în cea mai mare măsură.

– Evident! A avut chiar și dreptul să survoleze locul de amplasare al taberei și să aterizeze acolo. Nici urmă de coloniști. Rychnienii au pretins că fuseseră uciși de niște monștri misterioși care bântuie prin selvele sălbatice ale acestui infern. S-au găsit câteva obiecte, dar nici o urmă de sânge, nici un indiciu că ar fi avut loc o luptă. Atunci, afacerea a fost clasată, rychnienii ne-au indicat un zăcământ la fel de bogat într-un colț mai abordabil, astfel încât toată lumea s-a declarat mulțumită. Mai puțin Fairchild.

– Magnatul astronauticii? se interesă Terral, cu un dram de respect în voce.

– Chiar el! Or, Fairchild are – sau avea – o fată: Daneka. O pușloaică ciudată, care și-a lăsat baltă tatăl, divorțat, sub pretextul că se săturase până-n gât să trăiască în lux.

– Mai curând, cu tupeu – fătuca! observă Terral. Cu gologanii lui taică-su, ar fi putut totuși s-o ducă de minune!

– Tocmai asta nu vroia să facă. S-a angajat în cooperație ca infirmieră și s-a trezit pe Rychna.

Dervhax, tot tăcut, asculta cu o atenție susținută, cu ochii ațintiți pe cei ai interlocutorului său.

– ... Bineînțeles, a dispărut o dată cu ceilalți. Babacu' s-a făcut luntre și punte. Are o groază de relații, dar canci! Nimeni n-a putut dibui pușloaica. Atunci mi-a venit ideea genială. Tipul, disperat, era în stare de orice ca să-și recapete prețioasa progenitură. Își făcea reproșuri amare că a lăsat-o să plece, că a fost prea dur cu ea, în fine, dulcegării...

Metisul se scărpină pe nas cu un aer gânditor, dar nu făcu nici un comentariu.

– Or, o știam pe fosta nevastă a lui Fairchild, era o rudă îndepărtată de-a mea și fusesem invitat la ei o dată sau de două ori. Așadar, m-am dus să-l caut și i-am propus să trimită o expediție clandestină pe Rychna, pentru a-i recupera puștoaica. Ah, dacă l-ați fi văzut... mi-ar fi sărit în brațe... Afacerea a fost încheiată fără ezitare. Toate cheltuielile le suportă el: astronava, vehicule de teren, arme și provizii; totul e deja pregătit. Mai rămâne să găsesc vreo douăzeci de tipi cărora să nu li se citească frica în ochi și niște ofițeri care să-i comande. Fiecare mercenar va avea dreptul la o primă de 2 000 de kopi, care se dublează în caz de succes. Ofițerii – 3 000.

Terral scoase un fluierat admirativ și-l consultă din priviri pe fostul său șef. Acesta ieși, atunci, din mutismul său.

– Cine va fi comandantul expediției? se interesă el, simplu.

– Ei bine, eu, în principiu, doar că, date fiind gradul tău și experiența ta, am putea să împărțim comanda.

– Atunci, nu conta pe mine! Mulțumesc, oricum. Mă bucur că te-am revăzut, conchise metisul ridicându-se, pentru a da de înțeles că decizia sa era irevocabilă.

– Așteaptă puțin! exclamă Von Nagel, ținându-l de mânecă. Putem discuta...

– Nu văd de ce. Pentru mine, e simplu: ori conduc această expediție, ori nu iau parte la ea! N-ai decât să recrutezi alți mercenari.

Această propunere nu păru să-l satisfacă deloc pe fostul căpitan, care mormăi:

– Bine! Ai câștigat... Am încercat deja... fără succes. Se pare că am o reputație groaznică. Toți tipii se fofilează sub diverse pretexte.

Terral zâmbi înțelegător, fără să facă vreun comentariu.

– De acord! Tu vei fi *boss*-ul, eu voi comanda ca secund, fiind subînțeles că, dacă tu ai dispărea, ți-aș lua locul. De cât timp ai nevoie ca să recrutezi un comando?

– Te bagi, Terral? întrebă metisul.

Locotenentul se scărpină în cap și răspunse:

– E o lovitură cam riscantă, într-un loc oribil, dar, dacă tu ai curajul s-o faci, am și eu!

– Bine! O să dau o raită prin sector. Ne întâlnim aici peste două ore.

Dervhax ridică brațul ca să-i facă semn patronului, dar Von Nagel îl liniști:

– Lasă! Intră în cheltuielile generale.

Metisul nu insistă. Salută scurt cu mâna și, urmat de Terral, părăsi taverna.

Von Nagel, în ceea ce-l privește, rămase așezat la masă cu un aer satisfăcut. Una peste alta, afacerea fusese mai puțin dificilă decât se temuse. Dervhax păstrase numeroase relații printre astroți și era foarte îndrăgit. Toți știau că nu abandona niciodată vreun om de-al său când se afla la nevoie, și că, dacă unul dintre aceștia avea probleme grave, făcea și imposibilul pentru a-l ajuta. Cât despre Terral, era un tip loial și capabil, care, fără a avea calitățile excepționale ale maiorului, avea experiență în privința planetelor virgine, a faunei și florei lor.

Apucă fiola rămasă pe masă, se servi cu o rație copioasă și o bău dintr-o înghițitură, apoi râgâi cu voluptate și privi spectacolul *movie-colour* difuzat la televizor: un balet psihedelic cu adorabile tahitiene, foarte sumar îmbrăcate, care se ondulau lasciv.

Cu două ore mai târziu, maiorul apăru din nou în cadrul ușii, și i se alătură lui Von Nagel cu pasul său ușor și silențios.

– Totul e aranjat! anunță. L-am angajat pe Yghur, un cianantrop, ca sergent. Știe să se facă respectat de oameni. E un băiat devotat, care se descurcă formidabil la popotă. Trăgător de elită, pe deasupra. O achiziție bună. Ca radiofonist, n-am putut găsi decât un termes, un tip puțin cam trăsnit, care nu și-a revenit niciodată complet după pierderea clanului său monozigot. Altfel, un geniu al electronicii. Vom avea nevoie de așa ceva, pentru că, în junglă, umiditatea și ciupercile ne scurtcircuitează toată aparatura. Ceilalți tipi sunt foști astroți, scandalagii, protestatari, nu foarte cinstiți, întotdeauna gata de o escapadă, dar perfect antrenați și disciplinați. Acum, să ne ocupăm de detaliile practice: de ce astronavă vom dispune și cum vom ateriza pe Rychna fără să fim reperați?

– Fairchild ne dă un *Discover* capabil să transporte cinci vehicule de teren, proviziile și comandoul. Al unei companii private, bineînțeles. Nu vrea să fie implicat în lovitură dacă suntem reperați. Accesul va trebui să aibă loc prin sectorul virgin al Rychnei. Astronava noastră va fi prevăzută cu un înveliș special antiradar; de altfel, autohtonii nu sunt deloc tari în electronică. Nu vom fi detectați, cu excepția zonei de lângă astroportul care se află la antipozii minei. Aparatul nostru va ateriza pe un platou înalt de lângă Muntele Tulburător. Liniștește-te, nu e un vulcan! Își datorează numele undelor de căldură umedă provenind din pădure, care provoacă turbulențe ce perturbă propagarea razelor luminoase. Aterizarea va fi dificilă, dar pilotul este un tip care poate face față sarcinii.

Apoi, o dată debarcat materialul, vine rândul tău. Va trebui să înaintăm în această junglă populată de o faună periculoasă și puțin cunoscută.

– De ce nu folosim heli-mob-uri? Am ajunge mult mai repede la obiectivul nostru.

– Nici vorbă! Mai întâi, pentru că am putea fi reperați de patrulele rychniene, apoi, pentru că sectorul nu e sigur. Reptilele zburătoare mișună în adâncul acestei selve primitive. Am fi, cu siguranță, atacați. Ar trebui să utilizăm arme grele în atmosferă, ceea ce n-ar trece neobservat.

– Discreție înainte de toate... înțeleg. De fapt, nu avem aprobarea guvernului, și nu trebuie să contăm pe intervenția ambasadorului în cazul în care am fi capturați.

– Ai înțeles perfect situația.

– În aceste condiții, vom avea nevoie de cel puțin zece zile pentru a ajunge la obiectivul nostru, de tot atât – pentru a ne întoarce, plus cinci zile pentru confruntări. Nu vom putea să ne dăm întâlnire cu *Discover*-ul înainte de douăzeci și cinci de zile.

– Ne va mai lăsa încă cinci zile de grație, vom dispune deci de o lună rychniană, sau de circa treizeci de zile de-ale noastre, pământene.

– Ai informații despre autohtoni?

– Sunt niște umanoizi destul de urâți, cu niște mutre de maimuțe, incredibil de lenți. Au un metabolism destul de remarcabil, care le permite să transforme glucidele prin fotosinteză. De asemenea, au nevoie de o izolare destul de mare, nu se aventurează aproape niciodată în pădure, prea deasă pentru a lăsa să treacă razele soarelui lor.

– În principiu, ar trebui deci să ne lase în pace!

– Din partea lor, n-avem de ce să ne temem atâta timp cât nu vom fi în împrejurimile minelor. În schimb, fauna ne va face probleme serioase!

– De ce fel?

– O! există numeroase posibilități! Un exobiolog a recenzat mai mult de o sută de specii de carnasiere, fără a pomeni de numeroase animăluțe, care de care mai periculoase.

– Yghur este un specialist în fauna extraterestră: a participat la mai multe expediții pentru vivariile care importă animale. Cunoaște perfect fauna de pe Rychna.

– Un tip prețios! Păcat că e un avorton de cianantrop!

– Cianantrop sau nu, te-aș ruga să nu te dedai la jignirile tale obișnuite! Vreau ca toți membrii expediției să fie tratați pe picior de egalitate.

Von Nagel nu făcu nici un comentariu și schimbă subiectul.

– Când crezi că vom putea pleca?

– Toți tipii sunt liberi. Mâine, dacă vrei.

– Fairchild va fi încântat. Mi-a cerut să mă mișc cât mai repede. Ne întâlnim deci înspre ora 9, pe cheiul 32. Vehiculele vor fi îmbarcate în această noapte, la fel ca și proviziile.

– De-acord! A, încă un detaliu: prima. Am vrea să fim plătiți înainte de plecare.

– S-a rezolvat. Toți membrii expediției vor primi suma stabilită, în bani gheață, chiar înainte de a pleca.

– În condițiile astea, totul e în regulă! Pe mâine, Nagel.

– Respectele mele, comandante! se fandosi căpitanul, cu un zâmbet de hienă, care i-ar fi dat de gândit, cu siguranță, oricui altcuiva decât lui Dervhax.

Maiorul părăsi încăperea cu pasul său ușor.

Terral îl aștepta afară.

– A mers totul cum stabiliserăm? se interesă el.

– Fără probleme. Vom avea paralele mâine. Fairchild nu vrea să intre la apă, dar pare corect. N-aș zice la fel despre Von Nagel.

– Mie-mi spui?! Fără tine, n-aș fi acceptat niciodată să plec împreună cu sadicul ăsta!

– Are și părți bune, observă metisul. E un tip capabil și curajos; de altfel, el ne-a procurat afacerea, deci nici nu se pune problema să-l lăsăm baltă.

– Păcat... Am impresia că ne va da multe bătăi de cap.

– Deh! nimeni nu e perfect... Vino-ncoace, presupun că nu ții să te întorci la hangarul tău! Ce-ai spune de o canapea la mine în cameră?

– Pe bune, nici vorbă să refuz! După ce mi s-a întâmplat în seara asta, voi fi mai liniștit așa.

Cei doi prieteni se cufundară în penumbră.

Aerul rece al nopții era înmiresmat. Mirosul parfumat al eucaliptilor uriași era de o intensitate aproape de nesuportat.

Dervhax mergea cu pași mari, și locotenentului îi era greu să se țină după el. Subjugat, el admira mersul ușor al metisului, statura sa de atlet. Cu un asemenea șef, se simțea în stare să înfrunte orice dușman. Acești metiși din nokkari și pământeni, una dintre puținele încrucișări posibile, dăduseră naștere unor subiecți remarcabili. Cu o incredibilă rezistență la oboseală, aveau un miros de o finețe excepțională și o musculatură puternică. Erau luptători de temut, foarte apreciați în flota regulată. Totuși,

puțini dintre ei ajungeau la niște grade înalte. Aveau un spirit prea independent pentru a se supune rutinei din escadre. Într-o bună zi, toți se reintorceau pe planeta lor, sau deveneau aventurieri ai spațiului.

Dervhax nu fusese o excepție de la această regulă.

Terral era de un cu totul alt gabarit. Idealist precum cavalerii din timpurile vechi, se dedica cu trup și suflet șefului său, dacă acesta știa să-i cucerească respectul. Îi apăra întotdeauna pe cei slabi și oprimați, ceea ce-i aducea, deseori, mari necazuri. Nu se confesa prea ușor, și nimeni nu știa exact de ce părăsise armata, unde era bine văzut. Fără îndoială, era la mijloc o chestiune amoroasă, dar nimeni nu știa care. Taciturn și apatic, era destul de fatalist și se supunea întotdeauna primului impuls. Admirația sa pentru Dervhax îl făcuse să accepte, fără ezitare, să participe la această expediție mai curând riscantă.

Cei doi astroți ajunseră la hotelul lor fără vreun incident neplăcut. Se culcară imediat și căzură într-un somn adânc.

A doua zi dimineața, când soarele veni să mângâie fața bucălată a tânărului locotenent, acesta se întinse și se uită la ceas. Era încă devreme, dar Terral se simțea perfect treaz, de aceea se ridică și se duse să facă duș. Patul tovarășului său era gol. Avea, fără îndoială, afaceri de aranjat înainte de plecare, așa că Terral nu se neliniști deloc.

Apa rece îi biciui plăcut pielea. O senzație pe care nu o va mai resimți, fără îndoială, prea curând; apoi sună ca să i se aducă micul dejun care apăru aproape imediat în ascensorul automat. Terral îl mâncă cu poftă și se îmbrăcă. Tocmai își încheia ultimul nasture când Dervhax apăru pe nesimțite, ca de obicei, făcându-l să tresară pe tânărul ofițer.

Dar când locotenentul zări monstrul ținut în lesă de metis, făcu un salt, ridicând scaunul pentru a se apăra.

– Ia spune, nu ești cam nebun dacă aduci aici grozăvia asta?! O să ne muște!

Într-adevăr, gângania, un fel de rădașcă mare de talia unei pisici, își deschise elitrele blindate și își luă zborul, clănțănindu-și mandibulele asemănătoare cu niște foarfece enorme.

Terral se dădu înapoi, pas cu pas, acoperindu-se pe cât de bine putea.

Un râset silențios desoperi dinții ascuțiți ai prietenului său.

– Nu te teme! exclamă el. Diablo este o insectă domestică. Trăiește în pădurile de pe planeta mea, și e o de o fidelitate de neclintit: nu atacă decât atunci când îi ordon eu s-o facă. Îl dusesem în pensiune la vivariu, dar mi-am spus că ne va fi de folos. E sensibil la câmpurile magnetice, și din cauza asta reprezintă un ghid prețios. Poate secționa un braț cu

mandibulele sale, iar carapacea lui rezistă la gloanțe; totuși, are o inimă iubitoare. Nu i te împotrivi!

Terral, în ciuda aversiunii sale, lăsă jos scaunul. Trebuia, într-adevăr, să aibă o încredere neclintită în șeful său.

Deodată, Diablo veni drăgălaș să i se așeze pe umăr, continuând să bată din aripi, și își băgă ochii mari cu fațete sub nasul astrotului, care nu se simțea în largul său.

– Uite, ați făcut cunoștință! Acum, va fi în stare să te găsească oriunde te-ai afla.

Într-adevăr, enorma insectă nu întârzie să-și ia zborul din nou, și se duse să se aciuieze pe spatele stăpânului său.

Tocmai atunci, ușa se deschise cu violență, și capul uluit al administratorului apăru în cadrul ei.

– Ia spuneți! urlă el, luați hotelul ăsta drept o grădină zoologică? Este strict interzis să se introducă animale aici, și cu atât mai mult monștri de felul ăsta. Așadar, îmi veți face hatârul de a-l duce de aici; dacă nu, vă arunc în stradă pe toți trei!

– Tocmai aveam de gând să-mi iau la revedere, declară comandantul cu un aer suav. La cât se ridică nota mea de plată?

– Cincisprezece credite! orăcăi funcționarul.

– Poftim! zise astrotul, trântindu-i un pumn de bancnote în palmă. Ca să nu te mai văd din nou; gherla asta e de-a dreptul infectă. Aerul condiționat e stricat, am înghețat toată noaptea... Vii, Terral?

Cei doi prieteni ieșiră cu fruntea sus din hotel și hotărâră să meargă pe jos până la astroport, care era foarte aproape. Metisul și tovarășul său aveau un mare succes. Toată lumea se grăbea să le cedeze trecerea.

Cheiul 32 era în plină efervescență.

Von Nagel, cu bustul gol, îndruma îmbarcarea ultimelor vehicule.

Vreo cincisprezece vlăjgani de toate gabaritele, mai mult sau mai puțin șifonați, așteptau cu răbdare ascultând un astrot care scotea sunete stridente dintr-o chitară romboidală.

Când îl zăriră pe Dervax, se ridicară și-l salutară cu mâna, fără a se sinchisi de regulamentul militar, făcând câteva glume.

Comandantul răspunse regulamentar și se îndreptă spre Von Nagel, care, plin de sudoare, vocifera după un șofer neîndemânatic.

– Nepricepuții ăștia au scos sufletul din mine! mormăi el. Erau cât pe ce să deformeze sasul. Acum, totul e încărcat, am verificat chiar eu: nu lipsește nimic.

– Perfect! Cheamă-l pe vameș, ne îmbarcăm.

Căpitanul zbieră cu o voce guturală și membrii expediției veniră, fără grabă, lângă deschizătura navei.

Acolo, funcționarul le verifică actele. Toți erau în regulă. Escaladară unul după altul pasarela. Von Nagel îi urmă, însoțit de ceilalți doi ofițeri.

Un astrot bondoc și rubicond îi aștepta la intrarea în sas.

– Căpitanul Zunor, se prezentă el, cu o voce de bas. Bine-ați venit la bord, comandante!

– Vă mulțumesc pentru primire. Am adus o mică gânganie cu mine, puteți să-i găsiți un loc liniștit și sigur? E destul de nervoasă în timpul zborului...

– Hmm... O să aranjez. Exact, mai am o cușcă sau două libere într-un buncăr. Sper că vor face față cleștilor ei!

– O, nu vă temeți! Diablo mă ascultă întru totul. Mă temeam numai ca, zburând prin astronavă, să nu-i sperie pe astroți.

– Bine! Urmați-l, vă rog, pe steward, vă va duce în cabinele dumneavoastră. Plecăm peste zece minute.

Ofițerii îl urmară pas cu pas pe astrot. Constatară, la sosire, că Von Nagel făcuse temeinic lucrurile: combinezoane etanșe, ținute tropicale de camuflaj, raniție, arme și rații de luptă îi așteptau.

Dervhax le examină cu atenție și scoase un mormăit de satisfacție. Tot echipamentul era de cea mai bună calitate.

În așteptarea plecării, comandantul își trase pe el o uniformă nouă care avea galoanele corespunzătoare gradului său, apoi examină lista membrilor comandoului. Când terminase, astronava părăsise deja solul pământean și o luase drept înspre constelația Dragonului.

Metisul puse atunci mâna pe interfon, îl chemă pe Von Nagel și îi ordonă să adune oamenii la popotă.

Îl avertiză pe Terral, care se găsea în cabina învecinată, și amândoi merseră să se întâlnească cu căpitanul.

Îi auziră urletele de departe și nu trebuiră decât să se ia după zgomot. Von Nagel le împărtășea punctul său de vedere membrilor comandoului, dându-le o idee despre cât de priceput era.

– ... Vă cer ca ținuta să fie ireproșabilă. Disciplina va fi aceeași ca în armata obișnuită! Fără lăsat pe tânjală. Vi s-a dat un material de cea mai bună calitate, și vă cer să fie perfect întreținut. Nu voi fi îngăduitor cu leneșii și cu chiulangiii! Unii dintre voi mă cunosc și știu că n-are rost să se joace de-a „care pe care" cu mine. Sunt un adept al pedepselor corporale. Așa că, fără discuții. Acolo unde mergem, nici vorbă să vă putem pune la arest, așa că socotiți-vă avertizați...

Von Nagel îl zări atunci pe Dervhax și ordonă:

– Atenție!

Toți luară poziția de drepți. După câte se pare, Byrag, radiofonistul, nu se supuse destul de repede, căci căpitanul îl șfichiui cu biciușca peste față, lăsându-i o dâră lungă, purpurie.

– Pe loc repaus! ordonă comandantul, fără a părea să fi remarcat gestul ofițerului său.

Își trecu în revistă oamenii, ochii săi gri ca oțelul se ațintiră pentru o clipă pe fața inexpresivă a termesului, apoi reluă:

– Nu mai are rost să vă vorbesc de disciplină, căpitanul tocmai a făcut acest lucru; n-am nimic de adăugat, cu excepția faptului că fiecare dintre voi va putea oricând să vină să mi se plângă, dacă apreciază că nu a fost tratat corect. Iată obiectivul misiunii noastre. Vom ateriza pe Rychna și vom traversa pădurea pentru a ajunge în secret la locul de amplasament al unei foste mine. Ocupanții ei au dispărut în mod misterios, devorați, după câte spun rychnienii, de către carnasierele care mișună pe această planetă. Se poate. Totuși, la fel de bine se poate ca coloniștii să fi fost masacrați de către autohtoni. Aceștia nu știu, bineînțeles, de sosirea noastră. Trebuie să facem tot posibilul pentru a trece nebăgați în seamă. Durata expediției, în cazul în care nu apare nimic neprevăzut: o lună. Vom dispune de vehicule speciale; nu vă ascund că înaintarea va fi dificilă. Cei care ezită pot încă să se retragă; *Discover*-ul îi va duce înapoi pe Pământ. Vreun comentariu?

O voce băscălioasă se auzi:

– Câte permisii o să avem? Tare mi-ar plăcea să fac cunoștință cu frumusețile locale!

Dervhax găsi de cuviință să zâmbească și răspunse:

– O zi de odihnă pe săptămână și transportul – decontat. Vă ajunge?

Nimeni nu răspunse, dar atmosfera se destinse.

– Puteți să vă întoarceți în cabine. Sunteți liberi până când ajungem la destinație.

Toți mercenarii se împrăștiară, cu excepția ofițerilor, și atunci metisul se apropie de Von Nagel și izbucni:

– Căpitane, cred că am spus deja că nu voi admite nici un fel de violență! Cei care nu sunt hotărâți să mă asculte vor pleca înapoi cu *Discover*-ul. M-am făcut bine înțeles?

– Perfect! mormăi ofițerul, cu o străfulgerare de ură în privire.

– Bine! Acum, să examinăm hărțile, ca să alegem cel mai bun itinerariu.

Capitolul II

Muntele Tulburător domina selva tropicală, așa cum un aisberg domină marea polară. Albețea sa imaculată îl scotea în evidență de departe. Totuși, doar vârful său era acoperit de gheață, coastele sale ivorii erau alcătuite din silvină aproape pură, făcând imposibilă orice vegetație.

De jur împrejur, asemenea unei mări de jad și de porțelan verde-pal, se întindea pădurea necuprinsă. Arborii uriași care se avântau spre cer atingeau mărimea unei astronave. Rămurișul lor, suprapus parțial într-o rețea strânsă, permitea să se treacă ușor dintr-un vârf într-altul.

Acolo se zbenguiau maimuțe din toate speciile, arboricole pofticioase după fructe, păsări cu penaj paradisiac. Tot acolo stătea la pândă moartea, sub forma unor nenumărate animale de pradă, monștri grotești sau șerpi nesfârșiți, care răspândeau groaza în rândurile acestei populații gu-
ralive și agitate.

Mai jos se desfăceau florile epifite, somptuoase buchete multicolore, al căror suc îmbăta legiunile de insecte și de colibri. Deseori, din păcate, această somptuoasă gâteală ascundea otrăvuri subtile, atât de toxice, încât o singură picătură care ar fi căzut pe pielea goală ar fi fost de ajuns pentru a provoca o otrăvire mortală. În cel mai bun caz, puteai să scapi doar cu o băsică ce supura săptămâni întregi, înainte de a se cicatriza.

În sfârșit, jos de tot, în obscuritatea verde-albăstruie a adâncimilor asemănătoare cu abisurile oceanelor, se întindea plapuma de ferigi, mușchi, străpunsă de un covor vâscos de mucegaiuri, de ciuperci grotești. Acolo, totuși, trăia și o faună demonică, în sânul umidității pătrunzătoare, al miasmelor putrede, al pâclelor vătămătoare. Câteodată, o boltă netedă exploda, răspândind împrejur un nor ocru de spori. Vai de cel care respira aceste pulberi perfide! Curând sferulele înfloreau în adâncul plămânilor săi, provocând o tuse de neoprit; apoi miceliile ar fi cuprins bronhiolele, astupând canalele subțiri, ceea ce ar fi însemnat asfixierea rapidă. După aceea, cadavrul ce putrezea ar fi servit drept hrană pentru ciuperci, sferele albăstrui ar fi răsărit din pielea crăpată, și ciclul infernal ar fi început din nou.

Discover-ul se așeză, așa cum fusese stabilit, pe o platformă desprinsă din Muntele Tulburător, și căpitanul lui trecu în grabă la descărcare.

Fusese plătit foarte bine pentru a efectua traversarea, dar nu ținea deloc să-și asume riscuri inutile.

Buncărele fură golite într-un timp record.

Vehicule și lăzi fură îngrămădite. Comandoul puse piciorul pe pământ și astronava decolă fără să verifice măcar dacă nu fusese uitat nimic. Cu puțin înainte de debarcare, oamenii îmbrăcaseră, bineînțeles, combinezoanele lor speciale, dungate cu verde și negru. Purtau o mască de filtrare și o cască dotată cu ochelari care amplifică lumina. Înarmați până-n dinți, căptușiți cu muniții, duceau în ranițe un echipament de supraviețuire pentru a rezista o săptămână. Apa nu le-ar lipsi în pădure. Comprimate antiseptice le permiteau s-o bea fără pericol.

Acum, *Discover*-ul nu mai era decât un punct minuscul pe cerul fără nori. Curând dispăru complet. Timp de o lună, expediția urma să fie lăsată în întregime de capul ei.

Căldura de pe coastele acestui munte, direct expus la soare, era copleșitoare. Cu febrilitate, Dervhax și Von Nagel supravegheau încărcarea vehiculelor de teren, indicând fiecare pachet, verificându-i conținutul.

Spre marea lor furie, atunci își dădură seama că două lăzi în care se aflau piese de schimb pentru vehicule rămăseseră la bordul astronavei.

Nu exista nici un pericol imediat, dar, mai târziu, orice pană ar determina abandonarea acestor prețioase mașini.

Nici nu se punea problema să se cheme înapoi astronava: expediția trebuia să se afunde cât mai repede în pădure, în cazul în care vreo patrulă aeriană indiscretă ar apărea.

Oamenii se adunară, așadar, și începură să coboare repede panta, în urma mașinilor care se hurducăiau pe pământul pietros.

Efectuau partea cea mai ușoară a traseului, și totuși au trebuit să facă câteva ocoluri, pentru a evita râpele și blocurile de netrecut.

Curând liziera pădurii apăru: doar mărăcinișuri, la început, apoi copaci din ce în ce mai mari și, în sfârșit, trunchiurile enorme, coloane ale unei catedrale infernale, cu tapiseriile lor grele de mușchi uriași și tale împletite.

Dervhax luase loc în vehiculul din față, împreună cu Terral. Von Nagel și sergentul Yghur închideau marșul. Oamenii se instalaseră comod în celelalte camioane, care urmau, de acum înainte, să le slujească drept locuință.

Diablo se așezase, înțelept, pe capotă, în fața stăpânului său. Din când în când, o lua puțin înainte, dar nu se îndepărta niciodată prea mult

– măsură de prudență justificată de țipetele, orăcăielile și buhăielile ce precedau sosirea coloanei.

Dintr-o dată, o mantie de plumb coborî deasupra oamenilor: o senzație penibilă de claustrofobie provocată de dispariția bruscă a luminii vii a zilei, înlocuită de o penumbră de culoarea smaraldului. Aerul filtrat de măști era saturat de umiditate, și un miros zăpăcitor de mucegai domina miresmele puternice ale nenumăratelor plante strânse unele lângă celelalte în covoare interminabile.

Datorită amplificatoarelor de lumină, reglate pe lungimea de undă a verdelui, vegetația măruntă apărea clar, cu o nuanță aproape albă.

Mult deasupra membrilor comandoului, o boltă strânsă de rămurișuri și de frunze masca în întregime cerul. Din când în când, o ceată de maimuțe zburdalnice cobora ca să contemple monștrii bubuitori care șerpuiau în jurul trunchiurilor. Uneori, una dintre ele lua un fruct pe care îl arunca pe o capotă, apoi fugea, ca și cum s-ar fi înspăimântat de îndrăzneala ei, pentru a reveni peste câteva clipe.

Uneori, umbre cenușii atingeau în treacăt camioanele: lilieci uriași care înșfăcau din zbor țânțari de dimensiuni apreciabile.

Foarte repede, a trebuit să se pună în acțiune dispozitivele speciale, un fel de mulinete cu lame ca niște săbii, care ciopârțeau tijele ferigilor și ale lianelor, deschizând un tunel vehiculelor, ale căror pneuri mari patinau pe mușchi și pe humus.

În spate, urmau celelalte mașini, în șir indian.

Majoritatea oamenilor somnolau în vehicule, unii jucau cărți la lumina plafonierelor. Alții discutau sau își spuneau istorii de prin cârciumi, schimbând fotografii deocheate.

Dervhax părea mulțumit. Motoarele funcționau regulat și, în ciuda densității vegetației, coloana nu se afla în întârziere. Diablo, deloc înspăimântat, continua să zboare pe deasupra camionului.

Terral și Byrag își povesteau viața. Radiofonistul, puțin vorbăreț, părea să înceapă să resimtă amiciție pentru tânărul ofițer. Locotenentul, la rândul lui, se abandona confidențelor. Îi spuse astfel termesului că părăsise armata din cauza unei fapte nesăbuite, după ce fusese rugat de un magnat al industriei s-o lase pe fiica lui în pace. Aceasta acceptase să fugă cu iubitul ei, dar Terral o așteptase degeaba la locul de întâlnire.

La reîntoarcerea sa la cartier, colonelul îl dojenise într-un mod dur, ordonându-i să nu mai alerge după fuste în rândurile burgheziei garnizoanei. Flăcăul îi replicase verde în față, mergând până la a-și trata superiorul drept militar „ruginit". După asta, nici vorbă să mai poată face carieră în armată.

Terral vegetase, asigurându-și traiul prin diverse mijloace, până când să-l întâlnească pe Dervhax. Această expediție era o ocazie nesperată pentru el. Prima consistentă încasată îi permitea, la întoarcere, să înceapă o nouă viață.

Cât despre termes, el aparținea unei rase care se luptase vreme îndelungată cu pământenii. Acum, cele două civilizații coexistau în pace, făcând comerț în Galaxie și nemailuptându-se decât pentru a obține piețe de desfacere.

Acești insectoizi depuneau ouă, din care ieșeau doisprezece gemeni monozigoți, destinați să ducă o viață în comun. Toți făceau aceleași studii și practicau aceeași meserie.

Pentru un om, erau mai curând respingători, cu abdomenul lor cilindric, carapacea lor chitinoasă și ochii lor globuloși, inexpresivi. Respirau un aer diferit de cel al pământenilor, dar savanții lor găsiseră mijlocul de a-i adapta la o atmosferă oxigenată.

Mâncau un terci lichid, ciuperci și erau înnebuniți după excrețiile zaharate ale arenoșilor, niște animale cu șase picioare pe care le creșteau în ferme.

Temperatura medie a planetei lor era de 300, astfel încât Byrag se simțea cu totul în largul lui în atmosfera aceasta jilavă, care îi anemia pe pământeni.

Toți termeșii erau foarte inteligenți și foarte bine dotați pentru mecanică. Radiofonistul nu făcea excepție de la regulă. Aparținea, nu de mult, unui clan monozigot de astroți care alcătuia echipajul unui cargou.

Din păcate, nava atinsese ușor o stea pitică neagră, nesemnalată pe hărți. Propulsoarele, activate la maximum, smulseseră vasul din această capcană mortală. Din nefericire, normele de securitate nu fuseseră respectate. O explozie devastase astronava la puțin timp după ce ieșise cu fața curată, omorând toți membrii echipajului, cu excepția radiofonistului, care se trezise în vid, în costum de scafandru spațial.

Termeșii sunt foarte curajoși și nu prea emotivi, totuși Byrag trăise atunci orele cele mai cumplite din viața sa.

În locul său, orice ființă umană ar fi înnebunit.

Însă insectoidul așteptase, răbdător. Evitând gesturile inutile pentru a economisi rezervele sale de aer și de apă, rămăsese încolăcit ore în șir, în derivă în vid, sub stelele indiferente.

Disperat, Byrag încercase să intre în legătură cu frații săi. Și-a dat repede seama de ceea ce era evident. Toți pieriseră în urma catastrofei.

De-acum, viața nu mai avea sens pentru el. Un termes trăiește în castă și împărtășește cu frații săi gemeni bucuriile și durerile. Fără ei, este ca o albină în afara stupului său natal. Byrag se hotărî, așadar, să moară.

Debranșă farul semnalizator și întrerupse emisiile radio automate, apoi privi fix cerul ostil.

Dar lui Byrag îi fusese scris să nu moară astfel. Spre marea sa neplăcere, văzuse un astru luminos mărindu-se în fața lui, apoi transformându-se într-o cocă lungă și subțire, cu proiectorul său de la pravă.

O astronavă pământeană, recepționând emisia lui radio, îl localizase pe radar chiar înainte de a-și întrerupe sistemul de apel.

Termesul, o dată salvat, fusese readus pe Pământ.

Aici, fusese îngrijit și i se propusese să fie repatriat pe planeta sa natală, dar el refuzase. Gândul, numai, de a revedea clanuri normale, îi era insuportabil. Pe Pământ, întâlnea puțini compatrioți și încerca să uite, în singurătate.

Byrag se descurcase cum putuse, reparând aparate radio la astroport. Lucrase o dată pentru Dervhax, care fusese foarte mulțumit de serviciile lui.

În mod foarte firesc, atunci când maiorul căutase un radiofonist pentru comandoul lui, se gândise la acesta.

Byrag, care începea să se plictisească, acceptase. Această expediție riscantă i-ar fi oferit, poate, în sfârșit, ocazia de a li se alătura fraților săi în eternitate.

Locotenentul, mereu gata să se dedice unei victime a fatalității, găsi în el un tovarăș captivant. Pământeanul nu-i cunoștea bine pe termeși și, grație noului său prieten, învăță să aprecieze această rasă muncitoare, devenită pașnică după ce fusese orientată doar spre război.

În vehiculul din coadă, Von Nagel își petrecea cea mai mare parte a timpului degustând dintr-o damigeană cu lichior vegan. Asta îl întrista, fredona încontinuu arii melancolice sau șlagăre sentimentale, fără să se ocupe, nici cât negru sub unghie, de Yghur.

Cianantropul, la rândul lui, se simțea ca în paradis. Deloc deprimat de căldură, strângea încontinuu plante de pe lângă vehiculul de teren. Majoritatea speciilor îi erau necunoscute, și le clasa meticulos într-un ierbar.

Altele semănau cu niște specii identificate, și le aranja în cutii metalice, păstrându-le pentru a le folosi mai apoi, dacă ar fi fost nevoie.

În acest timp, coloana înainta în continuare.

În două rânduri, Dervhax și Von Nagel schimbaseră locurile vehiculelor lor, pentru a menaja sistemul de tăiere.

Flora se modifica treptat: ciupercile erau preponderente. Byrag gustă mai multe dintre ele, niște bazidiomicete mari și cărnoase, și declară că sunt delicioase. Nimeni nu îndrăzni totuși să-l imite...

Trunchiurile imense erau din ce în ce mai strânse, dar vehiculele puteau încă să treacă cu ușurință, astfel încât, atunci când Dervhax hotărî să se oprească pentru a petrece noaptea, mai mult de zece kilometri fuseseră parcurși!

În timp ce Yghur gătea la foc mic mâncăruri al căror miros îmbătător se răspândea în toată tabăra, santinelele supravegheau împrejurimile. Ofițerii, la rândul lor, determinau poziția în care se aflau, împreună cu Dervhax.

– Ei bine, lucrurile nu se prezintă prea rău, observă maiorul, satisfăcut. Am înaintat după cum prevăzuserăm, fără să întâlnim dificultăți majore. Ajung să mă întreb dacă faima proastă a acestei păduri nu e cam nejustificată.

– Nu vă faceți p'ea multe iluzii, șefule! interveni atunci sergentul, împărțind farfurii umplute cu o apetisantă tocană de vită. Suntem chiar la lizie'ă, și gângăniile ma'i nu se aventu'ează până aici. În noaptea asta, va t'ebui să fim cu ochii în pat'u!

– Mai lasă-ne, dracului, în pace, cobe ce ești! mormăi Von Nagel. Nimeni nu ți-a cerut părerea, așa că închide pliscul!

Cu ostentație, căpitanul se așezase departe de Byrag, pe care îl detesta sincer din cauză că era termes. Simțea aversiune, în bloc, pentru toți extratereștrii, și bravul Yghur, în ciuda artei sale culinare, nu găsise nici o scuză în ochii săi.

– Sergentul cunoaște mai bine pădurea asta decât tine, bătrâne! i-o reteză Dervhax. Sunt de perfect acord cu el. Să nu ne lăsăm păcăliți de acest calm aparent. De altfel, animalele de pradă vânează mai ales noaptea, așa că să rămânem pe poziții, cu armele la îndemână. Mai ales, nu părăsiți camioanele sub nici un pretext. Voi da eu ordinul, în caz de atac. Fără inițiative deplasate! Ați înțeles?

Toți, cu excepția lui Von Nagel, dădură din cap, în semn de aprobare. O dată terminată masa, făcură un rond, examinând proiectoarele, verifi-

când încărcătoarele armelor grele pentru a se asigura că erau bine aprovizionate, apoi merseră să se culce.

Dervhax stinse luminile din tabără, lăsând aprinse numai lămpile santinelelor.

Atunci, un spectacol minunat își făcu apariția. În întuneric, toate talele fosforescente ale ciupercilor alcătuiau felinare venețiene. Ramurile ghirlandelor de micelii transformau copacii în pomi de Crăciun.

Liniștea nopții era uneori tulburată de buhăitul unei păsări de noapte. În depărtare răsunau mormăituri surde și răgetele animalelor de pradă la vânătoare; în ansamblu, nimic prea neliniștitor.

Oamenii tocmai începeau să aţipească atunci când fură tulburați de protestele lui Yghur.

– Cine e ticălosul care a vă'sat un bidon de ulei peste ie'barul meu? striga el în gura mare. Dacă pun mâna pe el, sigu' o să reg'ete!

– A, taci din gură, maimuțoi albastru ce ești, urlă Von Nagel, ne plictisești cu porcăriile tale. Taci din gură, sau vei avea de-a face cu mine! E timpul să dormim!

Cianantropul îi aruncă o privire plină de ură ofițerului, fără să-i răspundă. Își aruncă prețioasele ierburi și scurse de ulei cutia, apoi se înfășură într-o pătură, lângă cutiile ce conțineau restul colecției sale.

Calmul reveni în tabără; din păcate, pentru puțin timp!

După cel mult o oră, santinelele dădură alarma din nou. Toți soldații săriră la posturile lor.

De jur împrejurul taberei, luciri de ametist ondulându-se precum valurile mării se apropiau pe nesimțite. O entitate necunoscută, sau niște flăcăruie[1], pur și simplu?

Dervhax se consultă cu Yghur, care dădu din cap în semn că nu știe. Nu auzise niciodată vorbindu-se despre acest fenomen.

Maiorul ezită înainte de a da ordinul să se tragă. Această maree luminoasă nu părea periculoasă, ar fi stupid să se bată cu niște focuri ale Sfântului Elm[2]!

Dar ceața violacee se apropia în continuare.

1. Flăcăruicle sunt flăcări produse de arderea hidrogenului degajat din corpuri în descompunere, care apar uneori pe pământ, mai ales deasupra locurilor mocirloase (n. tr.).
2. Focul Sfântului Elm este un fenomen electrometeorologic constând dintr-un mănunchi de raze luminoase, violete sau verzi, care se observă mai ales noaptea, în regiunile montane sau pe mare (n. tr.).

Brațe luminoase se materializară, ca niște șerpi colcăitori.

Pe jos, corpuri gelatinoase se târau pe mușchi, amintind de niște anemone-de-mare sau de niște meduze.

Irezistibil, aceste creaturi înaintau spre camioane, ca atrase de vreun chimiotactism.

Nici vorbă să mai aștepte: trebuiau să reacționeze, dacă nu vroiau să fie acoperiți de această maree vâscoasă.

– Trageți cu laserele! strigă maiorul.

Imediat, fasciculele purpurii începură să măture solul, săvârșind un măcel.

Protoplasmele carbonizate se contorsionau cu furie, un miros infect de stârv ars se răspândea în întreaga tabără.

Totuși, o dată nimicite primele rânduri, o nouă cohortă se avânta fără a se sinchisi de razele care le decimau fără milă.

Lumina stacojie a laserelor, fosforescența violetă a monștrilor, siluetele negre ale soldaților crispați pe armele lor evocau gheena celor damnați.

În ciuda pierderilor pe care le suferiseră, câteva creaturi ajunseră până la camioane, și atunci tentaculele lor se aruncau asupra pneurilor, care explodau unele după altele, în timp ce „anemonele-de-mare" rupeau cauciucurile în fâșii, nemailăsând decât jențile.

Trebuiră atunci să recurgă la armele portative pentru a lichida aceste animale vorace, în timp ce laserele grele trăgeau și mai vârtos.

În cele din urmă, după o luptă înverșunată, valurile agresorilor se unduiră deodată înspre adâncurile pădurii și nu întârziară să dispară.

Maiorul făcu atunci inventarul pagubelor: nici măcar un singur pneu nu fusese cruțat. După câte se pare, sulful folosit pentru vulcanizare le atrăgea pe aceste ființe vâscoase cu o asemenea forță, încât ele înfruntau moartea pentru a se înfrupta din el.

Era supărător, dar nicidecum dezastruos. Von Nagel prevăzuse roți de schimb cu carcasă în întregime metalică, de genul celor utilizate pentru mașinile menite să ruleze pe solul sateliților înghețați.

Era suficient să fie montate acestea pentru a evita o altă pățanie asemănătoare. Toți se puseră imediat la treabă. Oamenii, bombănind încontinuu, munceau cu înverșunare și, după o jumătate de oră, ceea ce se stricase fu reparat.

Atunci santinelele fură trimise din nou la posturi, și fiecare se înapoie repede în culcușul său, pentru a recupera timpul pierdut.

În restul nopții domni calmul.

Totuși, în zori, atunci când crestele îndepărtate primiră o lucire de acvamarin sub primele raze ale soarelui, mormăitul pistoalelor-mitralieră cu gloanțe atomice îi smulse pe mercenari din somn.

De data aceasta, era vorba despre crustacee roșu-aprins cu clești lungi, care-și dădeau drumul de pe crengile joase, cu cleștii căscați. Mai mulți oameni fuseseră mușcați cu cruzime. Se apăraseră cu lovituri de pumnal, dar lamele alunecau pe carapace, astfel încât trebuise să se recurgă la proiectile explozive.

Aversa roșie dură un sfert de oră.

Yghur, trăgând în fel și chip, făcu minuni. Von Nagel însuși părea ridicol de nepriceput pe lângă cianantrop, care nimerea de fiecare dată ținta. În sfârșit, la fel de brusc ca în cazul atacului precedent, crustaceele dispărură.

În total, nu făcuseră deloc pagube. De această dată, santinelele nu așteptaseră înainte să tragă. Câțiva oameni aveau răni la pulpe, cleștii tăioși ca briciul secționaseră plastexul cizmelor: nimic într-adevăr grav.

Terral și Byrag puseră pansamente și distribuiră antibiotice. Răniții fură scutiți de serviciu pe timpul zilei și tabăra fu ridicată.

Vehiculele demarară cu hurducături, pneurile metalice accentuând, evident, mai tare denivelările, dar aceasta nu-i împiedica pe oameni să moțăie, căci, la urma urmei, nu dormiseră deloc în noaptea dinainte, și următoarea risca să fie la fel de agitată.

Ar fi fost profund descurajați dacă ar fi auzit vorbele lui Yghur, care, interogat de Dervhax, îl asigură că pădurea ascundea și alți monștri de temut. Maiorul, după ce auzi lista impresionantă de fiare enumerate de către sergent, arboră o mină îngrijorată. Mai ales că Diablo îl dezamăgise foarte tare. Limierul său, într-adevăr, nu dăduse alarma; va putea el să detecteze la timp alte atacuri?

Fără îndoială, era ca și stăpânul său: nu știa nimic despre fauna locală, confundând animalele periculoase de pradă cu ierbivorele inofensive.

În timpul dimineții, înaintarea continuă fără hopuri. Oamenii bombăneau, lovindu-se cu palma pentru a ucide insectele care îi atacau fără oprire; Yghur le dădu o iarbă cu care se frecară pe față. De-acum încolo, țânțarii îi lăsară în pace.

Von Nagel, însă, refuză categoric acest medicament, preferând să-și închidă viziera căștii, în ciuda căldurii încă înăbușitoare.

Se afla în vehiculul din frunte atunci când apărură noi adversari. Spre prânz, Dervhax constată că Diablo zbura cu încăpățânare în partea

dreaptă a vehiculului, ca pentru a-i atrage atenția stăpânului său. Intrigat, maiorul scrută împrejurimile, fără să constate nimic anormal. Camionul său se afla atunci la coadă, iar mașina din frunte nu se vedea.

Ofițerul își consultă atunci busola, constatând, spre marea sa mirare, că Von Nagel nu urma direcția prevăzută.

Imediat, îl chemă prin radio. Dar nu-i veni nici un răspuns...

Încercă atunci să ia legătura cu al doilea vehicul; din nou, fără succes. Neliniștit, îl contactă pe al treilea, în care se afla atunci Yghur, și îl avertiză pe acesta că se petrecea ceva nefiresc. De nu se știe cât timp, coloana înainta într-o direcție greșită.

Sergentul confirmă primirea mesajului și aruncă o privire prudentă spre camioanele din frunte, apoi îi dădu de știre:

– Șefule, sunt niște kalgoși!

– Tipul ăla de lilieci de care mi-ai vorbit?

– Da, șefule! Emit unde hipnotice ca să-și ațagă p'ada sp'e imensele pâlnii din nisip fin. Apoi, o lasă să pia'ă de inaniție și îi devo'ează stâ'vul.

– Cerule! Trebuie să oprim imediat mașinile din frunte...

– Căpitanul pa'e mai puțin atins, poa'tă cască. O să dist'ug mize'iile astea, apoi o să înce'c să mă cață' pe capote.

Țăcănitul pistolului cianantropului fu preluat de ecou până în profunzimile pădurii. Dervhax, în trecere, privi cu dezgust un cadavru ciopârțit. Sub petele de sânge se vedea puful catifelat care face întru totul silențios zborul acestei păsări mari. În față, detunăturile încetaseră.

Maiorul își puse casca și aruncă o privire prin periscop. Zări clar silueta costelivă a sergentului, care se târa pe capota camionului său, apoi, o dată ajuns în partea în față, sări ca o panteră pe partea din spate a celui dinainte. Se cocoță apoi pe capotă și dispăru.

Interminabile minute se scurseră, și coloana înainta mai departe într-o direcție greșită...

Atunci, *flash*-ul unui laser aruncă o strălucire scurtă în penumbră, apoi vocea guturală a lui Von Nagel răsună:

– Pun eu mâna pe tine, ticălosule! Degeaba te fofilezi, îți vin eu de hac, maimuță degenerată ce ești!

De data aceasta, lucrurile păreau grave. Căpitanul, hipnotizat de kalgoși, trăgea asupra lui Yghur.

Dervhax sări pe capota vehiculului său și, urmând drumul arătat de sergent, ajunse până la vehiculul din frunte.

Cianantropul dispăruse. Toate ușile camionului blindat erau închise și periscopul se răsucea, încercând să repereze fugarul.

Metisul se afla într-o situație neplăcută. Dacă Von Nagel l-ar repera, n-ar ezita să tragă asupra lui. Trebuia să găsească un unghi mort și să se refugieze acolo.

Dervhax se lăsă să alunece în spate și se agăță de roata de rezervă. Din cauza hurducăturilor, îi era greu să se țină. Era imposibil să rămână acolo mult timp, trebuia, cu orice preț, să-și împiedice secundul să facă ceva rău.

În spate, camioanele se opriseră; nu-l ajuta cu nimic să-i aștepte pe ceilalți membri ai comandoului.

Creierul maiorului lucra cu repeziciune. O grenadă bine plasată putea să distrugă o roată, dar cum s-o înlocuiască apoi, când nu aveau piese de schimb? Cu atât mai puțin, nici nu putea fi vorba să strice motorul. Trebuia totuși să acționeze repede. Brusc, soluția îi veni în minte. Chiar deasupra lui se deschidea orificiul de aerisire. Dacă ar reuși să smulgă grilajul protector și să arunce o grenadă cu gaz hipnotic, furibundul s-ar scufunda repede într-un somn adânc.

Ofițerul își scoase pumnalul și îl prinse cu dinții, apoi se cățără înspre partea de sus a capotei, având grijă să aleagă momentul în care periscopul era orientat în față.

Ramurile îl șfichiuiau, zgâlțâiturile riscau în orice moment să-l facă să cadă; se ținu cu mâna stângă, cu o tenacitate crâncenă, în timp ce cu pumnalul crispat în mâna dreaptă făcea o deschizătură în grila de protecție.

Prins de munca sa, uită de vizorul din acoperiș. Un urlet de mânie răsună deodată, și fulgerul laserului îi arse dosul mâinii.

Printr-un reflex de o incredibilă rapiditate, metisul se puse la adăpost. Acum, Von Nagel supraveghea partea din spate, nu mai putea fi vorba să mărească gaura făcută; trebuia să spere că grenada va trece prin orificiu.

Smulse un proiectil de la centură, îi scoase cuiul cu dinții și, din ochi, îl aruncă înspre tubul de aerisire.

Cu inima bătându-i în piept, îl auzi alunecând, întorcându-se pe metalul neted, apoi grenada căzu înapoi, chiar în fața lui.

Alunecă pe pământ și explodă la câteva secunde mai târziu, scoțând un fum ocru.

Din fericire, vehiculul înaintase între timp. Dervhax scăpase ca prin urechile acului!

Tenace, repetă aceeași manevră încă de două ori, tot fără rezultat...

Acum, nu mai avea decât o grenadă. De data asta, trebuia să nimerească!

Jucând ultima carte, metisul își luă un punct solid de sprijin, cu ambele picioare pe bara de protecție, apoi, rapid ca un fulger, își ridică capul în dreptul capotei, țintì și aruncă sfera metalică exact în gaură.

De această dată, raza mortală îi atinse creștetul capului, lăsând o dâră adâncă în metal. Mai lipsiseră câțiva centimetri...

Imediat după aceea, se auzi o explozie asurzitoare, și gazul izbucni prin fantele pentru ochit. Urmă o tuse de neoprit, apoi tăcerea.

Dervhax îndrăzni să arunce o privire. Periscopul nu se mai mișca, după câte se părea; Von Nagel căzuse într-un somn adânc. Îi mai rămânea să oprească mașina, care își urma imperturbabil drumul.

Nu putea fi vorba să deschidă portierele, blocate din interior. Doar motorul era accesibil. Ofițerul se urcă pe capotă și înaintă târându-se, uitându-se fix la orificiul negru al laserului, îndreptat direct spre el.

Din fericire, nu se întâmplă nimic. Dervhax ajunse fără probleme deasupra motorului și deschise capota; restul era simplu. Smulse câteva fire, și vehiculul se opri brusc.

La câteva secunde după aceea, Yghur i se alătura. Sergentul înaintase pe sub copaci, în paralel cu ruta urmată de camion.

Trebuia acum să intre în cabina de pilotaj, pentru a întoarce vehiculul din drum. Cei doi bărbați, unindu-și forțele, reușiră să forțeze un oblon, cu ajutorul unui târnăcop fixat pe aripă, în față.

Așteptară un moment, pentru ca atmosfera să devină respirabilă, apoi se strecurară înăuntru, deschizând larg toate panourile.

– Ei bine, șefule, observă sergentul arătând înspre înainte, e'a și timpul. Pâlniile de nisip sunt la cel mult douăzeci de met'i...

Dervhax ridică din umeri, fatalist. O dată depășit pericolul, nu se mai gândea la asta și, în timpul acțiunii, avea altceva de făcut...

Îi ridică lui Von Nagel capul: căpitanul sforăia de zor. Ceilalți oameni, în cabina din spate, dormeau și ei.

Maiorul se instală la comandă, în timp ce Yghur lega firele la loc, motorul toarse și camionul porni din nou, fără probleme.

Cei doi bărbați se alăturară repede restului convoiului.

După ce îl consultase pe Yghur, Dervhax decise să nu-i trezească pe cei ce dormeau. Puse gărzi lângă ei, pentru a-i supraveghea, apoi coloana porni din nou, în direcția corectă.

Bilanț: o oră întârziere...

Acum, santinelele primiseră ordine stricte: orice creatură care s-ar fi apropiat de comando trebuia să fie doborâtă fără milă.

Înaintarea reîncepu, monotonă; în umezeala de etuvă a cabinelor, soldații își mâncau porțiile în silă. Seara, la oprire, Yghur ar putea să îmbunătățească mâncarea obișnuită, dar la prânz nici nu putea fi vorba să se oprească, trebuiau să recupereze timpul pierdut.

Pe parcursul întregii după-amiezi, convoiul înaintă pe sub arborii giganteşti fără vreun incident notabil. Dervhax opri câteva minute în preajma unui mic iaz pentru a umple rezervoarele cu apă, apoi coloana plecă din nou.

Mercenarii somnolau, bombănind atunci când o zgâlțâitură îi arunca unii peste ceilalți. Schimbau uneori câțiva ghionți, dar era prea cald ca să poată izbucni o încăierare serioasă.

Uneori, roțile zdrobeau ciuperci globuloase, și un praf impalpabil de spori intra atunci în cabine. Trebuiau să închidă obloanele de aerisire și să se mulțumească cu ventilația de luptă.

Aparatele de aer condiționat mergeau atunci la maximum, fără să amelioreze sensibil situația. Apoi toți trebuiau să curețe minuțios interiorul vehiculelor, căci altfel sporii ar fi invadat rapid, cu miceliile lor, bagajele și cușetele.

Terral și Dervhax făceau cu schimbul în frunte, în timp ce Yghur, neobosit, continua să-și culeagă plantele favorite, iar Byrag își inspecta stația de radio, pentru a o păstra în stare de funcționare.

Von Nagel, la rândul lui, dormea în continuare, și nimeni nu îndrăznea să-l trezească. Judecând după privirea plină de ură a santinelelor, moartea sa n-ar fi făcut pe nimeni să sufere.

Se apropia amurgul atunci când convoiul suferi un nou atac.

Dervhax, în fruntea coloanei, văzu deodată două umbre cenușii care se năpusteau asupra lui...

Capitolul III

Degetul nervos al licantropului se crispă pe trăgaciul mitralierei înainte. Un jet de gloanțe atomice materializate de trasoare se îndreptară spre domurile vâscoase, care se năpusteau asupra lor, zdrobind muschiul și ciupercile.

Spre marea sa surprindere, în locul exploziilor așteptate, proiectilele ricoșară pe suprafața blindată și se pierdură în depărtare. Câteva ferigi fură ciopârțite, fără a-i încetini totuși pe agresori.

Dervhax văzu atunci mai clar cei doi monștri; niște izopode[3] uriașe care alergau pe picioarele lor scurte, cu mandibulele lor mari – căscate, gata să secționeze orice le-ar ieși în cale.

În ochii săi gri ca oțelul luci o strălucire. Dacă pneurile din metal ar fi deteriorate, ar trebui să fie abandonate camioanele...

Imediat întrevăzu o soluție: coborând țeava armei sale la maximum, trase chiar în fața domurilor cenușii. Prinse în alergarea lor, izopodele nu putură evita gropile create. Suflul exploziilor le răsturnă. Se treziră cu burta în sus, la nivelul camioanelor, încercând cu disperare să se ridice.

Fără milă, metisul dădu drumul unei alte rafale.

De această dată, burțile moi fură atinse din plin. O magmă infectă, lipicioasă se așeză pe blindaje, în timp ce vehiculul tresălta sub efectul detunăturilor.

– Olopi, remarcă liniștit Yghur. B'avo, șefule! Gunoaiele astea sunt invulne'abile, dacă nu poți să le 'ăstorni...

– Am crezut că o să ajungă la pneuri, mormăi maiorul, ștergându-și fruntea. Noroc că nu erau decât doi!

– Olopii t'ăiesc în cuplu'i, au un ca'acte' p'ea infect ca să se g'upeze mai mulți.

– Ce noroc! Mi-au trecut frisoane pe șira spinării. Dacă, din nefericire, ar fi distrus pneurile, ne-am fi dus dracului! Nu mă văd bine dacă merg pe jos prin jungla asta...

3. Crustacee care au toracele format din șapte segmente libere, la fiecare fiind atașată câte o pereche de picioare (n. tr.).

– Fii sigu'! Niște oameni lipsiți de p'otecție n-a' avea nici o șansă să scape. Sunt o g'ămadă de alți monștri în locul ăsta, și acum suntem chia' în mijlocul domeniului lo'. Va t'ebui să fim cu ochii în pat'u.

Dervhax o luă în serios. Opri coloana, așeză camioanele în cerc și dublă numărul santinelelor. Yghur, foarte relaxat, își instală cuptoarele și începu să gătească masa de seară. În acest timp, maiorul și locotenentul îi examinau pe cei care dormeau.

– Sforăie încă de toată frumusețea! observă Terral. Deja a trecut cam multă vreme. Dacă le-am face injecții stimulante?

– Nu! personal, sunt foarte fericit că m-am debarasat de Von Nagel. Cât despre oameni, puțină odihnă le va face foarte bine. Măine, dacă încă mai dorm, Yghur le va da niște medicamente.

– Sunt de acord în ceea ce-l privește pe Von Nagel, însă tura de pază a santinelelor va fi sensibil prelungită. Efectivul nostru se micșorează vizibil!

– Exact! De aceea o să punem dispozitive de alarmă în jurul taberei. Ia câteva trasoare, fir, și vino după mine...

Cei doi ofițeri se afundară atunci pe sub ferigile arborescente, strecurându-se printre talele vâscoase, a căror fosforescență lumina slab humusul.

Licantropul puse o rețea de fire în cerc în jurul camioanelor, fixându-le de tijele criptogamelor, și le legă apoi de detonatoarele trasoarelor. Oricine s-ar fi apropiat ar fi declanșat o lumină orbitoare.

Întorși în tabără, Dervhax și Terral își scoaseră căștile cu un suspin de ușurare și onorară cina servită de sergent. Byrag, în depărtare, se regala cu un terci pe bază de ciuperci pe care și-l pregătise cu dragoste.

Jungla somnola. Doar câteva țipete, câteva răgete îndepărtate mai răsunau încă. Un calm efemer. Din înaltul copacilor căzu deodată o ploaie de viermi roșietici; dezgustătoarea vermină colcăia pe pielea mercenarilor, care se făcuseră comozi pentru noapte. O dată ajunși pe epidermă, începeau să se afunde în ea, căutând venele.

– Atenție! urlă Yghur, smulgeți-i, a'deți-i dacă e nevoie, da' nu-i lăsați să vă int'e în sânge. P'ovoacă cang'ene mo'tale!

Toți oamenii își închiseră căștile și extirpară respingătoarele gângănii cu vârful pumnalelor.

Yghur își făcea de lucru de la unul la celălalt. Cauteriză cu laserul rănile minuscule lăsate de lilare. Datorită lui, nici un om nu fu serios rănit.

– Nici vorbă să ne mai scoatem mănușile! constată Dervhax cu amărăciune. Va trebui să rămânem în combinezoane ziua și noaptea. Ca să

mâncăm, vom ridica vizierele căștilor. O să zacem în jeg, dar vom fi la adăpost de paraziți.

– Ei bine, o să fie nasol rău! suspină Terral. Când te gândești că mai avem încă patru săptămâni de tras... Putem să ne ticnim înainte să fi ajuns la mina aia afurisită!

– Bătrâne, trebuia să te fi gândit la asta înainte, i-o reteză maiorul, șfichiuitor. Te prevenisem. Expediția asta nu e o croazieră pentru miliardari. Dacă ți-a intrat frica în oase, rămâi în camion!

Locotenentul nu răspunse, spălă putina și se duse să se culce bodogănind.

Dervhax, la rândul lui, își făcu rondul obișnuit înainte de a se duce lângă el. Terral dormea deja, iar Von Nagel era încă nemișcat.

Ca să fie cu conștiința împăcată, maiorul aprinse lumina din plafon și îi ridică viziera căpitanului. O salivă verzuie îi curgea din colțurile buzelor. Intrigat, metisul îi descleștă dinții cu lama pumnalului său. Gura căpitanului era umplută cu un terci de frunze.

– Fir-ar a dracului! mormăi el. Cineva a încercat să-l otrăvească pe ticălosul ăsta!

Fără să mai aștepte, îi clăti gura cu apa din plosca lui. O dată făcut acest lucru, îi luă pulsul. Inima îi bătea încet, dar regulat.

Pentru o clipă, Dervhax se gândi să-l cheme pe Yghur, dar nu o făcu. Sergentul îl ura pe Von Nagel, care, de altfel, i-o întorcea din plin.

Cianantropul ar fi putut foarte bine să încerce să-l otrăvească pe torționarul lui, dar n-ar mărturisi asta niciodată. Dacă îi prepara vreun antidot alcătuit de el, remediul risca să fie mai rău decât răul însuși. Era mai bine deci să nu spună nimic...

Dervhax recunoscu în sinea lui că, dintre cei doi bărbați, n-ar ezita să aleagă. Doar Yghur cunoștea flora și fauna acestui infern. Era de neînlocuit și devotat, pe când Nagel nu valora mare lucru.

Metisul se întinse lângă căpitan, decis să nu doarmă decât iepurește, pentru a evita orice altă tentativă de otrăvire.

Nu-i fu deloc greu să rămână treaz. Ideile i se învârteau incontinuu în cap. Printre monștrii și nenumărații paraziți din pădure, expediția risca să nu-și atingă niciodată scopul. Terral, care nu era unul care să dea înapoi, începea să se sature. Oamenii nu stăteau mai bine cu moralul. N-ar fi mai înțelept să renunțe, pur și simplu?

Făcând cale-ntoarsă acum, comandoul putea să supraviețuiască. Fiecare pas înainte, în schimb, îi micșora șansele de întoarcere.

La urma urmei, fiica lui Fairchild trebuia să fi murit. Dacă era în mâinile rychnienilor și n-o omoraseră, era imposibil să o elibereze. Dacă, în schimb, fugise în pădure, monștrii trebuie s-o fi devorat de multă vreme!

Dar metisul nokkar era de o fermitate puțin întâlnită. Ca toți oamenii, suferea uneori crize de depresie. Dar nu erau de durată. Niciodată nu se lansa într-o întreprindere fără să o ducă la capăt. Și de data aceasta va merge până la capăt, orice s-ar întâmpla!

O dată decizia luată, se simți mai bine și se gândi cu mai mult calm la latura umană a situației. Până atunci, oamenii rezistaseră. Bombăneau, mormăiau, dar totuși mergeau mai departe. Niște tipi duri ca ei știau că nu se obține o primă de o asemenea importanță mergând la cules de flori de mină pe un asteroid. Din punct de vedere fizic, nici unul dintre ei nu fusese serios atins. Cei care dormeau, după părerea lui Yghur, se vor trezi în ziua următoare. În schimb, cianantropul ridica o problemă serioasă. Din momentul în care Von Nagel se va fi restabilit, căpitanul își va relua șicanele, iar sergentul nu se va lăsa tiranizat.

Cu siguranță, s-ar sfârși rău, dar ce să facă?

Toți trebuiau să coabiteze în acest infern verde, sub amenințarea constantă a unui atac. Dacă stăteai să te gândești, moartea lui Von Nagel ar fi aranjat lucrurile.

Mai erau Terral și Byrag. Nici unul nu vorbea deloc. Locotenentul avea o slăbiciune pasageră: nimic îngrijorător. Termesul, la rândul lui, continua să-și întrețină aparatele, inutile în prezent, dar care s-ar dovedi prețioase atunci când ar fi vorba de contactarea astronavei, la întoarcere. În privința lor, nu era nimic de care să se teamă în viitorul apropiat.

Maiorul începea să atipească. Colcăitul insectelor, cele o mie de zgomote ale nopții alcătuiau un fond sonor monoton. Împrejurul lor, legiunile de creaturi se omorau între ele, de la viermii minusculi până la fiarele neîndurătoare. Chiar în miezul acelui neam diabolic, douăzeci de oameni claustrați în cabinele lor strâmte nu puteau spera să supraviețuiască decât fiind atenți în fiecare clipă.

Dervhax căzu in inconștiență, visând la Nokkar, planeta lui dragă, la câmpiile ei vaste, la deșerturile ei, la oceanele ei fără sfârșit. Acolo, cel puțin, era bine să trăiești!

Dormi astfel aproape șase ore un somn de plumb, dar, cu puțin înaintea zorilor, simțurile sale întotdeauna în alertă percepură un scurt *flash* luminos, imediat urmat de un al doilea, apoi de pârâitul armelor.

Maiorul sări în picioare și se îndreptă repede spre turelă, unde îl regăsi pe Yghur.

– U'âtă t'eabă, șefule! mormăi cianantropul. De data asta, sunt convins că suntem atacați de un c'enec!

Metisul înțelese imediat. Era unul dintre monștrii cei mai de temut din această junglă: o șopârlă uriașă cu o particularitate foarte rară, studiată de către bionicieni. Această reptilă avea, într-adevăr, ca și gimnoții[4], un aparat electric, dar cu mult mai puternic; el arunca lungi fulgere albăstrui care îi doborau pe toți adversarii săi.

– P'ima lumină a fost cea a t'asoa'elo' de alarmă, murmură sergentul, a doua – un *flash* al c'eneculuí... De atunci, este imposibil de 'epe'at.

„Într-adevăr, corpul lui verde acoperit de solzi reprezintă un minunat camuflaj – se gândi Dervhax. Totuși, trebuie neapărat să-l descoperim înainte să declanșeze serios ostilitățile."

Cu un fluierat imperceptibil, în chemă pe Diablo, care veni să zboare pe lângă el, dar refuză să scoată nasul afară. Totuși gângania rămânea cu încăpățânare în dreapta habitaclului, având grijă să nu treacă vreodată în fața panoului din stânga. Crenecul se afla, poate, în partea aceea.

Dervhax lansă, din ochi, o rafală de gloanțe explozive. Niște trunchiuri fură sfârtecate, frunzele fură făcute terci, dar monstrul nu fusese, cu siguranță, atins, căci ripostă imediat.

Un lung fulger albăstrui apăru, și, la extremitatea sa, ionizarea materializă o sferă de plasmă care se zdrobi de blindajul celui de-al doilea camion.

Pagubele păreau insignifiante. În realitate, supratensiunea la care fură supuse toate aparatele electrice le calcină în câteva secunde. Cât despre pasageri, tălpile groase ale cizmelor îi izolau, din fericire, de podeaua de metal, altfel toți ar fi fost electrocutați.

Primiră totuși o descărcare foarte neplăcută și se grăbiră să părăsească vehiculul, nemaifiind astfel acoperiți. Dacă crenecul îi lua drept țintă, ar fi fost vai și amar de ei.

Maiorul reperase în sfârșit punctul de plecare al *flash*-ului. Printre mărăcini, zări colereta zbârlită de ghimpi a unei enorme șopârle cu ochi globuloși. De astă dată, astrotul își nimeri ținta. Gloanțele pătrunseră din plin bestia dezgustătoare, care se prăbuși, zdrobind arbuștii sub greutatea ei.

---

4. Gimnotul este un pește de apă dulce din America de Sud, cu aspect asemănător țiparului; o specie de gimnot, care atinge 2,5 metri lungime, își paralizează prada producând puternice descărcări electrice (n. tr.).

Timp de câteva clipe, Yghur și Dervhax scrutară împrejurimile. Oamenii, la rândul lor, se adăpostiseră în celelalte vehicule, înghesuindu-se de bine, de rău.

Cum nici un seamăn al creneculuí nu apăru, cei doi oameni părăsiră turela și merseră să examineze camionul lovit.

Își dădură repede seama că pagubele erau ireparabile. Toate motoarele electrice, toți conductorii se arseseră. Cum nu dispuneau de nici o piesă de schimb, era imposibil să se facă o cât de mică reparație.

– Ei bine, această a treia zi începe rău! bombăni maiorul. O să fim mai repede la ananghie.

– O să 'ecupe'ez p'oviziile, șefule, anunță sergentul. Numai că va t'ebui, fă'ă îndoială, să le legăm deasup'a mașinilo'.

– Containerele de muniții sunt etanșe, asta nu contează. Totuși... așteaptă o clipă. La urma urmei, pereții de metal sunt încă solizi. Dacă am remorca vehiculul?

– Șefule, nu te sfătuiesc să faci asta, obiectă cianantropul. Motoa'ele me'g deja la tu'ație maximă, cu o 'emo'că nu vo' mai face față!

– Ai dreptate. Atunci, ascultă-mă. O să lași în cabină hrană și muniții pentru o săptămână. Nu se știe niciodată. Dacă vom fi obligați să ne întoarcem pe jos, vom fi foarte bucuroși să le regăsim.

Sergentul îl aprobă pe șef și începu să-i îmboldească pe oameni să facă transferul. Între timp, cei doi ofițeri se duceau să-și admire trofeul. La care putea visa orice amator de safari...

La drept vorbind, nu rămăsese mare lucru din el. În ciuda pielii groase, crenecul fusese făcut pulbere. Terral descoperi un fragment de maxilar împodobit cu dinți oțeliți și subțiri ca niște ace și îl luă ca amintire. Nu mai rămăsese nimic din remarcabilul generator biologic de electricitate, care i-ar fi pasionat totuși pe exobiologi.

Acum, ziua se ivea.

Pe Dervhax îl aștepta o surpriză atunci când se alătură convoiului. Vocea guturală a lui Von Nagel răsuna peste tot. Căpitanul părea în plină formă și se luase de nefericitul Byrag.

– Vrei să te miști odată, putreziciune ce ești? Poate crezi că termeșii sunt o rasă superioară și că nu trebuie să se înhame la cărat pachete? Ei bine, o să-ți demonstrez contrariul.

Lunga biciușcă șfichiui labele fine ale insectoidului, lăsând o dâră lungă maronie, în timp ce radiofonistul, gârbovindu-se sub povară, transporta o ladă aproape la fel de mare ca el.

– Așadar, a durat ceva timp până să te trezești, dar nu ești prea slăbit, observă maiorul. Debordezi de energie!

– Pe cinstea mea că da! Nu știu ce mi s-a întâmplat, dar sunt la fel de odihnit ca și cum aș fi dormit opt zile la rând.

– De fapt, ai fost hipnotizat de un kalgos. Ceilalți s-au trezit?

– Toți, și i-am pus imediat la muncă, astfel vor recupera timpul pierdut. Dar, spune-mi, ce dracu' a adus camionul în halul ăsta?

– Un alt animal fermecător: un crenec. Descărcarea sa electrică ne-a ars toate circuitele. Vehiculul ăsta nu mai e decât o ruină. Am ordonat totuși să se lase aici câteva provizii; ne vor putea fi de folos la întoarcere.

– Dacă ne întoarcem vii din infernul ăsta, fac cinste cu o tură memorabilă prin cârciumi! Două zile de traseu, douăzeci de kilometri parcurși, și deja o jumătate de camion s-a dus!

– Am avut ghinion... observă maiorul pe un ton voit optimist. N-am pierdut vieți omenești, ăsta e principalul...

– Să sperăm că va fi tot așa! mormăi căpitanul, apoi urlă: Haideți, mișcați-vă mai repede, leneșilor! Peste cinci minute plecăm. Se face ziuă, trebuie să profităm de asta.

Convoiul plecă peste câteva clipe.

Oamenii erau extenuați și Yghur trebui să le distribuie stimulente pentru a reintra în formă.

Culmea ghinionului, solul, până atunci destul de tare, se înmuia. Apa țâșnea din humus și miriade de animăluțe colcăiau în această mlaștină infectă. Vehiculele, având încărcătură grea, se afundau până la butucul roții, pneurile metalice patinau.

Trebuiră să coboare ca să ușureze camioanele și chiar, în unele locuri, să le împingă și să pună mănunchiuri de ramuri în fața lor, pentru a le facilita înaintarea.

Această muncă epuizantă, însoțită de amenințarea constantă care plana asupra membrilor expediției, îi făcea pe oameni irascibili. Se ciorovăiau din nimic, și unii ajunseră chiar să se bată.

Von Nagel și Yghur îi despărțiră, dar o luau de la capăt peste câteva clipe.

Din fericire, solul devenea din nou mai tare pe alocuri, și camioanele puteau înainta aproape normal. Atunci toți profitau de acest lucru pentru a se întinde câteva minute în cabine. Pentru puțin timp, din păcate! Curând apăreau noi terenuri mlăștinoase, și trebuia să se reapuce de muncă.

Căldura era la fel de mare și soldații transpirau din plin în combinezoanele groase. Totuși nici unul dintre ei nu îndrăznea să-și scoată sau chiar să-și ridice viziera, căci paraziții colcăiau și mai abitir, șerpuind pe cizme, plouând din copaci.

Cu puțin înainte de prânz, Diablo, pentru prima dată, ieși în evidență. După câte se pare, gângania începea să cunoască periculoasele gazde ale pădurii, căci începu brusc să plouie, învârtindu-se în jurul căștii stăpânului său pentru a-i atrage atenția.

Dervhax își scoase imediat laserul. Întrezări atunci două umbre cu ochi mari de chihlimbar, cu urechi imense, care zburau printre copaci. În același timp, o oboseală ciudată punea stăpânire pe el.

Din fericire, metisul dobândise un perfect automatism defensiv, dunga de foc măturând kalgoșii, care fură doborâți înainte de a putea să-și hipnotizeze victimele.

Maiorul rămase totuși câteva minute într-o inconștiență aproape totală, îl simți pe Yghur descleștându-i dinții și făcându-l să înghită cu forța o mixtură făcută de el. Își reveni repede în fire și ordonă atunci să se facă o oprire, pentru ca oamenii să-și recapete forțele. Era mai bine să se piardă o oră, decât să riște un accident.

Toți atacară deci fără entuziasm rațiile lor de luptă, în timp ce Byrag își pregătea obișnuitul terci pe bază de ciuperci. Termesul tocmai urma să înceapă să mănânce, când scoase un țipăt de mânie. O duzină de viermi pluteau în lichidul lactescent. Un singur parazit dintre aceștia, intrat în organismul lui, s-ar fi reprodus imediat în multiple exemplare, trecând în sistemul său circulator, unde ar fi provocat o embolie mortală. De fapt, era vorba de o tentativă de crimă.

Ochii săi mari, pedunculați îl căutară pe Von Nagel. Apoi termesul se ridică cu o rapiditate neașteptată și, cu mâna pe fulgurul său, merse drept înspre căpitan; la rândul său, acesta își scoase arma și, cu un zâmbet amenințător pe buze, țipă:

– Încă un pas și te dobor, vierme scârbos!

Dar Byrag părea să nu audă nimic, privirea sa rece rămânea ațintită asupra ofițerului și degetul său se crispa pe trăgaciul fulgurului, îndreptat înspre pieptul căpitanului. Nimeni, nici chiar Dervhax, nu îndrăznea să intervină.

Atunci când fu foarte aproape de pământean, se opri și spuse peltic, cu o voce tremurând de mânie înfrânată:

– Am început să mă satur de șicanele tale, căpitane! Aici suntem toți în aceeași oală, oricare ar fi rasa noastră de origine! Dacă ești bărbat, vino după mine. Vom rezolva acest diferend o dată pentru totdeauna!

– Eu? Să mă bat cu o scârbă de termes?! mormăi Von Nagel. Mi-ar fi greață... am doborât destui compatrioți de-ai tăi ca să nu-mi fie frică de tine. Întoarce-te la locul tău, altfel te vei duce să te întâlnești cu iubiții tăi frați!

Toți oamenii rămâneau nemișcați, ținându-și răsuflarea. Doar maiorul părea hotărât să acționeze, ochii săi de oțel îi priveau simultan pe cei doi adversari și buzele sale subțiri scoaseră un fluierat imperceptibil.

Diablo apăru atunci dintr-un ungher al celei mai apropiate cabine și se aruncă asupra lui Von Nagel, distrăgându-i pentru o clipă atenția.

Metisul își aruncă atunci gamela cu un gest la fel de rapid ca fulgerul. Recipientul lovi arma căpitanului, aproape smulgându-i-o din mână.

Atunci Dervhax sări ca o panteră, prinzându-l pe secundul său de picioare. La rândul lui, Terral deturnase fulgerul termesului.

Von Nagel, furios, se apără ca o fiară încolțită, dar nu avea forța uimitoare a șefului său. O directă magistrală se izbi de maxilarul său, lăsându-l pe jumătate groggy; cu stânga, maiorul atinse plexul solar al adversarului său, care se nărui, îndoit în două.

Imediat, Yghur se repezi și îl ajută pe Dervhax să-l imobilizeze pe astrotul furios, care se răsucea în toate direcțiile.

În sfârșit, oamenii, la ordinul lui Dervhax, aduseră frânghii și îi legară cu grijă picioarele ofițerului.

– Ascultă-mă cu atenție, răcni atunci metisul. Te prevenisem înainte de a pleca. Nici vorbă să te dedai la batjocurile și brutalitățile tale obișnuite. De data asta, ai depășit măsura! O să rămâi o zi la arest și, cum nu dispun de un loc adecvat, vei rămâne legat. Cu atât mai rău dacă găsești că e o poziție incomodă, tu ai căutat-o! Acum, un ultim avertisment: dacă vreodată începi să cauți iar zâzanie cu unii dintre membrii expediției, te abandonez în mijlocul junglei, și dacă vii după noi, te împușc ca pe o fiară sălbatică! Ai înțeles?

Von Nagel nu scoase nici o vorbă. O străfulgerare de ură îi apăru în privire și se crispă, încercând să rupă legăturile, însă fără nici un rezultat. Soldații își făcuseră bine treaba.

Căpitanul fu aruncat fără menajamente într-unul dintre camioane, apoi masa continuă, în timp ce comentariile curgeau.

Byrag, la rândul lui, înainte de a reveni la locul său, se îndreptă înspre maior, îl salută regulamentar și șuieră cu accentul său bizar:

– Vă rog să-mi scuzați atitudinea deplasată... Mi-am pierdut controlul. Mi-era imposibil să suport astfel de insulte degradante. Onoarea mea era în joc. Mă ofer voluntar pentru orice misiune periculoasă pe care ați dori să o efectuez.

– O să reținn asta, Byrag... Dar nu-ți mai face griji, Von Nagel te va lăsa în pace acum! Du-te să mănânci, incidentul s-a terminat.

Terral îi aruncă o privire admirativă șefului său. Se bucura, sigur, să fie sub comanda unui ofițer de o asemenea valoare, dar era perfect conștient că, de acum încolo, raporturile lui cu Von Nagel vor fi mai curând tensionate.

La un sfert de oră după acest intermediu, care ar fi putut să se termine tragic, coloana își reluă înaintarea.

Byrag constată atunci că prețioasele sale aparate radio fuseseră pătate de noroi, și trebui să petreacă o oră întreagă ca să le repună în funcțiune. De această dată, nu avertiză pe nimeni. Totuși Yghur veni să-l vadă și cei doi extratereștri schimbară câteva cuvinte.

O muncă de fiecare clipă le strica membrilor expediției starea de spirit, și ofițerii le dădeau o mână de ajutor oamenilor. Nici unul, cu excepția lui Dervhax, nu se mai gândea la adevăratul țel al acestei călătorii nebunești. Pentru ei, universul era reprezentat de un sol vâscos, de ramurile pe care le puneau în fața roților, de mormăitul motoarelor, de împroșcările cu noroi care le pătau vizierele căștilor. Mașinal, se speteau fără să vorbească, roboți pierduți în această lume verde, ostilă, care părea fără sfârșit.

Santinelele însele ațipeau în post, legănate de zgâlțâituri și de mormăitul motoarelor mergând la turație maximă.

Până atunci materialul rezistase. Fairchild nu se zgârcise în privința calității și, dacă n-ar fi fost stupiditatea căpitanului astronavei, maiorul ar fi avut mai puține griji pe cap...

Din păcate, ceea ce trebuia să se întâmple nu întârzie să se producă. Lamele unuia dintre camioane lovirà unul dintre trunchiurile imense și se rupseră brutal. Trebuirà să înlocuiască vehiculul din frunte cu un altul, cu speranța ca accidentul să nu se repete adesea, căci, fără aceste secerì, coloana ar fi fost blocată pe loc.

Vegetația se schimba rapid. Ferigile fuseseră înlocuite de trestii imense cu panaș. Speciile de copaci erau altele.

Secerile avuseseră mai puține greutăți în tăierea tijelor, în schimb, solul devenea din ce în ce mai spongios. Prin apropiere curgea un râu.

Oamenii, extenuați, se înnămoleau in această cloacă. Mănunchiurile de ramuri nu mai erau de ajuns. Trebuiau, de fiecare dată, să pună plăci metalice perforate în fața roților, pentru a le scoate după aceea.

Prinși în munca lor, nu mai supravegheau vegetația din apropiere, ceea ce îi permise unui ycerops să se apropie fără să fie reperat.

De câteva clipe, Byrag recepționa paraziți pe radioul său, și rarele cuvinte schimbate de membrii comandoului, datorită microfonului plasat în casca lor, nu mai puteau fi auzite. Mai întâi, se gândi la un sabotaj al lui Von Nagel, dar o examinare detaliată a aparatelor sale nu scoase la iveală nimic anormal.

Atunci, Terral, care lucra în față, scoase un țipăt.

– Alarmă! Un rănit...

Toți se repeziră acolo. Unul dintre soldați zăcea pe pământ; tânărul ofițer îl examină, fără să găsească vreo rană vizibilă. Totuși, chipul palid al bolnavului arăta că suferise o importantă pierdere de sânge.

Yghur fu cel care descoperi motivul acestui leșin. El arătă o gaură de mărimea unei monede pe jambiera combinezonului și anunță:

– Nu-i nici un dubiu! Gau'a asta a fost făcută de ovipozito'ul unui yce'ops. Băiatul ăsta a fost golit de sânge! T'ebuie să-i facem o transfuzie cât mai u'gent!

Dervhax și Terral se puseră în mișcare. Aparatul de reanimare rămăsese în astronavă. Dispuneau, din fericire, de o cantitate destul de mare de plasmă sintetică. Yghur prinse flaconul deasupra pacientului și introduse acul în venă, în timp ce maiorul verifica tensiunea.

– Nu stă prea strălucit! mormăi el. Inima cedează... Fă-i o injecție tonicardiacă!

Sergentul îi făcu o injecție în coapsă.

Din păcate, starea bolnavului rămânea aceeași. Cu un sfert de oră mai târziu, inima sa încetase să mai bată.

Dervhax îi făcu masaje, în timp ce sergentul îi insufla oxigen, dar degeaba, omul era mort de-a binelea!

– E totuși extraordinar că s-a lăsat golit de sânge astfel, fără să reacționeze! exclamă Terral.

– O, nu, domnule locotenent! replică cianantropul, t'ompa yce'opsului secretă un anesteziant puternic. Atunci când îți dai seama de p'ezența lui, este, în gene'al, p'ea tâ'ziu!

– Și cu ce seamănă păduchele ăsta scârbos?

– Cu o lăcustă, înaintează p'in salturi; antenele sale emit unde 'adio ca'e le pe'mit masculilor să 'epe'eze femelele.

– A, deci asta îmi perturba aparatele, interveni termesul. Nu reușeam să pricep ce se întâmplă.

– Păcat că nu ai dat alarma, suspină maiorul. Sărmanul băiat ar fi încă pe lumea asta... În sfârșit, gata cu regretele. Înmormântați-l.

Mercenarii săpară o groapă, repede invadată de apele mocirloase, și cadavrul, protejat de un lințoliu de plastic, fu depus acolo, în timp de Dervhax punea deoparte micile sale comori, pentru a i le da familiei.

Apoi expediția porni din nou. Îi durea inima pe oameni să-l abandoneze astfel pe unul de-al lor, dar nici nu se punea problema să se împovăreze cu un mort; celor vii le era deja destul de greu să supraviețuiască.

Acum, santinelele vegheau cu mai multă atenție. Reușiră să omoare un olop folosind metoda maiorului. Yghur recuperă carapacea cornoasă și o folosi pentru a proteja coletele plasate deasupra camionului său. Patru kalgoși fură doborâți astfel din zbor, datorită vigilentului Diablo, care se dovedea un prețios ajutor.

La căderea nopții, convoiul ajunse la un mic râu cu ape susurătoare, care se vărsa într-un iaz mare acoperit cu frunze late, ce le aminteau pe cele ale nuferilor.

Fiecare dintre ele putea să susțină cu ușurință greutatea unui om, fără să se scufunde.

De-a lungul malurilor, copaci cu rădăcini puternice alcătuiau pe alocuri o rețea impenetrabilă.

În timp ce santinelele vegheau și oamenii, storși de vlagă, luau masa morocănoși, Dervhax stabili poziția în care se aflau, împreună cu Terral și Yghur.

– În ciuda tuturor problemelor pe care le-am avut, am reușit să ne facem norma, anunță el cu satisfacție. Am pierdut un om și un vehicul, dar am parcurs douăzeci și opt de kilometri. Până acum, autohtonii nu s-au manifestat. N-am primit nici cel mai mic mesaj radio. Deloc surprinzător, pentru că, dacă există supraviețuitori, nu țin să fie reperați. În ansamblu, materialul face față, oamenii, la fel; încep să cred că vom ajunge la obiectivul nostru!

– Mai rămâne râul, obiectă locotenentul. Până aici, curge în direcția bună și nu trebuie să-l traversăm. Dacă trebuie să construim plute sau un pod, vom pierde o zi întreagă!

– După hărți, foarte aproximative, recunosc, n-ar trebui să-l traversăm. Altfel, cel mai bine ar fi să construim o punte, nu ducem lipsă de copaci. Vom trece camioanele unul după altul.

– Asta se poate face, sigu', interveni atunci Yghur, dar vo' exista cu sigu'anță alte obstacole înainte să ajungem la amplasamentul minei. Doa' să nu mai fie încă două sau t'ei 'âu'i, căci am căpăta pat'u zile de întâ'ziere!

– Nu contează. Dispunem de un timp de rezervă suficient, și apoi, cine știe? Dacă dăm peste un fluviu, vom construi ambarcațiuni și vom abandona camioanele. La urma urmei, vom înainta mai repede decât în jungla asta.

– Să te audă Cel de sus! gemu Terral. Încep să fiu sătul până peste cap de acest infern vâscos!

– Ei bine, du-te să te culci, e cel mai bun mod de a te reface. Eu o să inspectez împrejurimile taberei.

Maiorul nu descoperi nimic anormal. Santinelele erau la post și, datorită stimulentelor distribuite în fiecare seară, făceau bine de gardă. Câțiva șerpi semănând cu niște năpârci inofensive înotau în apa verde-albăstruie, în lumina cernută a proiectoarelor. Nici o creatură neliniștitoare nu se vedea.

Dervhax își acordă puțină odihnă și se reîntoarse în cușeta lui cu un mare suspin de ușurare. În ciuda rezistenței sale proverbiale, se simțea molești, golit, copleșit de această junglă infernală.

Niciodată, în cursul vieții sale, totuși presărată cu aventuri destul de ieșite din comun, nu întâlnise o planetă cu un climat la fel de deprimant. Acești copaci uriași, aceste frunzișuri stufoase, această umiditate constantă îți dădeau impresia că te afli într-o temniță.

Totuși, cu ajutorul oboselii, nu întârzie să adoarmă. Și, fapt neobișnuit, dormi liniștit până dimineața. Monștrii probabil că preferau sectoarele mai puțin umede ale pădurii, căci nu-și făcuseră apariția.

Prima grijă a maiorului fu să-i dea drumul lui Von Nagel.

Căpitanul îi aruncă o privire glacială, dar nu proferă nici cel mai mic protest. Își masă picioarele, se ridică și se duse să-și ia micul dejun separat.

Totuși, când convoiul fu gata să plece din nou, Yghur se apropie de Dervhax și murmură:

– Șefule, un om lipsește la apel...

Capitolul IV

– Fir-ar să fie! Ce tot spui tu acolo? Noaptea a fost liniștită, ești sigur că a dispărut?

– Sigu', șefule!

– Byrag l-a chemat prin radio?

– Da. Nici un 'ăspuns...

– Bine, da' doar nu s-a volatilizat!

– Fă'ă îndoială că a fost atacat în timpul gă'zii și ucis înainte de a putea să st'ige după ajuto'.

– Byrag, vino-ncoa! O să examinezi malul cu atenție, noi te vom acoperi cu armele.

Termesul se supuse ordinului și urmă malul iazului, intrând în pâlcurile de trestii, sondând apa cu o prăjină. Nici o urmă a celui dispărut. Totuși, după câteva minute, misterul fu lămurit.

Radiofonistul își continua cercetările, când capătul cângii sale atinse marginea uneia dintre frunzele mari care pluteau la suprafață.

Cu o incredibilă rapiditate, aceasta se închise, trăgând creanga cu o asemenea brutalitate, încât Byrag fu cât pe ce să cadă în apa verde-albăstruie.

Deodată, corpul unui batracian mare ieși pe jumătate la suprafață și, dintr-o singură mușcătură, secționă prăjina.

Un mimetism demonic: o coleretă verde și subțire încununa dezgustătorul cap, reproducând până la cele mai mici nervuri frunzele mari ale iazului.

În centrul fiecărui limb, ochii globuloși cu corola lor de solzi ca șafranul își urmăreau prada.

Mecanismul capturării se derula după un scenariu neschimbat. În momentul în care un animal atingea ușor membrana verde, aceasta îl prindea strâns, trăgându-l sub apele verzi-albăstrui.

Monstrul își devora apoi în liniște prada și, o dată sătul, se punea din nou la pândă.

Dervhax aruncă cu pietre asupra frunzelor mari. Jumătate dintre ele erau batracieni. În aceste condiții, dispariția santinelei se explica ușor.

Yghur nu știa de existența acestor creaturi.

Totuși, manualul consacrat planetei Rychna le menționa ca pe un exemplu frapant de mimetism.

În orice caz, nefericitul mercenar probabil că se odihnea în stomacul unuia dintre acești ypheas. Era inutil să-l mai caute.

Pentru a se răzbuna, tovarășii săi se dedară la o adevărată masacrare a monștrilor, trăgând în ei cu gloanțe atomice. Maiorul îi lăsă în pace o clipă, apoi puse capăt acestui măcel, dând ordin camioanelor să demareze. Din cauza acestui intermediu macabru, expediția pierduse o oră, și terenul învecinat nu permitea o avansare rapidă.

Pe parcursul întregii dimineți, convoiul urmă prudent malurile râului, evitând pe cât posibil locurile prea mlăștinoase. Totuși, oamenii trebuiau să muncească din greu pentru a împiedica roțile să se înfunde în solul spongios. Sub supravegherea atentă a santinelelor, își continuau monotona corvoadă: puneau o placă în fața roților, apoi o ridicau când adera la lutul vâscos, și tot așa, fără oprire și fără odihnă.

Dervhax, contrar obiceiului său, se închisese într-un camion împreună cu termesul. Amândoi aruncau o privire îngrijorată asupra hartei și busolei. Uneori, maiorul făcea apel la Diablo, care îi confirma supozițiile. Râul îi îndepărta din ce în ce mai mult de obiectivul lor. După o oră de mers, metisul fu sigur că nu era vorba de o meandră capricioasă care și-ar schimba apoi sensul în direcția cea bună.

Trebuiau să traverseze cursul apei...

Coloana se opri deci, și oamenii, sub conducerea lui Von Nagel, începură să taie trunchiuri cu ajutorul laserelor.

Aparatul făcea minuni, fasciculul subțire de lumină tăia lemnele cele mai tari și copacul cădea cu un trosnet înfiorător. Uneori, rămânea agățat de crengile învecinate. Trebuiau atunci să se cațere și să-l secționeze puțin mai sus.

Butucii erau apoi asamblați de o echipă comandată de Terral. Erau prinși unii de ceilalți prin cabluri de oțel, formând astfel o platformă.

Din când în când răsuna o detunătură surdă. O santinelă tocmai trăsese asupra unui ypheas sau asupra vreunui șarpe de apă.

În sfârșit, pluta fu considerată destul de rezistentă. Un lansator de parâme trimise o grapină în jurul trunchiului unui copac de pe celălalt râu. Byrag, care se oferise voluntar pentru misiunile periculoase, trecu atunci obstacolul, ținându-se în mâini.

Un al doilea cordaj fu atunci fixat pentru a încadra pluta și primul vehicul porni pe ambarcaderul construit în fața luntrei rudimentare.

Termesul răsuci un al treilea cablu în jurul unui trunchi gros de pe celălalt mal și un troliu remorcă bacul improvizat.

Mercenarii erau obișnuiți cu acest gen de muncă și transferul se făcu fără incidente.

Pentru ultima trecere, cablul de tractare fu inversat și, spre prânz, convoiul era aproape gata să plece din nou, în direcția cea bună.

În ciuda protestelor oamenilor, maiorul dădu imediat semnalul de plecare și corvoada interminabilă continuă, presărată cu înjurăturile pământenilor extenuați.

Din fericire, pe măsură ce coloana se îndepărta de râu, terenul devenea mai tare. Vehiculele putură înainta normal și oamenii, instalați în cabine, luară în sfârșit masa.

În curând toți somnolau, legănați de turuitul motoarelor și de mișcarea secerilor care tăiau mărăcinișul.

Dervhax, după ce verifică direcția de mers, se declară satisfăcut. Coloana era pe drumul cel bun.

Îi aruncă o privire lui Von Nagel, care părea să doarmă. Ofițerul nu începuse din nou cu brutalitățile lui, lecția dăduse, poate, roade... Totuși metisul se îndoia de acest lucru. Își cunoștea prea bine secundul ca să-și facă iluzii. Von Nagel, aventurier fără credință și fără lege, era pe jumătate nebun și sadic. Femeile, banii nu-i slujeau decât ca să-și potolească setea de violență. Nu era un om care să se lase intimidat. Într-o zi va încerca să se răzbune, și atunci era inutil să aștepte de la el cel mai mic semn de blândețe.

Byrag, încolăcit într-un colț, se deda ocupațiilor sale obișnuite. Atunci când nu își verifica postul radio, manipula fără pauză un joc straniu de răbdare, mișcând niște sfere multicolore pentru a le da o configurație care sfida imaginația umană. Metisul încercase acest lucru în mai multe rânduri, dar degeaba.

Terral și Yghur erau de gardă.

Liniștit, maiorul adormi, dar prea multe preocupări îl asaltau; coșmare îi împânzeau incontinuu mintea. Daneka îi apărea cu trăsăturile unei rusoaice superbe pe care o cunoscuse cândva. În ciuda urletelor sale, ea sfida monștrii cei mai îngrozitori, încălecând un kalgos, bătându-și joc de olopi. Atunci când Dervhax se repezea în ajutorul ei, ea izbucnea în râs și încerca să dea cu pumnii în salvatorul ei, în timp ce monștrii dispăreau, dezumflându-se ca niște baloane de săpun. Nebuna creatură o zbughea atunci înspre frunzișurile dese, în care goliciunea

ei lăptoasă nu întârzia să dispară. Numai râsul său iritant răsuna în ecourile pădurii.

Strigătul unei santinele puse capăt acestui somn agitat.

Dervhax, încă adormit, se repezi la turelă. Pe moment, crezu că își continua coșmarul. În fața lui, nenumărate pânze de păianjen amestecate unele cu celălalte formau un baraj impenetrabil.

Secerile, prinse în lacurile cleioase, se opreau. Cu siguranță, creaturile care secretaseră aceste fire nu erau insecte. Fiziologia unei arahnide nu-i permitea să depășească o anumită mărime. Siluetele grotești care fugeau pe fire erau niște mamifere necunoscute care evoluaseră ca migalele[5], cu care semănau într-atât, încât nu aveau decât patru picioare.

Maiorul ordonă să se folosească laserele.

Jeturile de foc decupară pânzele și camioanele porniră din nou. Câțiva monștri păreau că-i urmăresc. Ridicară tabăra atunci când armele îi nimiciseră pe vreo zece dintre ei.

În ansamblu, această a patra zi nu fusese prea rea. Dimineața, distanța parcursă fusese ridicol de mică, dar după-amiaza le permisese să recupereze o bună parte din întârziere. Evident, un alt mercenar fusese ucis. N-ar fi bine să dispară un om în fiecare zi, căci expediția ar fi nimicită cu mult înainte de sfârșitul lunii...

Dervhax discută despre acest lucru cu Terral și cu Yghur. Toți trei hotărâră că, de acum înainte, santinelele vor rămâne în turelele camioanelor. Astfel vor fi mai bine protejate. Evident, fantele pentru țintit nu permiteau o bună supraveghere și nu era loc destul la bord, dar era important, înainte de toate, să nu se piardă oameni. Mercenarii vor trebui, poate, să-i înfrunte pe autohtoni atunci când vor fi ajuns la mină, și zece pământeni n-ar cântări prea mult într-o bătălie față în față.

În ultimele ore ale zilei, Yghur semnală prezența unor zburătoare curioase care, asemenea struțului de pe Pământ, își pierduseră abilitatea de a zbura. Această pierdere era compensată de o viteză incredibilă. De altfel, ca aproape toate creaturile care bântuiau prin această pădure, ocidomușii stacojii posedau un remarcabil mimetism. De departe, penele lor semănau cu frunzele palmatifoliate ale ferigilor, cele două picioare lungi ale lor amintind de tulpinile acestora. Se luptau cu ciocul lor de oțel, dar și cu ghearele cu care li se terminau degetele.

În mod curios, penajul lor era de un frumos verde de smarald în repaus, în schimb, atunci când ocidomusul ataca, el devenea stacojiu;

5. Păianjeni veninoși din regiunile tropicale ale Americii (n. tr.).

fără îndoială, pentru a-și înspăimânta adversarul. Dervhax putu constata această schimbare atunci când un camion zdrobi un cuib. Pasărea, furioasă, se azvârli asupra camionului cu ciocul înainte, și penajul său era în flăcări. Bineînțeles, animalul se osteni degeaba și-și știrbi ciocul de blindaje. Asta e, ar fi făcut bine să nu-i înfrunte descoperit!

După această întâlnire, coloana înaintă regulat. Nu dură totuși mult până când întâlni un alt obstacol, sub forma unor fantomatice valuri de ceață care se întindeau lenește sub împletitura ramurilor joase.

Șoferii branșară dispozitivele cu infraroșii, ceea ce le permise să înainteze în ralanti.

Spectre imateriale păreau să apară încontinuu.

Din interiorul mașinilor, nu se vedea nimic. Un lințoliu vătos învăluia coloana. O liniște apăsătoare domnea împrejur, gazdele selvei profunde tăceau, doar bătaia regulată a motoarelor răsuna, răsfrângându-se prin ecou, ca și cum zeci de vehicule mergeau unul lângă celălalt.

Așa fu până seara și, atunci când tenebrele invadară subarboretul, proiectoarele nu reușiră să le străbată. Nimeni nu îndrăznea să scoată nasul afară. Oamenii, neliniștiți, copleșiți, mâncară în silă, strânși unii lângă ceilalți. Acum, liniștea era aproape totală, de-abia tulburată de rare șușoteli.

În turele, gărzile scrutau împrejurimile prin vizoarele cu infraroșii, fără a discerne altceva decât cele mai apropiate tufișuri.

Niciodată o asemenea senzație nu-i mai izbise pe acești soldați de temut. Pierduseră orice contact cu lumea exterioară, universul lor se limita la habitaclurile strâmte în care erau îngrămădiți.

Nici chiar plafonierele nu mai răspândeau calda lumină obișnuită, erau estompate și se învăpăiau ca niște opaițe pe punctul de a se stinge.

Pereții transpirau de umiditate, sacii erau acoperiți de aburi, prin colțuri apăreau pete verzi de mucegai.

Nimeni nu se deda la jocurile de noroc obișnuite, chiar și cei care cântau la armonică rămâneau tăcuți. Toți resimțeau aceeași impresie. Un pericol inexprimabil atârna asupra lor și cel mai mic zgomot risca să provoace o catastrofă.

Deodată, un geamăt îi făcu să tresară pe mercenari. Un roșcovan se ținea de picior, văietându-se:

– Nu pot să-mi scot cizma. Piciorul meu s-a dublat în volum. Mă doare îngrozitor.

Yghur se apropie și, folosindu-și pumnalul, tăie plastexul, apoi șoseta. Un cilindru roșiatic apăru, marmorat cu pete sangvinolente.

– Lila'ii! mormăi sergentul. N-ai obse'vat nimic? Cizma ta t'ebuie să fie gău'ită!

– Am simțit un spin înțepându-mă, gemu soldatul. Nu i-am dat atenție.

– Nu-i nimic, spuse cianantropul pe un ton liniștitor, o să-ți dau un medicament făcut de mine. Mâine îți va fi mai bine.

Lipsi câteva minute și se întoarse cu o fiolă umplută cu un lichid maroniu. Vărsă din ea într-un pahar și i-l întinse bolnavului.

– Uite! Bea...

– Infectă, porcăria asta!

– Da, da' este singurul mijloc să te vindeci. O să-ți mai dau foa'te cu'ând.

Dervhax îl luă atunci deoparte pe sergent.

– E grav? întrebă el.

– E pie'dut! Umflătu'a va cup'inde pulpa, coapsa, apoi celelalte memb'e, și va mu'i în sufe'ințe cumplite.

– Un fel de elefantiazias?

– Exact! În acest stadiu, nu e nimic de făcut, i-am dat doa' un sopo'ific pute'nic. O să-i mai dau din o'ă în o'ă, și o să moa'ă fă'ă să-și dea seama.

– Decesul zilnic... Imposibil să scăpăm de asta!

– E legea junglei, șefule! Fieca'e secundă de neatenție se plătește.

– I-am prevenit totuși! Și ceața asta blestemată când o să dispară?

– O inve'siune de temperatu'ă: o să se schimbe v'emea. După pă'e'ea mea, mâine o să plouă.

– Pe o mie de asteroizi, numai asta mai lipsea! Iar vom fi în întârziere.

Dervhax aruncă o privire asupra bolnavului. Dormea, așa cum îl prevenise Yghur. Sergentul îl debarasă de combinezon, de-acum inutil, și îl întinse pe un pat. Maiorul observă că celălalt picior era deja acoperit de marmorări violacee. Săracul băiat nu mai avea mult de trăit!

Dezgustat, metisul se duse să se culce la rândul lui. Viitorul i se părea din ce în ce mai sumbru. În ciuda eforturilor lui, pădurea diabolică își lua în fiecare zi tributul. Până acum, ofițerii erau neatinși, dar ce s-ar întâmpla dacă ar dispărea Yghur? El singur avea o idee despre pericolele din pădure. Din fericire, sergentul își lua toate precauțiile necesare. Dacă cineva avea șanse să iasă cu fața curată, acesta era tocmai el...

Noaptea fu întreruptă de diferite alarme. Niște yceropși încercară să sugă sângele santinelelor, dar aceștia îi zăriră la timp. Cel mai periculos fu un asalt al unor insecte mari, care își dădeau drumul de pe frunze,

intrând în habitacluri prin cele mai mici interstiții. Ovipozitorul lor oțelit le permitea să perforeze țesăturile groase ale combinezoanelor. Yghur le catalogă cu ușurință: era vorba de cilepși. Înțepătura lor era foarte periculoasă, căci depuneau sub piele ouă care lichefiau carnea, provocând cangrene mortale. Mercenarii petrecură o parte din noapte vânându-le și, atunci când zorii apărură, erau sătui și deprimați.

Previziunile lui Yghur se dovediră încă o dată exacte. Nefericita victimă a lilarelor murise. Corpul său umflat avea un aspect oribil. Și, culmea ghinionului, cădea o ploaie diluviană. Ceremonia funebră se desfășură rapid, apoi convoiul își continuă drumul, printre bălți și hârtoapele noroioase. Ceața dispăruse și șoferii puteau să-și conducă mai bine mașinile, evitând gropile cele mai adânci.

Acum, camioanelor le era din ce în ce mai greu să înainteze, pentru că terenul prezenta o pantă destul de bruscă. Dervhax, consultându-și hărțile, constată că urmau să traverseze un platou stâncos, în care vegetația va fi mai dispersată și înaintarea – mai ușoară.

Dar, în acest moment, toate vehiculele se opriră brusc.

Unul dintre mercenari se îndreptă spre maior sub privirea batjocoritoare a lui Von Nagel, și, după ce îl salutase, declară:

– Domnule maior, camarazii m-au însărcinat să vin să vă caut. Înțelegeți-mă bine, nu e vorba de o revoltă, dar ne-am săturat până peste cap de pădurea asta blestemată! Cu sau fără primă, suntem hotărâți să facem drumul înapoi.

– Pur și simplu... spuse Dervhax malițios. Spune-mi, bătrâne, atunci când v-am angajat, v-am prevenit, nu-i așa, că nu era vorba de o călătorie de plăcere?

– Exact, domnule maior... Băieții nu cârtesc în privința sarcinii, totuși devine imposibilă. În fiecare zi moare câte cineva! Și-atunci, dacă facem socoteala, s-ar spune că, la sfârșitul lunii, nu va mai fi nimeni în viață... Și, în acel moment, va trebui, poate, să ne batem cu rychnienii. Vrem să ne batem, dar nu să ne sinucidem!

Argumentul avea greutate. Metisul îi aruncă o privire secundului său, care părea uimit de turnura pe care o luaseră evenimentele. Von Nagel ar fi găsit, cu siguranță, o rezolvare a problemei: ar fi luat o armă și ar fi amenințat că-l ucide pe delegat...

Dervhax avea însă alte metode.

– Perfect! urlă el cu un aer plin de dezgust. Din nefericire, se întâmplă că nu împărtășesc deloc aceeași părere... Și nici ofițerii mei, de altfel.

Așa că ne vom împărți în două grupuri. Eu iau un camion, iar voi veți pleca cu celelalte două. Mă cunoașteți destul de bine ca să știți că nu sunt un laș și că, atunci când m-am apucat de o treabă, o duc până la capăt. La întoarcerea voastră pe Pământ, veți fi obiect de batjocură pentru toți tipii care au sânge în vene. Când se va vorbi despre voi, se va zice: „A, da, zdrențele care l-au lăsat baltă pe Dervhax". Cred că după aceea vă va fi greu să mai găsiți vreo slujbă...

O tăcere consternată plana asupra asistenței.

Oamenii se consultară și delegatul reluă:

– Domnule maior, nu trebuie s-o luați chiar așa! În mintea noastră, vroiam s-o lăsăm baltă, dar să plecăm toți împreună! Dar, dacă dumneavoastră credeți că avem șanse de reușită, e altceva!

– Pe cinstea mea, nu vreau să forțez pe nimeni! Tocmai am examinat harta: o să ieșim din pădure și o să abordăm o regiune cu platouri înalte: o savană, în care fauna este mult mai puțin periculoasă. Am trecut peste ceea ce era mai dificil. Voi hotărâți! Iar cei care vor să mă urmeze să treacă în spatele meu. Astfel, vom vota în mod democratic.

Terral, Yghur, Byrag și Von Nagel veniră imediat lângă el. Apoi un soldat făcu la fel. Apoi un al doilea, un al treilea și, în cele din urmă, toți se adunară în spatele metisului.

– Ei bine, nu m-am înșelat în ceea ce vă privește! declară el cu o satisfacție nedisimulată. Am trecut prin momente grele, în stare să-i descurajeze pe oricare alții decât pe voi! Bombăniți, și este dreptul vostru s-o faceți, totuși sunteți la înălțime. Reluați-vă posturile, pornim din nou. Să știți totuși că nici eu nu țin să mă sinucid. Dacă situația nu se ameliorează în zilele următoare, vom face calea înapoi, dar toți împreună!

Incidentul era încheiat. Pentru moment, cel puțin. Terral îi aruncă o privire plină de admirație maiorului. Von Nagel, la rândul lui, părea stupefiat. Niciodată nu s-ar fi gândit că Dervhax o să poată să pună la punct o situație în așa măsură compromisă, fără a recurge la forță. Dar Yghur și Byrag păreau să găsească lucrul ăsta foarte firesc.

O dată în plus, convoiul își reluă dificila înaintare sub ploaia diluviană.

Maiorul mizase pe noroc. De fapt, hărțile sale nu-i permiteau deloc să determine poziția cu precizie. Totuși copacii deveniră mai puțin înalți, mărăcinișurile – mai puțin dese, solul – stâncos. Acum roțile nu mai patinau și camioanele înaintau cu o viteză de-a dreptul onorabilă.

Apoi cerul apăru pe alocuri: gri la început, nu întârzie să se limpezească, devenind foarte albastru, apoi soarele mângâie, pentru prima

dată de la plecare, epiderma mercenarilor, prin vizierele întredeschise. Aceasta le ridică moralul. Bineînțeles, vehiculele erau mai ușor de reperat, dar nu le păsa. Infernul verde în care colcăiau monștrii fusese traversat. Culeseră câteva ramuri și camuflară cu atenție camioanele, făcându-le aproape invizibile pentru o patrulă aeriană.

Acum, santinelele spionau cerul. De acolo putea veni un atac.

Doar câteva păsări planau, la foarte mare înălțime, în azur.

Peisajul semăna destul de mult cu o savană tropicală presărată cu câteva stânci.

Solul, relativ plat, le permitea o bună viteză medie, graminee înalte alcătuiau ici și colo tufe verzi.

Dervhax admiră coastele falezelor acoperite de desene rupestre amintind episoade de vânătoare. O omenire primitivă trăise cândva pe aceste meleaguri. Ea dispăruse la fel ca animalele zugrăvite pe frescele de culoare ocru.

Imediat apărură alte urme ale activității umane. Șiruri regulate de megaliți, și printre ei, câteva dolmene. Pe alocuri, solul era acoperit de pietre șlefuite: pumni strânși, răzuitoare, vârfuri de săgeți, dovedind existența unei civilizații primitive, acum stinsă.

Solul devenea din ce în ce mai arid și, înspre prânz, stâncile fură înlocuite de dune de nisip fin.

Dervhax, îngrijorat, își consultă harta, în timp ce mercenarii luau masa. Într-adevăr, un deșert figura în documentele sale, dar se găsea mult mai înspre sud.

Trebuia să creadă că expediția se abătuse de la ținta ei? Maiorul îi consultă pe Yghur și Byrag. Cel din urmă reușise să capteze câteva emisii de origine locală și, prin goniometrie, confirmă supozițiile șefului său.

Mercenarii nu se aflau pe drumul cel bun, trebuiau să schimbe direcția în unghi drept, pentru a ajunge din nou la zonele acoperite de pădure.

Camioanele își schimbară, așadar, direcția, nu fără dificultate, pentru că nisipul prăfos făcea înaintarea foarte dificilă. Din nou, oamenii începeau să protesteze. Soarele de plumb făcea temperatura insuportabilă în interiorul cabinelor, și mercenarii preferau să meargă la umbra vehiculelor.

Tocmai aceasta îi salvă pe mulți dintre ei. Într-adevăr, un camion, în elanul său, se răsturnă deodată într-un fel de pâlnie de nisip prăfos. Rămase blocat pe pereții conului, pentru că roțile sale patinau.

Coloana se opri. Singurul mijloc de a scoate mașina din această capcană era să fie remorcată printr-un cablu.

Doi oameni desfășurară cordajul unui troliu și coborâră repede panta, pentru a-l fixa în spatele vehiculului imobilizat.

Din păcate, acest con prăfos era o capcană. În fund de tot, încolăcit sub nisip, un monstru dotat cu clești lungi, asemănători unor foarfece, își aștepta prada. Camionul era mult prea voluminos pentru el, de aceea nu reacționase la început. Soldații, din contră, i se părură foarte apetisanți. Cleștii negri răsăriră din pământ, lovind în două rânduri, tăindu-i în jumătate pe nefericiți, înainte ca santinelele să reacționeze.

Atunci când razele laserelor făcură să fiarbă fundul capcanei, demascând oribila creatură care se ascundea acolo, era prea târziu. De această dată, doi mercenari fuseseră uciși dintr-o dată!

Nimeni nu suflă vreun cuvințel. Cadavrele fură îngropate în nisip, camionul fu scos din poziția delicată în care se afla, apoi convoiul porni iarăși.

Din nou stâncile își făcură apariția, apoi vegetația răsări din pământ, timid la început, din ce în ce mai luxuriantă apoi.

Ici și colo valea era mărginită de faleze.

Sus de tot, orificii destul de numeroase păreau să se deschidă în niște peșteri adânci. Pe alocuri, mici torente coborau repede pantele, locul părea fertil, și totuși nu se vedeau urme de animale.

Mercenarii, dărâmați de oboseală și de căldură, tot nu reacționau. Dervhax, la rândul lui, îl mângâia pe Diablo în timp ce se gândea, plin de neliniște. De data aceasta, era prea mult! Era de acord să-și riște pielea, dar refuza să îi abandoneze unei morți sigure pe cei care avuseseră încredere în el, de aceea, atunci când se lăsă seara, își adună oamenii și le declară:

– Prieteni, n-am decât un cuvânt de zis. Speram că situația noastră se va ameliora, dar n-a fost deloc așa, din contră! Această expediție e prea periculoasă, o singură viață de om nu justifică un asemenea sacrificiu. Vă las deci să alegeți. Hotărâți voi dacă batem calea înapoi sau continuăm. Voi adopta părerea majorității!

În colțul său, Von Nagel asculta cu un rictus pe buze, părea să estimeze situația. Pentru prima dată, invincibilul Dervhax se recunoștea învins... Era o revanșă frumoasă, din care să furnizeze zile întregi material pentru conversațiile din tripourile astroporturilor!

Mercenarii se sfătuiră îndelung și, paradoxal, păreau indecișii.

În sfârșit, unul dintre ei veni să-l caute pe maior și mormăi:

– Am căzut de acord, șefule. Păcat de prime, dar locul ăsta e, într-adevăr, prea periculos. Să ne întoarcem de unde am plecat.

– Am înțeles! Mâine dimineață, o vom porni înapoi. Nu slujește la nimic să te încăpățânezi, uneori trebuie să știi să te declari învins... Mina asta este inaccesibilă pe cale terestră. Ar trebui să dispunem de helimob-uri. Iar rychnienii le-ar doborî fără milă. Păcat! Camarazii noștri vor fi murit degeaba...

Terral lăsă capul în piept, dezamăgit de decizia șefului său.

Yghur și Byrag nu făcură nici un comentariu. În ansamblu, toți se săturaseră până peste cap de această căutare fără sens. Doar Von Nagel regreta prima frumușică ce îi scăpa printre degete.

Santinelele se postară, ca de obicei, în turele, în timp ce restul din mica trupă urma să se întindă în habitacluri, unde domnea o căldură plăcută.

Imediat, toți adormiră buștean. Visară planete minunate, unde vinul curgea în valuri, unde fetele voluptuoase erau de o frumusețe fără pereche și unde nici un monstru nu îi pândea.

Din nefericire pentru ei, Rychna cea malefică nu dădea așa ușor drumul prăzilor sale. Mercenarii înfruntaseră adversari feroce, fiare hidoase, paraziți înșelători, boli pernicioase, dar toate astea nu însemnau nimic pe lângă entitățile care îi pândeau din înălțimea falezelor...

Un clar de lună splendid lumina împrejurimile, așa că proiectoarele erau stinse. De altfel, lumina lor, vizibilă de la distanță, ar fi riscat să-i alarmeze pe rychnieni.

La început, santinelele crezură că văd niște flăcăruie dansând în jurul culmilor. Branșară vizoarele cu infraroșii. În mod paradoxal, acestea nu arătară nici o imagine. Aceste lumini nu emiteau deloc căldură.

Folosiră atunci ecranele cu polifrecvență, de o gamă întinzându-se până la ultraviolete, fără să primească mai multe informații.

Acum, licuricii ieșeau în valuri din coastele muntelui vecin, curgând ca un râu de foc înspre câmpul unde se aflau mercenarii.

Santinelele, neliniștite, se hotărâră atunci să-și trezească șeful.

Dervhax sări în picioare și luă un binoclu de noapte cu amplificator fotonic. Ghici atunci niște forme vag umane, cu un cap mare, sferic, fără ochi, cu membre lungi asemenea unor scântei, care dansau la nivelul stâncilor.

Yghur, consultat, aruncă o scurtă privire, la rândul lui, apoi se înfioră și scoase un singur cuvânt:

– Diinii!

– Știi ceva despre aceste ființe fosforescente? se neliniști maiorul. Spune.

– La d'ept vo'bind, c'edeam că e vo'ba de o legendă. Sunt foa'te puțini cei ca'e le-au zăi't și s-au înto's, ca să povestească desp'e ele. Se p'etinde că sunt invulne'abile și că le captu'ează pe ființele cu sânge cald pentru a face din ele sclavii lo'. Unii spun chia' că le beau sângele. La d'ept vo'bind, cei ca'e le-au obse'vat de depa'te n-au putut să dete'mine exact natu'a lo', dar nu fusese'ă semnalate niciodată pe 'ychna...

– Invulnerabile? mormăi Dervhax. Ei bine, vom vedea. Trageți cu laserele!

Fasciculul subțire, purpuriu țâșni din turelă și se plimbă peste procesiunea care vălurea pe pante. Stâncile fumegară, fierseră, dar impalpabilele aure își urmau imperturbabile drumul.

– Bine! spumegă de mânie metisul. Trageți cu gloanțe atomice...

Deflagrațiile iluminară falezele, bubuitul fu preluat de ecou, și atunci când ochii orbiți putură scruta penumbra, diinii dansau în continuare. Unii, aruncați în aer, coborau încet pe pământ ca niște frunze moarte duse de vânt.

– Grenade cu gaz! mormăi Dervhax, neliniștit.

Proiectilele tâșniră, degajându-și vaporii mortali, ciuruiră lumina albăstruie, dar creaturile se desfășurau, în continuare implacabile, înspre vehicule.

– Pe o mie de quasari! Ai dreptate. Entităților astea demonice nu le pasă de armele noastre... Încercați cu fulguratoarele!

Tuburile negre scuipară fulgere violacee, care se condensară în sferule de plasmă.

De această dată, diinii se unduiră, luminozitatea lor crescu. Din păcate, nu fură afectați mai mult...

– Ei bine, dacă și dezintegratoarele dau greș, ne-am dus dracului, murmură metisul. Haideți, băieți!

Era vorba, într-adevăr, de o ultimă tentativă, căci scânteile albăstrui dansau acum, unele lângă altele, în jurul camioanelor.

Arma folosită provoca o disociere moleculară. Era utilizată rar, căci consuma o cantitate enormă de energie. Nici o ființă vie nu-i rezista.

Mercenarii, buimăciți, contemplau infernala farandolă care se strângea inexorabil în jurul lor, irezistibil vârtej a cărui lucire albăstruie pulsa în ritmul halucinant al acestui dans macabru.

Acești bărbați erau de-o tărie puțin întâlnită, se luptaseră cu dușmani de toate felurile, pe aștri malefici pe care nimeni, înaintea lor, nu pusese piciorul. Se luptau ca niște lupi, până la ultima suflare, în situații în care niște oameni normali ar fi cerșit milă. De această dată, erau la capătul puterilor. Orice speranță de a-i învinge pe acești adversari imateriali îi părăsise.

Atunci, un fenomen straniu se produse la bordul vehiculelor...

Capitolul V

Peisajul se irizează straniu, opal însuflețit.

Toate obiectele se estompează, deodată diafane.

Prin blindajele de oțel, ochii măriți ai nefericiților zăreau hora nebună a diinilor.

O senzație atroce de sfâșiere îi făcu să geamă pe cei mai tari dintre ei. Pluteau într-o lume evanescentă.

Dervhax, adunându-și toată energia, încercă să se miște. Imposibil, mușchii nu-l mai ascultau.

Mercenarii își pierdură atunci cunoștința.

În jurul lor, straniile creaturi își continuau dansul lor frenetic.

Aceasta dură până-n zori.

În sfârșit, atunci când soarele lumină culmile, flăcăruiele volburoase se întoarseră în peșterile muntelui și dispărură.

Metisul se trezi primul din letargie. Își întinse membrele dureroase, făcu câțiva pași stângaci, apoi aruncă o privire afară. Diinii nu mai erau acolo!

Maiorul scoase un adânc suspin de ușurare, apoi inspectă armele, instrumentele. Totul părea normal. Porni atunci motorul, care demară torcând.

În cabine, mercenarii reveneau la viață.

Diablo începu să zboare sub razele soarelui.

– Ei bine, observă Terral, am scăpat ca prin urechile acului... Din fericire, creaturile astea n-au intenții rele față de oameni!

– Da, întări Byrag, în starea în care eram, ar fi putut face cu noi ce-ar fi vrut.

– Totuși, mă simt ciudat! Ca și cum aș fi fost leșinat! mormăi Yghur.

Von Nagel nu făcu nici un comentariu. Luă un laser, ochi o stâncă și trase. Ținta se topi, fierbând sub impactul razei arzătoare.

Dintr-o dată, căpitanul păru puțin mai liniștit. Își regăsea universul obișnuit.

– Bun! conchise Dervhax. Suntem vii și nevătămați, asta e principalul. S-o ștergem repede. Locul e mai curând periculos...

– Cu sigu'anță! încuviință cianantropul, așezându-se la tabloul de comandă. Îmi place mai mult să înf'unt un yce'ops decât pe acești spi'iduși diabolici.

Cele trei camioane demarară și o luară repede în direcția pădurii. La bord, mercenarii priveau falezele cu un aer neliniștit. Din fericire, nici un diin nu apăru.

Încetul cu încetul, atmosfera se destinse. O armonică scoase câteva note și toți reluară în cor un cântec de marș.

Atunci când convoiul dispăruse, o pânză de ceață rămase pe locul amplasării taberei. Ea se îngroșă din ce în ce mai mult și, ca prin vrajă, alte trei camioane apărură din neant.

La rândul lor, ele se îndreptară înspre liziera pădurii, dar într-o direcție ușor diferită.

Din nou, locul în care mercenarii petrecuseră noaptea rămase pustiu.

Totuși, o ceață ușoară plana încă deasupra.

Deveni opacă încă o dată, și trei vehicule asemănătoare în toate privințele cu cele de dinainte apărură acolo.

De astă dată, ele rămaseră pe loc: cei care le ocupau păreau a le fi abandonat.

Totuși, la bordul lor se aflase, ca în celelalte două convoaie-fantomă, același număr de mercenari, având-l drept comandant pe Dervhax, metisul, și ca secund, pe Von Nagel.

Existau ele într-adevăr?

Era vorba de niște zombi care ascultau de diini?

Erau stafiile unor morți?

Ce scop urmăreau aceste stranii aure diafane? Cine-ar fi putut spune?!

La bordul primului convoi, mercenarii se simțeau perfect în formă, cântând în acordurile armonicii. Erau încântați să părăsească acest ținut neospitalier și se pregăteau cu entuziasm să înfrunte încercările prin care trecuseră în timpul precedentei treceri prin pădure.

Fără îndoială, unii dintre ei vor pieri pe parcursul drumului de întoarcere.

Toți sperau să se numere printre supraviețuitorii care vor ajunge pe platoul de unde trebuia să-i recupereze astronava.

Camioanele trecură din nou de-a lungul dunelor, evitând cu grijă pâlniile fatale, de care învățaseră să se teamă, traversară savana și, înspre prânz, marginea pădurii apăru în fața lor.

Santinelele își dublară atunci vigilența.

Partida era departe de a fi câștigată. Pădurea nu-și spusese ultimul cuvânt și părea hotărâtă să-i facă să-și plătească scump îndrăzneala pe acești bipezi minusculi care îndrăzneau s-o sfideze.

De-abia merseseră camioanele o jumătate de oră, întâmpinând dificultățile obișnuite, și mercenarii fură inundați de o adevărată ploaie de monștri apocaliptici care cădeau din crengi.

Yghur îi identifică drept cogofagi; aceste animale, înălțate pe labele posterioare, aminteau de călugărițe. Corpul lor, acoperit de un strat gros chitinos, rezista la focul laserelor. Gloanțele atomice le făceau fărâme, dar cohortele grăbite se năpusteau încontinuu la atac. Netulburați de pierderile suferite, cogofagii acopereau blindajele, atacând tot ce ieșea în relief. Antenele fură secționate, aripile – smulse, coletele așezate pe capote – spintecate. Chiar și roțile de oțel fură deteriorate.

Fără încetare, mercenarii trăgeau cu toate armele. Solul era acoperit de o magmă dezgustătoare, de corpuri zdrobite, de labe smulse, o vomă puturoasă acoperea blindajele.

Curând laserele începură să dea semne de slăbiciune. Bateriile camioanelor nu puteau face față la înfiorătoarea intensitate sustrasă.

Grenadele cu gaz nu erau funcționale, dezintegratoarele – inutilizabile din cauza scăderii tensiunii electrice, doar puștile atomice și pistoalele-mitralieră continuau să tragă, dar munițiile scădeau văzând cu ochii. În cazul în care cogofagii ar continua să atace astfel, nu ar mai dura mult până când s-ar epuiza...

Din fericire, pierderile suferite de agresori fuseseră înspăimântătoare. Convoiul nimerise peste o colonie de mai mult de o mie de indivizi, și trei sferturi dintre ei zăceau acum la pământ, uciși sau grav răniți.

Rândurile atacatorilor se răriră; câțiva, înverșunați, își mai dădură drumul pe blindaje, apoi, în ciuda voinței lor, ultimii monștri se agățară de trunchiuri și dispărură în crengile de sus.

Complet epuizați, mercenarii rămaseră încă un moment la pândă în spatele vizoarelor lor, apoi tensiunea scăzu; buimaci, se priviră ca niște oameni care tocmai scăpaseră de la o moarte atroce.

Le rămânea să evalueze pagubele.

Dervhax și Terral, protejați de oamenii adăpostiți în turele, se apucară de treabă. Examinară roțile, motoarele, antenele – cel puțin, ceea ce rămăsese din ele – și, atunci când li se alăturară tovarășilor lor, fizionomia lor dădea de înțeles că acest atac fusese catastrofal.

– Ei bine, trebuie să privim lucrurile în față, declară maiorul. Vehiculele noastre nu pot demara! Tablele aripilor dislocate blochează roțile –

asta nu e foarte grav. Catastrofal este că pneurile metalice sunt făcute bucăți și că nu avem unele de schimb...

Pentru prima dată de când fusese pedepsit, Von Nagel păru interesat de această veste, clătină din cap și sugeră:

– Putem totuși să înaintăm pe jenți?

– Da, cu condiția să nenorocim aripile! Doar că ne-a fost deja destul de greu să rulăm pe acest sol mlăștinos; de astă dată, ne va lua mai mult de o lună să ajungem din nou la punctul nostru de plecare!

– Dacă încercăm să ne întoarcem pe jos la camionul în pană, ne va lua și mai mult timp și vom fi la cheremul monștrilor care bântuie prin pădurea asta blestemată, exclamă Terral.

– Și dacă ne-am îndrepta spre mină? sugeră căpitanul. Erau materiale acolo, și am putea să ne reparăm camioanele.

– Asta ne-ar permite și să aflăm ce s-a petrecut, poate chiar am descoperi ce s-a ales de Daneka, observă maiorul.

– Altfel spus, totul sau nimic! mormăi locotenentul. Rămâne de aflat dacă oamenii noștri vor fi de aceeași părere...

– Prieteni, declară cu un glas puternic Dervhax, avem două posibilități de luat în calcul. Să ne continuăm drumul, târâș-grăpiș, spre punctul de plecare, sperând că vom ajunge acolo la timp. A doua eventualitate este să ne îndreptăm spre mină. Nu suntem încă prea departe de ea și trebuie să fie acolo ceva camioane abandonate; astfel am putea să ne reparăm roțile și să ne întoarcem mai repede. Ce credeți?

Mercenarii se sfătuiră îndelung. Evenimentele recente îi depășiseră cu totul. Se gândeau să se întoarcă la punctul de plecare pe calea cea mai scurtă, și atacul ăsta repunea totul în discuție!

Un lucru era sigur. Nici unul dintre ei nu vroia să abandoneze prețioasele vehicule. Într-o direcție, ca și în cealaltă, ar trebui să înfrunte iarăși pericolele din pădure. Îndreptându-se spre mină, aveau o șansă de a repara camioanele, în schimb, se îndepărtau și mai mult de locul unde va veni astronava ca să-i recupereze. Toți apreciau atitudinea șefului lor, care îi lăsa să aleagă, de aceea, după ce cântăriseră argumentele pro și contra, purtătorul lor de cuvânt exprimă părerea generală:

– Domnule maior, nu reușim să luăm o decizie. Alegeți dumneavoastră, noi vom fi de acord.

– Vă mulțumesc pentru încrederea acordată! Ei bine, în situația în care ne aflăm, nu prea avem ce pierde. Să mergem deci o zi sau două în direcția minei. Dacă totul merge bine, vom putea să ne reparăm mașinile, și, poate, chiar să facem rost de niște muniții. Răsuciți lanțuri în

jurul jenților, vor avea mai multă aderență. Dacă rezistă, vom putea păstra o viteză medie corectă.

Oamenii se supuseră fără să crâcnească. Munca îi făcea să uite situația în care se aflau, și aveau mare nevoie de asta!

În acest timp, Dervhax și ofițerii săi consultau hărțile. Ar fi trebuit să traverseze din nou pădurea, apoi să treacă peste un râu, înainte de a ajunge la poalele muntelui pe coasta căruia se deschidea mina. Rămânea de aflat dacă va mai suferi coloana noi atacuri.

Camioanele porniră din nou la puțin timp după aceea.

Spre marea satisfacție a tuturor, sistemul preconizat de maior se dovedi destul de bun. Fără să ruleze la fel de repede, vehiculele înaintau cu ușurință.

Frunzișurile și crăcile retezate și puse în față formau un pat pe care lanțurile aderau bine.

Chiar și pădurea era mai puțin deasă, și santinelele nu întrezăriră nici un monstru prin împrejurimi. Sigur, mai erau lilari și șerpi, dar habitaclurile reprezentau o protecție eficace.

Dintr-o dată, moralul le reveni. Unii începură să fredoneze, alții își reluară interminabilele partide de zaruri.

Byrag prindea regulat o emisie de radio locală și, datorită lui Yghur, care înțelegea rychniana, mercenarii aflară vești, nu foarte interesante, dar nu mai erau rupți de restul lumii.

Începeau chiar să aprecieze puțin cam stridenta muzică locală. Dintr-o dată, rychnienii căpătară în ochii lor un aspect de ființe civilizate. De aici până la a-și spune că, dacă ar fi fost făcuți prizonieri, n-ar fi riscat decât câteva luni de închisoare, nu era decât un pas. La o reflecție serioasă, această soluție ar fi, de departe, preferabilă unei morți cumplite în ghearele vreunui monstru.

Dervhax era interesat și el de informațiile difuzate, dar dintr-un alt motiv. Fusese reperată coloana? Fusese găsită fiica lui Fairchild? Din păcate, în aceste două privințe, nu putu să afle nimic, ceea ce, la urma urmei, nu era deloc surprinzător.

Terral, la rândul lui, își admira din ce în ce mai mult șeful. Metisul reușise o dată în plus să redreseze o situație în mare măsură compromisă, și expediția, în ciuda întorsăturilor periculoase suferite, continua să meargă mai departe.

După-amiaza fu presărată cu incidente diverse. Un cuplu de olopi fu ucis cu laserul și un ycerops fu cât pe ce să le surprindă pe santinele și

să mai strice un camion. Din fericire, Von Nagel îl observă la timp și îl omorî cu un glonț între ochi.

Timpul era în continuare frumos și solul permitea cu ușurință înaintarea. Atunci când se lăsă noaptea, convoiul parcursese aproape tot atâta drum ca în cazul în care camioanele ar mai fi dispus de pneuri.

La un moment dat, Dervhax le împărți oamenilor o porție din lichiorul lor preferat și seara se sfârși într-o euforie totală.

Totuși maiorul îi luă de-o parte pe Von Nagel și pe Terral și le mărturisi cu sinceritate:

– La drept vorbind, habar n-am ce-o să găsim la locul de amplasare al minei. Dacă rychnienii au pus mâna pe materiale, nu ne vom putea întoarce și nu ne va mai rămâne decât să ne predăm.

– Știam chestia asta, încuviință căpitanul. E o partidă de pocher. Eu sunt de părere să încercăm să dăm lovitura. La urma urmei, am venit aici ca să punem laba pe niște lovele și, chiar dacă nu găsim fata, Fairchild ne va plăti! În schimb, dacă nu mergem până la capăt, îl cunosc, nu ne va da nici o surcică.

– Dar crezi că mai poate fi în viață? exclamă Terral. Dacă baza a fost atacată de fiare sălbatice, cu siguranță toți au fost uciși! Acum știm și noi câte ceva despre asta...

– M-am gândit la această eventualitate, suspină Dervhax. E puțin probabilă. Prospectorii erau perfect înarmați și cunoșteau fauna locală. De altfel, monștrii nu părăsesc pădurea. Mina se află pe teren deschis, de aceea Fairchild crede că e posibil ca fiica sa să fi supraviețuit.

– Atunci ce s-a întâmplat? Au fost loviți de o epidemie?

– Nu prea cred, Daneka era acolo tocmai pentru a-i îngriji pe bolnavi. Dispunea de toate medicamentele necesare, răspunse maiorul.

– Totuși li s-a întâmplat ceva, mormăi locotenentul, o dată ce nimeni nu are vești despre ei.

– Ei bine, măcar o dată Dervhax gândește la fel ca mine, interveni Von Nagel. Putem presupune că au fost atacați de diini. Dar este puțin probabil, căci aceste creaturi nu părăsesc deloc peșterile lor. E, fără îndoială, o chestie de lovele la mijloc. Responsabilii sunt, fără doar și poate, chiar rychnienii. Au vrut să recupereze acest abataj, care se dovedea foarte rentabil.

– Posibil! Numai s-o fi putut pune prospectorii la adăpost pe Daneka! Era foarte îndrăgită, și cu siguranță că au făcut tot ce-au putut ca s-o salveze.

– Înțeleg acum de ce nu țin rychnienii să ne vadă apărând acolo, aprobă Terral zâmbind. La urma urmei, poate că ai dreptate. E posibil să o găsim vie... În aceste condiții, nici vorbă să renunțăm!

Cu această concluzie optimistă, toți merseră să se culce. Nici de această dată maiorul nu dormi deloc. Nu vroia să ia somnifere și o mie de gânduri i se învârteau prin cap.

Mai întâi, diinii. Nu-i atacaseră pe mercenari când aceștia erau la cheremul lor, și totuși nimeni nu păstrase nici cea mai mică amintire despre ceea ce se petrecuse în acea noapte...

Toți fuseseră supuși unei stranii hipnoze.

Poate că diinii nu erau animați de intenții rele în ceea ce-i privește pe oameni. În definitiv, nimeni nu cunoștea această rasă ciudată.

Apoi, se gândi la Von Nagel. Era un tip ciudat. La început, se comportase ca o brută în privința lui Byrag, și acum îl lăsa în pace. Totuși nu era genul de om care să-și uite ranchiuna și, cu siguranță, nu-l avea pe șeful lui la inimă! La urma urmei, nu era idiot și poate că-și dăduse seama că era mai bine să fie uniți în fața pericolului. În orice caz, Von Nagel părea pornit să ducă această misiune la bun sfârșit pentru a-și încasa prima, ce altceva să-i ceri?

În sfârșit, mai erau mercenarii...

Jegoși, zdrențuroși, la capătul puterilor, rezistau totuși și aveau încredere în șeful lor. Cel puțin, în momentele de față... Cel mai mic accident risca să repună totul în discuție.

În total, aproape șaizeci de kilometri fuseseră parcurși, în curând terenul urma să devină mai bun, și în patru zile, cu puțin noroc, mina se va vedea. Va trebui atunci să fie de două ori mai precauți, căci, dacă rychnienii reluaseră exploatarea pe cont propriu, probabil că supravegheau împrejurimile.

Datorită oboselii, metisul dormi totuși câteva ore. Se trezi o dată cu zorile și contemplă un spectacol miraculos.

De această dată, ca pentru a-și cere iertare, pădurea se împodobea cu tot ceea ce avea mai seducător. Nenumărate orhidee întâmpinau lumina zilei desfăcându-și corolele multicolore. La fel ca semenele lor de pe Pământ, probabil că erau polenizate de către insecte; florile lor, pentru a le atrage, aveau, prin urmare, aspectul unor albine, sau chiar al unor fluturi.

Turcoazul se amesteca cu purpuriul și cu portocaliul pentru a alcătui o paletă inimitabilă. Catifeaua petalelor, micile picături de rouă care

scânteiau ca tot atâtea diamante îi făcură pe mercenari să uite, pentru o clipă, amara lor soartă. Dar trebuiră să se smulgă acestei viziuni paradisiace. Era necesar încă să parcurgă distanța zilnică, căci altfel orice speranță de întoarcere era pierdută.

Motoarele fură deci pornite și coloana se afundă în continuare pe sub frunzișuri.

Ziua aceasta începuse sub auspicii fericite și mercenarii erau mai destinși. Terenul urca într-o pantă ușoară, copacii deveneau mai puțin deși și lanțurile mușcau bine din pământul mai tare.

Santinelele nu avură de ce să intervină. Câțiva ocidomuși fură zăriți, dar se grăbiră să fugă fără să-i atace.

Un crenec mare, deranjat în toiul siestei, fu spintecat de un glonț atomic trimis de Yghur, înainte de a putea să-și emită raza distructivă.

În concluzie, totul mergea spre mai bine.

Atunci când Byrag comunică poziția, la prânz, Dervhax constată cu satisfacție că media prevăzută fusese net depășită.

Totuși o nouă amenințare urma să se concretizeze în curând. Mina nu se afla prea departe și nu trebuiau să riște să fie reperați de rychnieni.

Maiorul interzise deci folosirea proiectilelor atomice, a căror deflagrație putea fi auzită de departe. Îi ordonă, de asemenea, lui Byrag să urmărească diversele frecvențe folosite de autohtoni pe distanță scurtă. În ceea ce-l privește pe Terral, pentru prima dată de la plecare, se așeză în fața ecranului radar pentru a supraveghea văzduhul.

Într-adevăr, rămurișurile mai puțin dese nu mai acopereau camioanele cu o mantie impenetrabilă și era posibil ca un aparat de zbor să patruleze prin vecinătate.

Seara sosi fără altă alarmă și tabăra fu stabilită aproape de un râuleț care cobora repede pantele munților învecinați.

Yghur, a cărui vedere era pătrunzătoare, fu însărcinat să se cațere pe unul dintre copaci, al cărui trunchi masiv se avânta la patruzeci de metri deasupra solului.

Byrag îl însoțea, pentru a-l proteja.

Amândoi examinară cu atenție fiecare cracă înainte de a se sprijini pe ea. Ceea ce le prinse bine, pentru că găsiră doi șerpi mari care păndeau un cuib plin cu ouă rozalii.

Yghur îi ucise cu sabia de tăiat lemne.

Apoi, cățărătorii fură imobilizați de niște kalgosi, care încercară să-i hipnotizeze.

Von Nagel, cu îndemânarea sa obișnuită, îi doborî pe noii agresori cu laserul. Dervhax îi aruncă o privire uimită. Într-adevăr, căpitanul se schimbase mult!

Acum le lua apărarea extratereștrilor pe care-i ura – de-a dreptul incredibil...

În sfârșit, cianantropul ajunse în vârf, care se ridica maiestuos deasupra copacilor din preajmă. Își scoase din teacă amplificatorul fotonic și examină munții încă iluminați de soarele la asfințit, apoi făcu un tur complet de orizont și coborî, împreună cu tovarășul său, de la postul de observație.

Aducea vești excelente. Obiectivul coloanei nu era mai departe de vreo zece kilometri.

Instalațiile minei nu erau vizibile, însă sergentul zărise farurile mașinilor în mișcare.

Pe celălalt mal, terenul părea practicabil. Vegetația mărăcinoasă nu prezenta vreun inconvenient important și era destul de stufoasă pentru a camufla camioanele.

Mercenarii se apropiau de țelul lor!

Dervhax avusese dreptate să persiste în ceea ce întreprinsese. Acum urmau să se înfrunte cu probleme cu care erau obișnuiți. Trebuiau să fie circumspecți în privința rychnienilor, dar nu le era frică de acești autohtoni cu gesturi lente.

În timp ce oamenii săi cinau, discutând cu vioiciune, maiorul, din nou, le împărtăși planurile sale ofițerilor.

– De data asta, declară el, aproape că am câștigat partida! Mâine o să construim un pod. Prefer, cei drept, să dispunem de un mijloc de retragere rapidă în cazul în care va trebui să ne luptăm cu rychnienii. O dată ajunși în pădure, vor avea destule de făcut în privința monștrilor încât să ne lase în pace. Apoi, va trebui să profităm la maximum de teren pentru a înainta cât mai repede.

– Nu te temi să nu ne repereze camioanele? se interesă Von Nagel. Va trebui, în cele din urmă, să ne apropiem de ei pe jos. Mina probabil că este înconjurată de dispozitive de protecție.

– Vom lăsa vehiculele la cinci kilometri depărtare de mină și vom cerceta fortificațiile lor pe jos. După părerea mea, probabil nu se așteaptă la un atac dinspre pădure. Crenecii și alte lighioane nu se avântă niciodată în loc deschis.

– Și dacă e imposibil să ne apropiem de instalații? obiectă Terral. Cum ne vom procura roțile de schimb?

– Totul depinde de supravegherea santinelelor. Vom vedea la fața locului. Dacă baza nu e luminată de proiectoare, o să trimitem un comando în timpul nopții.

– Ce spui?! Mi se pare că uiți care este principalul nostru obiectiv! exclamă Von Nagel. Cum o să aflăm dacă Daneka este încă în viață?

– E prea devreme să răspund la asta. Ne vom gândi atunci când vom dispune de mai multe informații. Cel mai bun mijloc ar fi să capturăm un rychnian. Yghur le cunoaște limba, iar tu, cred eu, vei ști cum să-l faci să vorbească...

– Poți conta pe mine, scrâșni căpitanul, cu un zâmbet crud pe buze. Nimeni n-a rezistat vreodată la mijloacele mele de seducție!

Cu aceasta, toți se dusera să se culce în camioane.

Putură să se odihnească până în zori, ceea ce fu o binefacere de neprețuit, după încercările prin care trecuseră. Cu siguranță, expediția părea, în sfârșit, să se bucure de noroc!

Dimineața devreme, mercenarii doborâră cu laserul doi copaci mari care creșteau pe malul râului. Trunchiurile erau destul de robuste pentru a suporta un camion.

Dervhax ordonă să li se lase cât mai mult frunziș, ca să nu atragă atenția unor eventuali observatori. Dispuseră butuci de-a curmezișul, astfel încât să formeze un loc de trecere comod.

Vehiculele fură, atunci, împodobite cu crengi și, unul după celălalt, se angajară pe pasarelă.

Yghur observă cu atenție locul de amplasare a podului, ca să-l regăsească ușor la întoarcere, și coloana se năpusti înspre mină într-un mod incredibil, cu aproape douăzeci de kilometri pe oră. Toate recordurile de viteză fuseseră spulberate!

În timpul opririi pentru prânz, Dervhax făcu el însuși o nouă observație. Constată că mercenarii se vor afla, seara, chiar la cinci kilometri depărtare de obiectivul lor. Mina se vedea clar. Șuvoaie de apă alimentau bacurile în care cristalele erau supuse unei prime spălări. Mineralul extras din măruntaiele pământului erau urcate de tractoare. Locuințele erau cuibărite în partea de jos, de unde pleca un drum bine întreținut. Pe partea sa dreaptă se afla un teren de aterizare care permitea accesul pentru transporturi de tonaj mediu.

În acest loc fuseseră construite terase.

În schimb, pe partea dinspre pădure, nici o apărare vizibilă. Ceea ce confirma previziunile metisului.

Mișcarea de du-te-vino a vehiculelor arăta că erau conduse de rychnieni. O încetineală înțeleaptă le domina deplasările. Dacă existau oameni în tabără, aceștia nu participau la lucrările de extracție.

Toate astea erau foarte interesante, dar, cum atrăsese atenția Von Nagel, nu aduceau nimic nou cu privire la dispărută. Important era, înainte de toate, să se repună camioanele în stare de funcționare, astfel încât să-și permită, dacă va fi cazul, o retragere rapidă.

Dervhax își reluă, așadar, observațiile, căutând amplasamentul depozitului de materiale, care va fi primul obiectiv. Nu dură mult până să-l distingă, puțin mai jos. Din nefericire, îi fu imposibil să determine dacă existau acolo vehicule vechi care ar fi putut să aparțină prospectorilor pământeni.

Maiorul coborî din punctul său de observație și le împărtăși ofițerilor săi ceea ce văzuse.

Toți căzură de acord. Trebuiau să se apropie cât mai mult posibil de tabără și, la noapte, să încerce să facă rost de niște roți. Totuși Von Nagel sugeră să se trimită două comandouri, pentru că astfel s-ar câștiga timp.

Dervhax ar fi la comanda primului, iar el, la a celui de-al doilea. Metisul, în ciuda schimbării bruște a căpitanului, nu vroia să-l lase singur. I-l dădu ca adjunct pe Terral, care acceptă fără mare entuziasm.

Von Nagel fu însărcinat să facă rost de material, în timp ce șeful său urma să încerce să captureze un rychnian. În cazul în care apăreau probleme, podul de pe râu urma să fie punctul de adunare.

După-amiaza fu consacrată unor pregătiri febrile. Fiecare mercenar își verifică armele. La căderea nopții, toți merseră să se odihnească, pentru că ziua următoare era decisivă.

Pentru prima dată de la plecare, maiorul putea să se felicite. În ciuda dificultăților de toate felurile, expediția ajunsese la destinație.

Dimineața celei de-a opta zile fu marcată de ploi diluviene. Asta le convenea mercenarilor, care își parcară vehiculele nu prea departe de mină, fără să fie zăriți.

În zori, Dervhax, Yghur și alți doi mercenari, îmbrăcați în combinezoanele lor de camuflaj, începură să se apropie cu prudență. La rândul lor, Von Nagel, Terral și doi soldați o luară în direcția depozitului de materiale.

Totul se petrecu cum nu se poate mai bine.

Metisul merse pe lângă un șanț pe jumătate umplut cu apă, mărginit de ierburi înalte, care îl duse până la sistemul exterior de apărare, o simplă rețea de fire electrificate plasate acolo pentru a da alarma în

cazul în care vreun monstru apărea din pădure. Nici o problemă pentru comando. Cei patru mercenari, târându-se pe burtă, săpară o tranșee și trecură pe sub fire fără să fie zăriți.

O dată depășit acest obstacol, se aflau în tabără. Câțiva rychnieni se ocupau de diversele lor treburi, cu încetineala lor obișnuită. Puneau în mișcare tractoare, în timp ce niște muncitori posaci se așezau într-un camion, pentru a se duce la mina situată mai sus, pe faleze.

Un supraveghetor înarmat, încotoșmănat într-o mantie mare îmblănită, îi îmboldea să se grăbească. În sfârșit, toți fură gata și rychnianul rămase singur. Privi o clipă camioanele îndepărtându-se, apoi căscă și se îndreptă spre barăci cu aerul satisfăcut al cuiva care va putea s-o ducă de minune, la adăpost, în timp ce tovarășii săi începeau o zi grea de muncă.

Dervhax și mercenarii săi, culcați în spatele unei tufe de mărăcini, îl lăsară să se apropie, apoi maiorul îi făcu un semn lui Yghur. Acesta scoase un pistol, ținti cu grijă și trase.

Rychnianul își duse mâna la obraz. O săgeată scurtă tocmai i se înfipsese în față. O smulse, se uită la ea și apoi căzu, adormit pentru ceva timp.

Cei doi mercenari, acoperiți de ofițeri, se duseră să-l ia, apoi se întoarseră în adăpostul lor din șanț.

Toată afacerea, care mersese ca pe roate, nu durase decât câteva minute. Toți o luară din nou înspre camioane, fără să se fi dat alarma.

O dată ajunși la adăpost, Yghur îi injectă un antidot prizonierului lor, care se trezi peste câteva minute, privindu-i pe pământeni cu un aer buimac. Cu siguranță, nici vorbă să se aștepte la prezența lor prin împrejurimi. Aspectul lor sălbatic și hirsut părea să-i stârnească o groază cumplită.

Sergentul începu imediat interogatoriul, își scoase pumnalul, i-l puse sub ochi rychnianului și mormăi cu un aer feroce:

– Ascultă-mă cu atenție, derbedeule. Știm că i-ați înșirat povești comisiei de anchetă. Ați atacat mina asta ca s-o exploatați pe cont propriu! Ce s-a întâmplat cu pământenii de acolo? Nu-mi spune gogoși, că-ți tai nasul, și apoi și urechile.

Epiderma verzuie a rychnianului se făcu galbenă și ochii săi globuloși, fără pleoape, îi ieșiră din orbite.

– Fie-vă milă, gemu el. Eu n-am participat la atacul ăsta. Nu sunt decât un simplu supraveghetor. Când am ajuns eu aici, nu mai era nici un pământean!

– Totuși, doar nu s-au evaporat, mormăi sergentul, apropiind lama oțelită de apendicele nazal al autohtonului.

– După ceea ce mi s-a spus, s-au luptat vitejește. Se fortificaseră acolo sus, la intrarea în tuneluri, ca și cum așteptau atacul nostru. A trebuit să fie gazați ca să-și abandoneze poziția. Au murit toți.

– Era și o femeie printre ei?

– Nu, bolborosi supraveghetorul. Nici o femeie. Cel puțin, eu n-am auzit vorbindu-se despre ea!

Yghur își consultă șeful din priviri.

Dervhax se gândea. După câte se pare, minerii prinseseră de veste despre atac și o adăpostiseră pe Daneka înainte de sosirea rychnienilor, dar unde?

– Întreabă-l dacă e posibil ca un aparat de zbor sau un vehicul să fi fugit.

Sergentul îi transmise întrebarea.

– Nu, mina era survolată de astronave și era încercuită. N-a putut scăpa nimeni.

– Și de ce vă doreați mina asta?

Rychnianul îi aruncă o privire plină de ură.

– Nu vrem să fim exploatați de străini. Bogățiile noastre ne aparțin. Nu vom lăsa pe nimeni să ni le fure, cum ați făcut-o deja pe atâtea alte planete!

Explicația stătea în picioare, dar ea nu lămurea totuși problema cea mai importantă. Prizonierul habar n-avea de existența Danekăi.

– Să presupunem că ai vrea să te ascunzi, reluă Yghur. Unde te-ai duce?

Rychnianul păru uimit și orăcăi:

– Nu știu... În munți, fără îndoială, nimeni nu se duce acolo. Pădurea este foarte periculoasă și câmpia – prea bine supravegheată.

– Ne pierdem vremea de pomană! i-o reteză Dervhax. Tipul ăsta nu știe nimic; ucide-l. O să merg să fac un tur pe-acolo, voi, ceilalți, rămâneți la adăpost. Von Nagel ar trebui să apară. De cum sosește, ajutați-l să transporte roțile, dacă a făcut rost de ele. Hai, Yghur, trebuie să ne întoarcem înainte să se facă noapte... Byrag va comanda în lipsa mea; în caz de alarmă, retrageți-vă. Punctul de adunare: podul de pe râu.

Spunând aceste cuvinte, metisul se strecură ca o umbră printre tufișuri, urmat de sergent, care supraveghea cu atenție împrejurimile.

În curând, cei doi mercenari dispărură, în timp ce ploaia cădea și mai deasă...

Sus de tot, printre rafale, culmile stâncoase semănau cu niște demoni. Cum ar fi putut supraviețui o femeie în acest loc pustiu?

Totuși, oricât de mici ar fi fost șansele, Dervhax se hotărâse să fie cu inima împăcată.

Capitolul VI

Peisajul se irizează straniu, opal însuflețit.

Toate obiectele se estompează, deodată diafane.

Prin blindajele de oțel, ochii măriți ai nefericiților zăreau hora nebună a diinilor.

Mercenarii, hipnotizați de acest spectacol, își pierdură orice dram de voință. Asemenea unor zombi, părăsiră camioanele, unde erau la adăpost, mergând drept înspre aurele evanescente.

Acestea îi înconjurau pe pământeni, asemenea unor spiriduși care dansează în stepă, sub clar de lună.

Oamenii încă nu reacționau.

Atunci, hora se deplasă încet, îndreptându-se înspre munte. Țepeni și stângaci, oamenii, subjugați, urmau această mișcare. Uneori se împiedicau de vreun obstacol, căci ochii lor rămâneau fixați asupra licuricilor care se roteau fără încetare.

Acum, diinii se regrupaseră, siluetele lor luminoase de-abia atingeau solul. Cortegiul fantomatic înainta înspre peșteri. Găurile lor întunecate contrastau cu stâncile luminate cu zgârcenie de un satelit al Rychnei, a cărui față rotundă părea să schițeze un zâmbet complice.

După câte se pare, această rasă ciudată nu suporta lumina zilei, alegându-și pentru zbenguieli nopțile senine, în timpul cărora toți rătăceau pe colină, în căutarea ființelor dezorientate, pe care diinii le subjugau prin farmecele lor.

Cum ajunseseră pe această planetă aceste ființe, atât de diferite de oameni?

Rychnienii civilizați nu știau de ele. Până atunci, diinii nu încercaseră să le invadeze orașele. Doar triburile răzlețe ce trăiau la marginea pădurii le știau de frică. Nefericiții evitau munții blestemați ca pe ciumă, pitindu-se în colibele lor în nopțile cu lună plină. Preoții lor ofereau periodic ca sacrificiu, periculoșilor lor vecini, rebelii condamnați pentru vreun delict. Îi legau de o stâncă și diinii veneau să-i ia în primire.

Astfel, diafanele creaturi îi lăsau în pace pe acești sărmani sălbatici.

Mercenarii, din păcate, nu știau nimic de toate astea, căci altfel ar fi evitat muntele bântuit. Soarta vroise ca ei să-și stabilească aici tabăra, și acum erau prizonieri ai acestei rase de temut.

În scurt timp, cortegiul ajunse la gura grotelor.

Diinii intrară, iar oamenii erau încă în spatele lor, docili. Solul cobora într-o pantă blândă, doar slaba lumină împrăștiată de diini străpungea penumbra.

Pentru o perioadă de timp imposibil de determinat, mercenarii se supuseră inconștient stăpânilor lor. Temperatura scăzu și picăturile de apă care țâșneau din bolte făceau solul alunecos.

Ajunseră astfel la intrarea într-o peșteră gigantică, în care nenumărate stalactite și stalagmite se uneau în coloane titanice de o nuanță ivorie, bătând uneori înspre ocru.

Toți se strecurară în labirintul acestei catedrale marmoreene, insensibili la splendoarea priveliștii. Atunci când mercenarii fură abandonați într-o grotă de mici dimensiuni, nu ar fi fost în stare să găsească drumul de întoarcere.

Diinii dispărură atunci în meandrele împărăției lor. Pământenii rămaseră singuri, statui fragile înălțate sub lumina rece a miceliilor.

Toți rămaseră încremeniți pentru mai mult timp.

Yghur fu primul care-și reveni din toropeală. Cianantropul, înghețat până-n măduva oaselor, avea frisoane: metabolismul său cerea, într-adevăr, un minimum de raze solare, care îi permiteau să sintetizeze unele glucide. Pentru el, această peșteră reprezenta infernul însuși.

Dervhax fu cel de-al doilea care își reveni în simțiri, apoi toți ceilalți mercenari se scuturară ca și cum ar fi ieșit din baie, privind împrejur cu uimire.

– Pe o mie de comete! Unde suntem? scrâșni Terral.

– Într-o grotă, după câte se pare, îi răspunse cu seninătate șeful lui.

–Văd și eu asta! orăcăi Von Nagel, dar cum am ajuns aici? Nu-mi amintesc nimic...

– Și diinii? Dansau în jurul camioanelor. Am fost hipnotizați și aduși aici!

– Domnule maior, nu suntem singuri! le atrase atunci atenția Yghur, mai sunt niște rychnieni, unii sălbatici și unii civilizați.

– A... Poate că vor fi în stare să ne lămurească... Pune-le niște întrebări.

Sergentul schimbă câteva fraze cu autohtonii și rezumă:

– Nu știu mai multe luc'u'i decât noi, doa' că aceste c'eatu'i vin pe'iodic să se inf'upte din influxul lo' psi. După șase sau șapte ședințe dint'-astea, mo'.

– Cel puțin, avem habar despre ceea ce ne așteaptă! bombăni Terral cu o voce pierdută. Cam nasol, am scăpat din atâtea pericole ca să sfârșim în gaura asta...

– Să nu disperăm! exclamă maiorul. Aveți arme?

– Pistoale, câteva grenade, răspunse Von Nagel după un scurt inventar. La ce bun, o dată ce creaturilor astora ciudate puțin le pasă de ele!

– Întreabă-i pe rychnieni dacă există vreo ieșire din grotele astea, îi ordonă Dervhax sergentului.

– Mai multe, doa' că nimeni nu cunoaște d'umul! răspunse el, după ce îi consultase pe ceilalți prizonieri.

– Asta e un detaliu fără importanță. S-o ștergem, înainte ca gazdele noastre să vină să-și ia o mică gustare, spuse rânjind metisul.

– Ești într-o doagă? explodă căpitanul. E imposibil s-o scoatem la capăt prin toate galeriile astea.

– Ba nu! O să ne ajute Diablo.

Spunând aceste cuvinte, maiorul scoase un ușor fluierat și gângania apăru dintr-un colț întunecat, pentru a i se așeza pe umăr.

– Bun! Să nu pierdem vremea! Rychnienii vin cu noi?

Sergentul îi întrebă, apoi clătină din cap în semn de negație.

– Au înce'cat deja... da' diinii i-au p'ins; și apoi, sunt epuizați.

– Cum vor! Înainte de a pleca, întreabă-i dacă știu de ce au atacat compatrioții lor mina. Întreabă-i și dacă au capturat vreo pământeană.

De astă dată, conversația dură mai mult timp. În sfârșit, sergentul traduse:

– Au pă'ut mai cu'ând uimiți de faptul că știți de asta. Mine'ii s-au 'efugiat în gale'ii și 'ychnienilor le-a fost al d'acu' de g'eu să-i facă să iasă de acolo. Au fost omo'âți toți, și nu e'a nici o femeie p'int'e ei, sunt foa'te sigu'i!

– Presupunând că spun adevărul, Daneka ar fi fost deci pusă la adăpost de către compatrioții ei... Bine, acum, că știm despre ce-i vorba, să plecăm.

Dervhax intră cu un pas hotărât într-unul din orificiile care dădeau în grotă. Diablo zburătăcea la ceva distanță de el, arătându-i drumul; ceilalți îi urmau, aruncând priviri neliniștite în spatele lor.

Dar diinii nu se ocupară absolut deloc de ei. Rămâneau invizibili. Cu siguranță, erau convinși că prizonierii lor nu vor putea ajunge prea departe.

Pentru o perioadă de timp, galeria rămase aproape orizontală, apoi prezentă o pantă abruptă.

– Ia vezi, mormăi Von Nagel, că nu ne îndreptăm înspre suprafață!

– Nu! Lui Diablo îi e o frică grozavă de diini. Deocamdată, ne îndepărtăm de ei. În orice caz, nici nu poate fi vorba să ieșim pe același drum; probabil că este supravegheat.

Căpitanul nu răspunse.

Înaintarea era încă destul de ușoară, pentru că miceliile fluorescente luminau tunelul. Din nefericire, nu dură mult și dispărură.

Mercenarii trebuiră atunci să folosească una dintre torțele electrice pe care le aveau.

După o jumătate de oră de mers, se opriră în fața unui perete stâncos. Acolo se deschideau trei drumuri strâmte. Diablo intră fără să ezite în cel din dreapta. Fugarii îl urmară. Înaintară în patru labe pentru câtva timp.

Un ușor curent de aer arăta că tunelul comunica, probabil, cu o peșteră.

Umiditatea se prelingea din pereți și o rigolă de apă înghețată curgea pe fundul strâmtului tunel. În curând, mercenarii intrară până la brâu în pârâiașul care curgea fremătând înspre adâncimi. În ciuda combinezoanelor, frigul era pătrunzător și oamenilor le clănțăneau dinții în gură. Doi mercenari îl sprijineau pe Yghur, care era pe jumătate leșinat.

Diablo zbura la nivelul apei. În curând, n-ar mai fi fost loc suficient pentru asta. Totuși își continua încă înaintarea.

Un zgomot de cascadă se făcu în curând auzit. Mercenarii ieșiră atunci într-o grotă destul de mare. În centrul său scânteia un mic lac cu ape transparente.

Diablo, fără cea mai mică ezitare, se îndreptă înspre el, apoi îl traversă pentru a se îndrepta înspre peretele opus.

Din nefericire, fugarii, spre deosebire de el, nu aveau aripi. Trebuiră să ocolească obstacolul, escaladând cu greu stalagmitele alunecoase.

De două ori, un om căzu în apă și trebuiră să-l pescuiască, nu fără dificultate.

Totuși micul grup sfârși prin a ajunge la țelul său.

Acolo, între două coloane ciclopice, se deschidea un alt tunel. În întregime uscat, acesta.

Mercenarii intrară în el și merseră fără să sufle vreun cuvințel. Oboseala se făcea simțită. Aveau câteva arme, torțe prinse la centură, nici cea mai mică rație de alimente. Apa, în schimb, nu lipsise până atunci, din contră...

Noua galerie urca ușor înspre suprafață, ceea ce le dădu puțin curaj oamenilor epuizați. Diablo, neobosit, zbura în continuare cu câțiva metri în față, fără a arăta cea mai mică ezitare.

Cu siguranță se îndrepta spre o ieșire, însă Dervhax ar fi dat orice pentru a afla unde dădea aceasta. Într-adevăr, dacă mercenarii s-ar fi trezit din nou în miezul pădurii, monștrilor nu le-ar fi luat mult să-i lichideze până la ultimul. De altfel, recuperarea camioanelor devenea mai mult decât problematică...

În ansamblu, situația era mai curând delicată. Totuși metisul avea obiceiul să claseze problemele. Pentru moment, trebuiau să scape de aceste ființe necunoscute, apoi, se va mai gândi.

În acest univers izolat de suprafață, era imposibil de știut dacă era noapte sau zi; ceasurile arătau că aproape douăzeci și patru de ore se scurseseră de la capturarea lor, dar, dată fiind perioada în care mercenarii fuseseră inconștienți, putea la fel de bine să fie vorba despre două zile, sau chiar trei.

Cu înverșunare, oamenii își continuau înaintarea. Unii sufereau de crampe, alții se răniseră de asperitățile stâncilor, dar nici unul nu se plângea.

Maiorul însuși, în ciuda rezistenței sale proverbiale, începea să se simtă epuizat. În spatele lui, Von Nagel mergea strângând din dinți. Toți aveau aceeași dorință: să se îndepărteze cât mai mult posibil de cei care-i răpiseră.

Dervhax, pentru prima dată, se simțea complet neputincios. Te poți bate cu fiare sălbatice, te poți lupta cu adversari superiori ca număr, dar acești diini invulnerabili își băteau joc de oameni.

Cum puteau rychnienii să coabiteze cu asemenea creaturi periculoase? Cum se făcea că diinii nu-i înlăturaseră de mai multă vreme?

Pentru aceasta, exista o singură explicație: aceste ființe diafane trebuie să fi sosit de curând. De altfel, prospectorii și cei care descoperiseră această planetă nu amintiseră niciodată de ele.

Diinii trebuie să fi apărut la puțin timp după ce pământenii obținuseră o concesiune. Apoi rychnienii aflaseră de existența diinilor. După aceea îi atacaseră pe pământeni pentru a pune mâna pe bogatul zăcământ de germaniu. Nu exista cumva o legătură între cele două evenimente?

Era imposibil de aflat, deocamdată, dar ar fi trebuit să fie examinată amănunțit această problemă. Poate că rychnienii aveau nevoie de can-

titați mari din acest metal pentru a lupta împotriva unor invadatori, de altfel, mai periculoși decât pământenii.

Un nou obstacol puse capăt reflecțiilor maiorului: tunelul dădea direct într-un puț vertical. Diablo, la câțiva metri deasupra capului său, îl invita să-l urmeze.

– Ei bine, o să fie amuzant, orăcăi Von Nagel. Nu avem nici măcar niște frânghie, ca să ne asigurăm în timpul escaladei...

– Îhî... întări Terral, dacă ne rupem gâtul, o să ni-l rupem de-a binelea. Sper că nu va trebui să ne cățărăm prea mult timp, că mie mi s-a făcut lehamite!

– Degeaba bombănim! i-o reteză Dervhax, trebuie să urcăm, Diablo este clar.

– Pe el îl doare-n fund, protestă un mercenar, poate să zboare! Noi, ceilalți, nu mai suntem în stare de nimic!

– Ei bine, odihniți-vă puțin în timp ce eu o să mă duc să văd dacă hornul ăsta e practicabil, răspunse maiorul.

– Vin cu tine, mormăi Von Nagel, s-ar putea să ai nevoie de mine. O să leg o torță de centura mea, ca să-ți fac lumină dedesubt; o să distingi mai ușor asperitățile.

Cei doi oameni începură escalada.

Îngustimea hornului permitea sprijinirea cu picioarele de cele două părți ale stâncii.

Metisul nu păstră decât o amintire destul de vagă despre această ascensiune. Își asigura un punct de sprijin cu o mână, cu un picior, apoi reîncepea de la capăt, la nesfârșit.

Fidelul său tovarăș zbura pe deasupra capului său, ca pentru a-l încuraja.

În spate, Von Nagel, răsuflând ca o focă, îl urma, de bine - de rău, pe maior.

În sfârșit, o falie destul de mare apăru pe partea dreaptă și Diablo intră în ea. Cei doi oameni, epuizați, se strecurară înăuntru și putură, în cele din urmă, să se odihnească.

De jos urcă vocea îndepărtată a lui Terral:

– Totul e bine, domnule maior?

– E *O.K.*! Suntem pe un ieșind. Puteți să veniți; noi o să vă facem lumină.

Unul după celălalt, mercenarii începură escalada. În ciuda forței lor, le fu foarte greu să ajungă la șeful lor. Mai mulți dintre ei, în special Yghur, erau atât de epuizați, încât trebuiră să confecționeze un cablu

improvizat din centuri și să-i ridice pe ultimii metri. În cele din urmă, toți se adunară în falie.

De astă dată, nici nu putea fi vorba să-și continue înaintarea; erau incapabili de cel mai mic efort și, în ciuda fricii lor de diini, mercenarii, întinzându-se de bine de rău, strânși unii lângă ceilalți, căzură într-un somn fără vise.

Diablo veni să se cuibărească la pieptul stăpânului său, căutând puțină căldură. Și el părea la capătul puterilor, incapabil să zboare.

Dervhax, extenuat, nu avu puterea să facă de gardă. Nu mai avea putere nici să gândească. Evenimentele din ultimele zile îl dărâmaseră. Din fericire pentru el, nu știa că temnicerii lor decalaseră expediția în trei universuri paralele, căci altfel ar fi pierdut orice speranță de a ieși viu din această incredibilă aventură și de a ajunge, într-o bună zi, din nou pe planeta lui.

Din fericire, diinii pierduseră urma fugarilor și nimeni nu veni să le tulbure odihna. Dormiră ore în șir și se treziră deșelați, dar odihniți.

Băură din apa limpede care izvora din bolți și îl urmară pe Diablo, care se grăbea să părăsească acest loc pentru a se înfrupta din insectele sale preferate. El, măcar, își potolise puțin foamea înghițind câteva izopode cavernicole. Pe când mercenarii aveau burta goală...

Lăsând în spatele lor hornul, intrară într-un tunel destul de larg, în care puteau să stea în picioare. Apa devenea din ce în ce mai abundentă și un mic pârâu murmura la picioarele lor, coborând panta.

Oamenii mergeau aplecați, pentru a evita să se lovească de stalactite. În frunte, Dervhax explora tenebrele cu una dintre torțe.

Curând, coloana făcu o oprire mai îndelungată. Maiorul auzea un zgomot puternic de apă curgătoare, un vuiet puternic care se ridica deasupra clipocelilor ușoare ale micului pârâu.

La zece metri mai încolo, fasciculul luminos scoase la iveală un adevărat torent, care curgea repede printr-un tunel larg.

Diablo, fără să ezite, o luase deja înspre aval.

– Ei bine, lucrurile se complică. După câte se pare, va trebui să intrăm în el, constată Dervhax. O să ne înghețe și sufletul în noi...

– Combinezoanele sunt dotate cu un guler gonflabil, asta ne va ajuta să ne menținem la suprafață, observă Von Nagel. În orice caz, nu avem de ales.

– Să ne legăm cu centurile în grupuri de câte patru, ordonă maiorul. Din fericire, cutia în care se află torțele este etanșă, și asta ne va permite să vedem bine.

– Să sperăm că n-o să fie nevoie să înotăm mult în șuvoi, gemu Terral. Urăsc apa rece!

– Panta e destul de abruptă, șuvoiul ne va duce repede; fiți atenți la cascade. Dacă auziți zgomot de cădere de apă, agățați-vă de pereți, spuse maiorul, apoi, dându-se drept exemplu, se legă de Byrag și de alți doi mercenari.

Termesul nu se simțea în largul său, căci înota foarte prost și nici n-ar fi plutit prea mult, cu siguranță, în acest torent tumultuos.

Yghur, fără vlagă, fu legat de doi tipi solizi.

Atunci când toți fură gata, grupul lui Dervhax se lăsă să alunece în valurile mici și în spumă. Îi prinse un frig cumplit, apoi se simțiră duși cu viteză maximă.

La început, totul merse bine. Uneori, o spargere de valuri îi plesnea peste față pe înotători, care înghițeau puțină apă, dar nu era nevoie să facă nici un fel de efort, ci doar să se mențină în centrul curentului, pentru a evita să se izbească de pereți.

Diablo, fidel, rămânea deasupra capului stăpânului său. Bolta înaltă îi oferea destul spațiu ca să poată zbura.

Uneori, torentul încetinea, în încăperile mai mari. Mercenarii trebuiau atunci să înoate pentru a înainta. În alte momente, din contră, tunelul se îngusta și stâncile defilau cu cea mai mare viteză de o parte și de cealaltă.

Primul obstacol întâlnit fu un sifon.

Diablo trecu printr-un orificiu destul de strâmt din perete, dar mercenarii nu aveau de ales. Trebuiră să inspire o gură mare de aer și să se lase duși pe sub stâncile de sub apă.

Traversarea, de cel mult trei minute, li se păru interminabilă. Baia aceasta de gheață, fără nici un punct de reper, fu un adevărat martiriu. Yghur, la rândul lui, era în continuare inconștient.

Cel mai afectat fu Byrag, care avea o capacitate pulmonară inferioară celei a pământenilor. El înghiți foarte multă apă. Maiorul trebui să-l sprijine câtva timp pentru a-i permite să-și revină.

Al doilea obstacol fu o cascadă.

Metisul o auzi la timp și mercenarii putură evita dezastrul, agățându-se de stânci. Rămânea de aflat dacă pasajul era practicabil.

Dervhax și Von Nagel mai avansară puțin, mergând în echilibru pe pietre mari, alunecoase.

Denivelarea nu era de mai mult de patru metri. Mercenarii puteau trece ținându-se de pereți.

Coloana porni din nou.

Oamenii suportară fără să protesteze dușul de gheață care îi biciuia. Toți știau că nu exista alt mijloc de a ieși de acolo. Din nefericire, degetele li se îngreunaseră din cauza frigului, două corzi scăpară și căzură în micul lac situat în partea inferioară.

Atunci când toți trecuseră peste acest obstacol, Dervhax îi chemă. Vocea lor înăbușită îi ajunse la urechi. Se găseau deja destul de mult în față. Câțiva oameni aveau contuzii sau entorse nu prea grave.

Acum, fugarii formau mici grupuri, separate unele de celelalte. Cei din frunte aveau, din fericire, o torță și puteau zări obstacolele.

Timp de aproape o oră, șuvoiul curse într-o albie destul de largă, singura problemă era frigul, care le paraliza mușchii. Dacă această ședință de natație se prelungea, cu siguranță, mai mulți dintre ei s-ar fi înecat.

O altă cascadă, puțin mai înaltă, fu depășită.

De această dată, cinci mercenari își zdrelirâ mâinile de stâncile tăioase.

Apoi apăru un alt lac, fără sfârșit.

Dervhax trebuia să tragă de centura care îl lega de Byrag pentru a-l face să înainteze. Gâfâind în continuare, observă un miros ciudat și familiar, fără a-l putea identifica.

Ridică nasul și îl căută pe Diablo cu ajutorul torței. Animalul dispăruse...

Maiorul păli. Fără acest ghid prețios, mercenarii ar fi incapabili să găsească drumul.

Byrag, inert, devenea din ce în ce mai greu de tras. Ceilalți doi mercenari nu îl ajutau cu nimic; deja le era greu să se mențină la suprafață.

Cu o voință de neclintit, metisul continua să înoate bras regulat, aruncând din când în când o privire deasupra, pentru a-l căuta pe Diablo.

Deodată, i se păru că vede un punct luminos, apoi două, trei, nenumărate...

– Stelele! urlă el. Am ieșit la suprafață!

Acum, identifica ușor mirosul care îl izbise: era cel de humus, de vegetație.

La întâmplare, o luă în partea dreaptă și nu dură mult până când ajunse la mal.

Epuizați, mercenarii se întinseră pe un gazon moale, în timp ce maiorul făcea semnale cu torța pentru a-i chema pe ceilalți.

Aceștia sosiră, unii după ceilalți.

Atunci când Terral îi chemă la apel, nici unul dintre ei nu lipsea: era o minune!

Diablo nu întârzie să se întoarcă, de asemenea. Părea că se îndopase și se cățără pe o cracă pentru a digera în liniște.

Mercenarii, la rândul lor, își stoarseră combinezoanele și, ghemuindu-se unii lângă ceilalți, se bucurară de o odihnă bine meritată. Deja Yghur și Byrag reveneau la viață.

Zorii, cu delicatele lor nuanțe de mărgean, rămaseră în memoria evadaților ca cel mai somptuos spectacol din viața lor.

După traversarea de coșmar a universului subteran al diinilor, liziera pădurii li se părea un paradis.

Terifianta impresie de neputință pe care o resimțiseră în fața diinilor, invulnerabili pentru armele lor, se estompa. Erau gata să-și urmeze șeful, și chiar să înfrunte monștrii din pădure.

Pentru Dervhax, apăreau noi probleme.

Habar n-avea unde se afla. Fără camioane, mercenarii nu-și puteau închipui că o să traverseze pădurea. Trebuia, înainte de toate, să le recupereze, și Diablo nu le putea fi de nici un folos.

În depărtare, maiorul putea ghici un lanț de munți, fără îndoială, bârlogul diinilor. În jurul lui se întindea un crâng înverzit. În fața lui, frunzișurile dese ale selvei primitive.

Era imposibil să continue astfel până la mină. O întoarcere pe jos era în afara discuției. În timpul zilei, mercenarii puteau, fără îndoială, să se strecoare în preajma vehiculelor și să le recupereze, căci diinii nu ieșeau decât noaptea.

Maiorul își prezentă intențiile micii sale trupe, și toți îl aprobară.

Ca măsură de securitate, toți urmau să meargă la liziera pădurii, destul de adânc pentru a nu fi văzuți, păstrându-se totuși la distanță de zonele în care bântuiau monștrii.

Oamenii intrară, așadar, în tufișuri.

Diablo zbura în față, foarte vioi. Din când în când, prindea câte-o insectă suculentă și venea s-o savureze pe umărul stăpânului său, apoi pleca din nou, pentru a o lua de la capăt peste câteva clipe. Se părea că postul îl făcuse nesătul.

Byrag și Yghur se arătară, o dată în plus, extrem de prețioși. Datorită cunoștințelor pe care le dețineau despre criptogame, culeseră o grămadă de ciuperci, pe care mercenarii le devorară fără ca măcar să le coacă.

Un stomac plin contribuie enorm la restabilirea moralului, și toți își recăpătară optimismul.

După patru ore de mers, Diablo refuză energic să continue să meargă la marginea pădurii. Muntele diinilor se apropia și mercenarii nu țineau deloc să se arate descoperiți.

Byrag și Dervhax plecară deci în recunoaștere, pentru a determina ceea ce-l înspăimânta pe micul animal.

În acest loc, pădurea prezenta luminișuri vaste, vânatul era bogat, iar arbuștii aveau fructe zemoase, foarte apetisante.

Cei doi cercetași, profitând de tufișuri, se ascundeau pe cât puteau mai bine, supraveghind cu atenție împrejurimile.

Byrag fu primul care zări niște obiecte insolite. Puse o mână pe umărul șefului său și îi arătă o centură de țăruși șlefuiți, care desenau un cerc destul de vag în jurul unei poieni largi.

Colibe rudimentare și vetre alcătuiau un sat, și locuitorii lor apărură curând. Niște femei preparau făină zdrobind niște rădăcini mari.

Copii zdrențăroși și murdari țipau bătându-se în jurul lor.

Acești oameni sărmani păreau destul de nefericiți.

Dervhax zări niște vânători dotați cu arcuri și cu sulițe, care aduceau bucăți gustoase de vânat. Toate acestea îl derutară puțin pe maior. Cum puteau să locuiască acești sălbatici atât de aproape de diini, fără să fie nimiciți?

Examină cu mai multă atenție meterezele de lemn. Fiecare stâlp avea în vârf un cristal care scânteia în lumina soarelui. Acesta era secretul rychnienilor? Respingeau aceste pietre prețioase entitățile diafane insensibile la armele cele mai perfecționate?

Metisul își promise să se lămurească în această privință. Deocamdată, era imposibil să se apropie mai mult fără să fie văzut. Îi făcu deci semn tovarășului său că vor face calea întoarsă, și amândoi reveniră la punctul de plecare.

Acolo îi aștepta o surpriză neplăcută. Vreo douăzeci de vânători îi înconjurau pe mercenari, cu lăncile îndreptate spre ei. Aceștia ezitau să tragă. Toți se supravegheau reciproc, dintr-o clipă în alta putea izbucni catastrofa.

Dervhax nu ezită nici un moment. Cu brațele ridicate, sări înainte descoperit și țipă:

– Nu trageți!

Surprinși de această intervenție, indigenii se întoarseră spre el, amenințându-l cu sulițele.

– Ești complet idiot! protestă Von Nagel. Am fi scos-o cu ușurință la capăt.

– Poate, dar ceilalți s-ar fi năpustit peste noi, și sunt singurii noștri aliați posibili de pe această planetă. Trebuie să mergem cu ei și să negociem cu căpetenia.

– Cum vrei! Eu tot cred că e o nebunie! O să ne trezim cu toții la pușcărie, asta-i tot!

Totuși căpitanul își puse pistolul la centură, și ceilalți îl imitară.

Sălbaticii le făcură atunci semn, cu lăncile lor, să se grupeze și să înainteze înspre sat.

Se supuseră toți, și ajunseră curând la bariera cu cristalele înfipte în stâlpi. Dervhax încercă să subtilizeze unul în trecere, dar paznicii săi îl văzură și trebui să pună la loc piatra prețioasă.

Yghur, care se afla alături de el, spuse cu jumătate de gură:

– Cu'ios, șefule, s-a' zice că e ge'maniu de la mină.

– Probabil îl primesc în schimbul vânatului. Oare la ce servesc cristalele astea?

Un paznic îl amenință cu sulița pentru a-l face să tacă, și conversația se încheie cu aceste cuvinte.

Sosirea mercenarilor provocă un mare tărăboi în sat. Copiii se adunară țipând. Femeile se strânseră una lângă alta pentru a-i privi pe prizonieri, și alți războinici veniră să se alăture celor dintâi.

O dată în plus, soarta expediției părea compromisă.

Totuși Dervhax observă că acești primitivi nu păreau să fie cruzi. Nicăieri nu erau atârnate trofee sângeroase, cranii sau membre ale dușmanilor, uscate la soare. Probabil că acești oameni trăiau ca niște săteni pașnici și nu ucideau decât pentru hrană. Păreau să fie prosperi. Copiii afișau o burtică dolofană, iar bărbații erau robuști.

Mercenarii fură atunci duși în fața unei colibe mai mari, înconjurată de sculpturi și de totemuri. Paznicii lor le făcură semn să intre și îi respinseră pe curioșii care veneau, fără frică, să pipăie combinezoanele și armele străinilor.

Dervhax le ordonă oamenilor săi să-l aștepte și, urmat de ofițeri, intră în bojdeucă. La început, nu văzu nimic, apoi ochii săi se obișnuiră cu întunericul și îl zări pe șef, ghemuit pe păturile sale și cu demnitarii alături.

Maiorul ridică atunci brațul drept și îi ordonă lui Yghur:

– Spune-le că venim cu gânduri pașnice și că am evadat de la diini.

Sergentul traduse, apoi cel din fața lui răspunse și cianantropul declară:

– Spune că avem mult no'oc. A' v'ea să știe dacă suntem din aceeași 'asă ca cei care exploatau mai înainte mincle.

– Răspunde-i afirmativ.

Șeful păru uimit și discută cu ajutoarele lui, apoi spuse câteva cuvinte lipsite de amabilitate.

– Ne face mincinoși! comunică Yghur. Toți p'ospecto'ii au fost uciși. A adăugat că ne va demasca uș o'.

Dervhax nu răspunse. O pătură ce masca o intrare laterală tocmai se ridicase și o siluetă se reliefa pe fondul senin al cerului.

Metisul rămase cu gura căscată. Noua-venită era o femeie, o pământeană, și chipul ei semăna, în mod straniu, cu niște fotografii la care se uitase mult timp.

– Daneka! exclamă el.

– Exact! spuse frumoasa blondă, cu un aer stupefiat. De unde mă cunoașteți? Doar nu făceați parte din grupul nostru?

– O, asta se explică foarte ușor... Tatăl dumneavoastră ne-a trimis aici ca să vă căutăm. Ne dăduse mai multe portrete de-ale dumneavoastră. Așa v-am putut identifica.

– Tata? Se gândește încă la mine? Îmi pierdusem orice speranță... Credeam c-o să-mi sfârșesc zilele aici... Ah, am regretat deseori că nu l-am ascultat. Dar cum ați ajuns până aici? N-am auzit de nici o astronavă.

– Am aterizat la mare depărtare de aici, pentru că rychnienii le-au interzis pământenilor accesul pe planeta lor. Am traversat pădurea, apoi am fost făcuți prizonieri de către diini.

– Cum ați evadat de la ei? Nimeni n-a ieșit vreodată viu din bârlogul lor subteran.

– Datorită acestei gângănii fermecătoare, declară maiorul arătându-l pe Diablo, care era tot cocoțat pe umărul lui, ea ne-a îndrumat prin labirintul peșterilor și al subteranelor.

– Ei bine, ați scăpat ca prin urechile acului! Chiar, nici nu știu cum îi cheamă pe salvatorii mei.

Dervhax se prezentă, la fel și ofițerii săi, apoi continuă:

– Și dumneavoastră... povestiți-ne ce vi s-a întâmplat! Toată lumea credea că ați murit.

Capitolul VII

Peisajul se irizează straniu, opal însuflețit.

Toate obiectele se estompează, deodată diafane.

Prin blindajele de oțel, ochii măriți ai nefericiților zăresc hora nebună a diinilor.

Câteodată, elfii rotitori se năpusteau să atace camioanele. Vrăjiți, mercenarii luau drept țintă aceste vârtejuri de flăcări. O scurtă dojană a lui Dervhax le aminti imediat inutilitatea unui asemenea gest.

Buimaci, îi priveau fix pe acești adversari invincibili. Unii, ca și cum ar fi fost chemați stăruitor, păreau să părăsească vehiculele.

Atunci, Von Nagel sau Dervhax îi trimiteau la pământ printr-o directă în bărbie. Apoi strălucitoarea farandolă se îndepărtă, respinsă de o forță misterioasă.

La bord, nici un aparat nu funcționa.

Byrag, stupefiat, își examină stația radio, renunțând să înțeleagă de ce emițătorul său rămânea mut.

Din receptor, în schimb, ieșea un țârâit continuu, comparabil cu ecourile îndepărtate ale unei furtuni.

Aceasta dură o bună parte din noapte. Fără încetare, licuricii făceau un rond vigilent în jurul mercenarilor. Diinii păreau la fel de incapabili de a pătrunde în vehicule pe cât păreau de incapabili să-i respingă adversarii lor.

În sfârșit, atunci când primele nuanțe ale unui corai deschis colorară crestele munților învecinați, asediatorii, împotriva dorinței lor, se întoarseră în peșterile întunecate de unde ieșiseră. Câteodată, un diin făcea cale întoarsă, pentru o ultimă tentativă. În cele din urmă, ca un șirag de perle luminoase, cortegiul dispăru în măruntaiele muntelui.

Mercenarii scoaseră un suspin de ușurare.

Totuși nu erau în afara pericolului. Rămânea de aflat dacă motoarele, după această încercare, vor accepta să pornească din nou.

Demaroarele fură pornite, motoarele tușiră, apoi porniră, în sfârșit, cu o bătaie regulată.

Dervhax dădu expresie sentimentului general atunci când ordonă:

– S-o ștergem de aici! Nu țin să mai petrec o altă noapte ca aceasta. Să ne îndreptăm înspre pădure.

Acolo, creaturi de coșmar îi așteptau, poate, pe mercenari, dar cel puțin se puteau lupta cu ele cu ajutorul armelor de care dispuneau. Nu e nimic mai greu de suportat pentru nervi decât să te simți totalmente neputincios în fața unui adversar necunoscut!

Lecția dăduse roade. De astă dată, Dervhax cel încăpățânat era hotărât să facă drumul înapoi, abandonând orice speranță de a duce la capăt misiunea.

Camioanele se afundară sub copaci, regăsind spectacolul bine cunoscut al trunchiurilor titanești, al ferigilor arborescente și al ciupercilor imense.

Șoferii supravegheau drumul, aruncând o scurtă privire asupra busolei, apoi, răsucind volanul pentru a evita un copac sau o stâncă.

În cabine, oamenii somnolau, legănați de hurducături. Dervhax și ofițerii săi se abandonau, de asemenea, unei odihne bine meritate, după această noapte atât de derutantă.

Deodată, camionul din frunte se opri și claxonul de alertă răsună. Mașinal, toți puseră repede mâna pe arme, pregătindu-se să respingă atacul vreunui monstru.

Dar, măcar acum, nu era cazul. Șoferul din frunte își oprise vehiculul dintr-un cu totul alt motiv. Fără a spune vreun cuvânt, arătă pădurea care li se întindea în față.

Dervhax aruncă o privire și mormăi:

– Ei bine, ce ți se pare anormal? E o poiență.

– Uitați-vă la vârfurile copacilor, domnule maior.

Metisul ridică ochii și constată că frunzișurile de deasupra arătau de parcă fuseseră retezate de o seceră gigantică. Și mai curios, deschizătura se întindea în linie dreaptă, și spre est trunchiurile cilindrice deveneau din ce în ce mai scurte.

– S-ar zice că o astronavă a aterizat aici, provocând o catastrofă, murmură Von Nagel, care era lângă maior.

– Este exact impresia pe care o am și eu, încuviință maiorul cu un aer meditativ. O navă destul de mare, căci gaura se întinde pe o distanță a dracului de mare.

– Și a naibii de solidă, constată la rândul său Terral. Ați văzut trunchiurile? Arată de parcă ar fi fost tăiate de un brici și nu se văd nici un fel de resturi metalice pe pământ.

– Să mergem să aruncăm o privire, ordonă Dervhax. Epava trebuie să se afle la capătul acestei brazde, o să încercăm să o găsim.

Convoiul reporni deci cu viteză mică.

Pământul era presărat cu frunze moarte. Printre ramurile uscate, câteva schelete de kalgoși sclipind de albeață. Catastrofa probabil se petrecuse cu o viteză fulgerătoare, dacă aceștia nu putuseră să evite șocul.

Câțiva olopi rătăceau printre trunchiuri. Nu păreau să atace și Dervhax îi lăsă să plece. Nu ținea să-și semnaleze inutil prezența, nici să-și irosească munițiile.

Expediția parcurse cel puțin trei kilometri înainte de a ajunge, în sfârșit, la obiectivul său. Viteza aparatului trebuie să fi fost încă destul de mare atunci când lovise primii copaci.

Atunci când maiorul zări epava, puse să se oprească mașinile și o examină cu atenție prin binoclu, înainte de a merge mai departe.

– La dracu'! înjură el, acest vas trebuie să fi fost al naibii de zdravăn, pare foarte puțin avariat!

–Îți bați joc de noi! mormăi Von Nagel. Dacă a doborât niște trunchiuri ca astea, carlinga trebuie să fi resimțit niște șocuri cumplite! Nici un metal n-ar rezista la așa ceva.

– Uită-te și tu, bombăni Dervhax, întinzându-i binoclul căpitanului.

– Pe o mie de comete! ai dreptate... Și e o navă de talie mare, cel puțin un astrocargou.

– Dată fiind starea frunzelor, acest naufragiu a avut loc de cam mult timp. Unii copaci deja au crescut la loc. S-ar putea ca niște gărzi rychniene să supravegheze epava.

– Crezi? Eu am impresia că e abandonată complet, îl asigură căpitanul, înapoindu-i binoclul.

– Ia spuneți, domnule maio', interveni atunci Yghur, oa'e am putea să facem 'ost de niște mate'iale ca să ne 'epa'ăm camioanele?

– Fără să mai vorbim de încărcătură, spuse Von Nagel cu un surâs înțelegător.

– Nu vreau să devin jefuitor de epave, mormăi Dervhax, totuși sergentul are dreptate. Într-o asemenea navă, ar trebui să găsim cu ce să ne reparăm camioanele, și chiar încărcătoare și pile pentru armele noastre. Terral, vino-ncoa', mergem să aruncăm o privire acolo. Voi, ceilalți, supravegheați împrejurimile; la cea mai mică alarmă, trageți două focuri unul după celălalt.

Mercenarii, mulțumiți de această pauză nepreväzută, se întinseră comod pe stratul gros de frunze moarte și începură să somnoleze la soare.

Cei doi ofițeri, la rândul lor, făcură un mic ocol, profitând de ferigi pentru a se ascunde în timp ce se apropiau de epavă.

Din când în când, aruncau câte o privire prudentă, apoi plecau din nou. Uneori, chiar se opreau câteva clipe, ciulind urechile pentru a prinde cel mai mic zgomot.

Totul era liniștit împrejur, după câte se pare, nu exista nici o santinelă rychniană care să supravegheze astronava.

În cele din urmă, pământenii ajunseră foarte aproape de coca navei, care strălucea puternic. Intemperiile, umiditatea nu alteraseră deloc metalul folosit.

– Ia spune, zise Dervhax după un examen minuțios al enormei mașinării, cunoști acest model?

– N-am văzut niciodată nimic asemănător.

– Nici eu. Mi-aș băga mâna în foc că n-a fost construită de membri ai Federației. Aparatul ăsta provine de pe o planetă necunoscută.

– Fantastic! Îți dai seama ce chilipir? Vom avea doar pentru noi un vas conceput cu o tehnologie nouă. Aparate care funcționează după niște principii diferite de ale noastre. Mană cerească, ce mai! Orice industriaș ar plăti niște sume fabuloase ca să fie în locul nostru!

– Doar un detaliu: după legile federale, orice contactare a unor străini nu trebuie să aibă loc fără supravegherea gărzii. Dar să nu ne facem complexe... În momentul de față, suntem deja într-o situație ilegală, așa că puțin în plus sau puțin în minus...

– Rămâne să intrăm în coca. Nu văd nici cea mai mică deschizătură. Fusul ăsta e neted ca un ou, fără cea mai mică ieșitură, nu se văd nici măcar propulsoarele în spate.

– Presupun că totul este carenat. Probabil că panourile culisează la decolare pentru a da drumul emițătoarelor gravifice.

– Incredibil! se minună locotenentul. În ciuda acestei aterizări catastrofale, coca nu e deformată, metalul nu este nici măcar zgâriat.

– Am părerea mea despre chestia asta, murmură maiorul. După ceea ce cred eu, vasul ăsta era protejat în partea din față printr-un câmp energetic, și acesta a retezat copacii.

– Ia spune, îți dai seama de puterea de care trebuie să dispună? spuse Terral pe un ton admirativ.

– Da, și dacă nici un sas nu e deschis, sperăm în van să intrăm în mașinăria asta. Mașinile noastre de forat nu vor putea străpunge coca. Bun! Nu se vede nimeni prin preajmă, așa că hai să ne vizităm proprietatea.

Astroții ieșiră din ascunzătoarea lor și se apropiară de vas. Nu era nici o urmă pe pământ în partea din spate. Mașinăria deci nu alunecase,

aterizase încetișor. Nici o avarie vizibilă, dar, cu aceste plăci de metal fără nici un fel de nituri, fără urme de sudură, cum să-ți faci o idee despre starea aparaturii din interior?

După ce examinaseră nava pe toate fețele, Dervhax și Terral nu progresaseră cu nimic. Doar prova alungită părea făcută dintr-un material diferit, un fel de cuarț translucid.

Perplecși, degeaba își trecură mâna peste cocă pentru a distinge un eventual mecanism, se osteniră în zadar, căci mașinăria misterioasă, lucitoare și intactă de parcă ar fi fost nouă, părea să-i sfideze.

– Îi chemăm pe ceilalți? întrebă Terral.

– Așteaptă un minut. O să fac câteva teste, răspunse Dervhax. Cu vârful pumnalului său, încercă să zgârie placa strălucitoare, dar în zadar. Își scoase atunci din toc un pistol cu exploziv chimic și trase de foarte aproape. Glonțul ricoșă și se pierdu în depărtare. Maiorul își trecu degetul peste locul impactului, fără să observe cea mai mică zgârietură.

– Ne pierdem vremea degeaba, mașinile noastre de forat nu vor reuși niciodată să străpungă substanța asta... Cei care au construit aparatul dispun de o tehnologie foarte avansată față de a noastră. Probabil că pot chiar să se apere de radarele noastre și de alte aparate de detectare, ceea ce ar explica de ce rychnienii nu au descoperit epava asta.

– Păcat... începu locotenentul, tare mi-ar fi plăcut să știu dacă...

Nu își termină fraza. Într-adevăr, tocmai apăruse o deschizătură, ca prin farmec, chiar deasupra capului său. Cu gura căscată, pământenii văzuseră răsărind o umflătură, asemenea unei bule pe un lichid, apoi se deschiseseră două buze și se formase o gaură perfect circulară.

– Mamă!! mormăi Dervhax, n-am mai văzut niciodată o șmecherie ca asta. Haide, o dată ce suntem invitați să intrăm, să nu le lăsăm pe gazdele noastre să ne aștepte...

Terral clătină din cap cu un aer dubitativ, în aparență, nu prea încântat de ideea de a pătrunde în măruntaiele unei nave dotate cu un sas atât de curios. Totuși nu răspunse și își imită șeful, care, după ce își revenise, dispăruse în canalul cilindric cu pereți luminoși.

Dervhax, foarte relaxat în aparență, înainta cu pași mari și ușori. Locotenentul îl urmă. Ca să fie cu conștiința împăcată, se întoarse puțin. Deschizătura prin care intraseră dispăruse, ceea ce nu-l surprinse decât pe jumătate.

În schimb, fu stupefiat să constate că, în spatele lor, culoarul se scufunda din nou în întuneric. Lumina se propaga ca o undă peristaltică de-a

lungul canalului, aprinzându-se în față, stingându-se după trecerea celor doi oameni.

Cum nu exista nici un punct de reper, era imposibil de știut dacă acest culoar își schimba direcția. Din câte se vedea, solul părea plat, dar putea la fel de bine să urce sau să coboare, căci Terral se simțea ușor ca o pană. În orice caz, aerul era respirabil și temperatura – normală.

La capătul unei scurte perioade de timp, tunelul se dilată brusc. Vizitatorii văzură apărând o sală sferică destul de mare.

Nehotărâți, cei doi astroți se opriră, privind împrejurul lor. Două excrescențe în formă de ciupercă se materializară în spatele lor, transformându-se în două fotolii ce păreau confortabile.

– La dracu'! mormăi maiorul, ai putea jura că astronava asta e vie... N-am văzut niciodată niște scaune răsărind ca astea...

– Și ușa... s-a închis ca un sfincter! Nu se mai vede nici urmă de ea... se plânse Terral, cam neliniștit. Sper că n-o să fim digerați de vii!

O undă liniștitoare îi trecu atunci prin creier. Se simți relaxat, liniștit, la fel de destins ca și cum s-ar fi aflat pe o plajă, bronzându-se în lumina soarelui. Apoi niște gânduri se întipăreau în mintea celor doi astroți. Nu se auzea nici un cuvânt, dar ei percepeau perfect mesajul entității străine, care îi asigura:

– ... Nu vă temeți de nimic. Nu nutresc nici o intenție răuvoitoare în ceea ce vă privește. Mi-am permis să vă explorez mințile pentru a face cunoștință cu voi și pentru a afla ce v-a adus la mine. Prin urmare, sunteți locuitori ai unei alte planete, și ați venit s-o căutați aici pe una dintre compatrioatele voastre. E o misiune foarte lăudabilă. Observ, de asemenea, că ați avut niște neplăceri din cauza diinilor. Servitorii mei devin periculoși. Va trebui să mă ajutați să-i împiedic să mai facă vreun rău... Dar înțeleg curiozitatea voastră în ceea ce mă privește. Puneți-mi întrebări, vă voi răspunde cu plăcere...

– Mi-ar plăcea, mai întâi, să știu cum arătați, se interesă maiorul. Suntem puțin derutați de această conversație cu o ființă invizibilă.

– Înțeleg! Tehnologia voastră e încă primitivă, în ciuda faptului că știți să călătoriți în spațiu... De fapt, nu am un corp comparabil cu al vostru. Eu sunt chiar astronava. Organele ei, detectoarele ei mă leagă de lumea materială, iar eu sunt creierul ei și nava asta este corpul meu. Suportul minții mele este electronic și, prin urmare, este tributar rezervelor energetice ale acestei nave.

– Destul de greu de conceput, observă Dervhax. Atunci, prietenul meu are dreptate: nava asta e vie.

– Într-un fel, conexiunile ei sunt sistemul meu nervos, și motoarele ei – mușchii mei. Pot să-i modific după dorință pereții. Fără ea, n-aș mai exista.

– Și diinii? Ați vorbit despre ei ca și cum v-ar aparține.

– În realitate, sunt emanații ale mele, niște servitori care îmi slujesc la explorarea siturilor planetare. În spațiu, pot parcurge parseci întregi. Dar pe o planetă, în mod paradoxal, sunt puțin mobil. Din păcate, a trebuit să mă grăbesc cât mai mult posibil, pentru că unul dintre organele mele era deteriorat. A trebuit să mă îngrijesc și, pentru aceasta, aveam nevoie de toată energia de care dispun. Le trimisesem în recunoaștere pe aceste ființe evanescente și mi-am pierdut cunoștința pentru o vreme. Au scăpat de sub supravegherea mea.

– Înțeleg, sunteți, ca și noi, susceptibil de a fi bolnav, încuviință maiorul. Dar de unde veniți? Nimeni n-a auzit niciodată vorbindu-se de niște creaturi atât de ciudate ca dumneavoastră!

– Rasa mea este foarte veche, suspină entitatea psi, soarele nostru nu mai e decât un jar roșietic, planetele noastre pustii și înghețate nu mai găzduiesc nici un fel de viață. Răspândiți în cosmos, semenii mei rătăcesc ca și mine. Neavând un corp din carne, suntem, practic, nemuritori. Uneori, o pană neprevăzută ne forțează să facem escală pe un astru ca acesta. Sintetizatoarele noastre trec la reparații datorită mineralelor locale, apoi plecăm din nou. De astă dată, totuși, nu pot să vă părăsesc la fel de repede și să-i las pe diini nesupravegheați pe această planetă. Și nu pot, de unul singur, să-i capturez. Am nevoie de ajutorul vostru. În schimb, vă voi ajuta în căutările voastre.

– Armele noastre sunt neputincioase în fața acestor flăcăraie diabolice, obiectă Terral. Cum am putea să-i ținem în frâu?

– Cu foarte mare ușurință, datorită unui dispozitiv special pe care vi-l voi încredința. Servitorii mei, într-adevăr, au puterea de a trăi simultan în trei spații diferite, de aceea nu-i puteți ucide. Ei nu există, în realitate, în acest continuu. Pentru a o scoate la capăt, trebuie să-i hăituiți în același timp în cele trei planuri. Dar am vorbit destul despre acest subiect. Aveți probleme cu vehiculele voastre...

– Exact! Cum de știți asta? se minună Dervhax. Ce tâmpit sunt! Bineînțeles, îmi citiți gândurile... Într-adevăr, avem nevoie de pneuri metalice și de câteva piese de schimb. Din păcate, mă tem că nu dispuneți de așa ceva la bord...

– Pot să le confecționez cu ușurință datorită datelor din memoria voastră. V-ar trebui o duzină de pneuri. Mă ocup eu de asta! Le veți găsi în fața sasului atunci când veți ieși, împreună cu o serie de eșantioane de piese.

– Nu știu cum să vă mulțumesc! îl asigură maiorul. Ar însemna să abuzez de bunătatea dumneavoastră dacă v-aș cere un alt serviciu?

– Vreți să știți ce s-a întâmplat cu acea tânără femeie? Sincer, nu știu nimic despre asta. Dar voi începe s-o caut. Atunci când autohtonii v-au atacat compatrioții, eram deja aici. Nu am intervenit pentru că n-am obiceiul să mă amestec în treburile locale. Să începem prin a ne ocupa de diini. Apoi, vă voi ajuta să vă duceți la bun sfârșit misiunea. E o nimica toată pentru mine. În sfârșit, înainte de a pleca iar în spațiu, vă voi face un alt serviciu, pe care nu mi l-ați cerut...

Cu această promisiune sibilină, creierul încetă să mai emită. Cei doi oameni se ridicară. Imediat, scaunele dispărură și o deschizătură circulară se decupă în spatele lor.

Aceștia schimbară o privire admirativă. Cu siguranță, această entitate dispunea de niște puteri uimitoare, și alianța cu ea urma să fie inestimabilă.

Dervhax și Terral parcurseră, la întoarcere, același drumeag luminos. La capătul lui zăriră, așa cum li se promisese, mult-doritele pneuri, asemănătoare în toate privințele cu cele care fuseseră distruse. Aveau chiar marca de fabrică a uzinelor pământene care le fabricau. Alături se aflau piesele de schimb.

Sasul se deschise cu un zgomot curios, de supt, și cei doi astroți scoaseră afară prețioasele accesorii.

Săriră atunci pe pământ și coca redeveni netedă, la fel ca înainte. Le venea să creadă că visaseră ceea ce văzuseră și auziseră.

Atunci când mercenarii îi văzură întorcându-se pe cei doi ofițeri, încărcați ca niște asini, rostogolind în fața lor pneurile, nu le veni să-și creadă ochilor.

Fu cu totul altceva atunci când Dervhax le împărtăși rezultatul inspecției sale. Nimeni nu vroia să creadă așa ceva, totuși mărturia era acolo, în fața ochilor lor...

Renunțând să încerce să înțeleagă, mercenarii repuseră în funcțiune camioanele. Era un lucru tangibil. O pomană inexplicabilă, dar, la urma urmei, de ce să încerce să înțeleagă?

Șeful lor părea mulțumit, iar ei nu pretindeau mai mult.

Însă Von Nagel era mai curios. Mintea lui machiavelică suspecta întotdeauna o trădare. De aceea se interesă pe un ton malițios:

– Ia spune, dacă această minte este atât de puternică, de ce nu ne-o aduce pe Daneka?

– A promis să se ocupe de asta atunci când îi vom fi adus din nou pe diini la bordul lui. Aceste creaturi i-au scăpat de sub control și se teme să nu facă stricăciuni pe planeta asta.

– Și cu ce o să capturăm aceste flăcăruie? Știi bine că sunt invulnerabile. Nu crezi că faimosul tău spirit telepat și-a bătut joc de tine?

Ca pentru a-i răspunde, mercenarii scoaseră o exclamație de surpriză, arătând nava. O sferă arzătoare tocmai se materializase deasupra ei și se îndrepta învârtindu-se înspre camioane.

Ca un singur om, toți, cu excepția lui Dervhax, se grăbiră să se adăpostească în cabine. Diinii le lăsaseră prea multe amintiri neplăcute pentru a accepta să înfrunte din nou aceste diabolice vârtejuri de flăcări.

Dar, de această dată, nu se petrecu nimic neliniștitor.

Globul de plasmă se opri în fața maiorului, răsucindu-se pentru o clipă, apoi plecă din nou înspre astronavă, unde dispăru. Atunci când Dervhax se uită la picioarele sale, văzu un obiect scânteietor, ca un mănunchi de cristale, cu contururi imprecise.

Vocea misterioasă răsună atunci în capul lui.

– Iată arma promisă! În noaptea asta, te vei întoarce la poalele muntelui, acolo unde v-au încercuit diinii. De data asta, să nu-ți fie teamă, nu vă vor subjuga mințile. Din contră, toți ți se vor supune și vor trebui să-ți asculte ordinele.

– Încă o întrebare, gândi maiorul. De ce n-au putut pătrunde în vehiculele noastre?

– E foarte simplu. În acest continuu, cristalele de germaniu folosite pentru emițătoarele voastre radio propagă unde care îi resping. De aceea n-au putut să se apropie de voi. Aparatul meu acționează în același mod, cu diferența că îmi permite să am din nou control asupra lor atunci când se găsesc în apropiere. Va trebui să-l pui într-un cufăr metalic. Atunci când toți diinii vă vor încercui, îl vei scoate din ascunzătoare.

– Am înțeles, puteți conta pe mine, încuviință metisul.

În timp ce oamenii săi se uitau stupefiați la obiectul insolit apărut dintr-o dată în fața lor, se duse să caute un cufăr mare pentru unelte, îl goli de conținut și puse acolo uimitorul cristal, care i se păru incredibil de ușor, apoi ordonă:

– Să facem cale întoarsă! Ieșim din pădure. Direcția: muntele diinilor.

Mercenarii, stupefiați, schimbară priviri între ei. Cu siguranță, maiorul înnebunise, dacă vroia să se arunce din nou în gura lupului!

Dervhax îi liniști, zâmbind malițios.

– Nu vă bateți capul cu asta! N-aveți de ce să vă temeți. De astă dată, dispunem de o armă eficace și nu avem de ce să ne temem de acești spiriduși fosforescenți! Aveți încredere în mine.

Yghur se dădu drept exemplu. Își porni motorul și camionul demară, turuind vesel. Byrag, la rândul lui, își repara deja stația radio.

Ceilalți, renunțând să mai încerce să înțeleagă, se urcară în camioane.

La urma urmei, maiorul știa ce făcea. Îi adusese până aici, în ciuda monștrilor și piedicilor fără număr. Acum, toți îl urmau orbește, cu excepția lui Von Nagel, care nu suporta să se înfrunte cu fenomene de neînțeles.

Căpitanul, într-adevăr, nu era deloc de aceeași părere cu șeful său. Pentru el, această epavă reprezenta o comoară inestimabilă, și nu putea renunța la a pune mâna pe ea. În cele din urmă, acest spirit trebuie să fi avut niște puncte vulnerabile, altfel nu i-ar fi lăsat să scape pe remarcabilii diini. *A priori*, nimic nu dovedea că spusese adevărul. Creaturile muntelui erau, poate, în realitate, adevărații stăpâni ai astronavei?... Și apoi, în cazul în care Daneka a murit, prima ar fi cu prisosință compensată prin comorile tehnologice ascunse în această mașinărie. Problema era că proprietarul său citea în mințile oamenilor ca într-o carte deschisă. Ar trebui, prin urmare, să fie folosiți diinii pentru a-l înfrunta.

Maiorul era departe de a-și imagina gândurile dosnice ale secundului său. Își dăduse cuvântul și intenționa să acționeze loial față de această entitate venită dintr-o lume îndepărtată.

Convoiul merse deci să se poziționeze, așa cum se convenise, la poalele muntelui.

Cadrul halucinant al crestelor sălbatice și al grotelor care se deschideau ca niște guri întunecate nu trezea deloc optimismul. Toți mercenarii sperau că misteriosul aparat va funcționa așa cum fusese prevăzut. Totuși nu se puteau împiedica să nu resimtă o neliniște cumplită la gândul de a-i înfrunta a doua oară pe acești spiriduși diabolici.

Nervii le erau întinși la maximum. Ca să treacă timpul mai repede, oamenii mâncară în tăcere, înghesuiți în cabine, aruncând priviri neliniștite înspre crestele muntelui, scufundate în penumbră.

Puseră santinele, ca de obicei, dar toți membrii expediției vroiau să fie de față la capturarea diinilor. Toți se așezară, așadar, fie în fața fantelor pentru țintit, fie în fața ecranelor.

Totuși, în mod paradoxal, nu dură mult și capul le cădea în piept, apoi începură să somnoleze. Curând toți se cufundaseră într-un somn profund, în afară de Von Nagel.

Numai căpitanul, într-adevăr, se ferise să ingurgiteze mâncarea pregătită de Yghur, în care, fără știrea acestuia din urmă, vărsase o fiolă de hipnotic puternic.

Pentru a fi cu conștiința împăcată, trădătorul aprinse o țigară și atinse cu capătul ei incandescent dosul mâinii lui Dervhax, al lui Terral și al lui Yghur. Tocmai urma să facă același lucru în cazul lui Byrag, când un soi de premoniție îl făcu să ridice ochii.

Diinii încercuiau camioanele.

Se apropiaseră în liniște, planând deasupra solului, și își începeau infernala farandolă.

– Mingea e în terenul meu, mormăi Von Nagel cu un zâmbet de hienă pe buze, vom vedea dacă acest mic instrument își ține promisiunile.

Acestea fiind zise, scoase mănunchiul de cristale din cufăr și îl puse la vedere, deasupra turelei.

Efectul fu aproape imediat.

Hora se opri și diinii rămaseră nemișcați, încremeniți.

Căpitanul putu să-i numere în voie. Erau cincizeci și semănau ca niște picături de apă. Prin corpurile lor diafane se vedea pământul din spatele lor. Aveau două membre posterioare și două perechi de brațe, sau, mai curând, de tentacule, asemănătoare cu niște scântei.

Toți păreau să aștepte dorințele noului lor stăpân.

– Acum, mă descurc eu, murmură căpitanul, trebuie să fie ușor să-i fac să mi se supună.

Se concentră atunci asupra gândurilor sale, privind fix cristalele scânteietoare, și le ordonă diinilor să se așeze în coloană, doi câte doi.

Imediat, creaturile se supuseră voinței lui.

Un zâmbet de satisfacție apăru pe chipul lui Von Nagel. Hotărât, lucrurile se petreceau cum nu se poate mai bine.

Începu atunci să scoată corpurile inerte din vehicule, nelăsându-i la bord decât pe ofițeri, de care intenționa să se slujească mai târziu. Le luă armele și îi legă cu niște curele, pentru mai multă siguranță. O dată făcute acestea, își contemplă opera cu un aer satisfăcut. De acum înainte, el era conducătorul expediției!

Totuși satisfacția sa ar fi fost cât de cât mai temperată dacă ar fi văzut că Byrag făcuse astfel încât să aibă o mână liberă.

Într-adevăr, șiretul termes, așa cum îi era obiceiul, mâncase un terci din ciuperci, și soporificul nu avusese nici o acțiune asupra lui. Se prefăcea că doarme ca și ceilalți, așteptând o ocazie propice pentru a-l împiedica pe ticălos să facă ceva rău.

Căpitanul se așeză apoi la tabloul de comandă și, privind fix cristalele, le dădu diinilor ordinul de a merge după vehicul.

Acestea făcute, demară, luând-o înspre astronavă.

Din când în când, arunca o privire fugară în spatele lui. Ființele luminiscente înaintau repede pe urmele camionului.

Primul obiectiv era atins. Von Nagel avea controlul asupra diinilor. Rămânea acum să pună mâna pe prețioasa navă. Pentru aceasta, trebuia să distrugă creierul care o comanda.

Singura modalitate: diinii... Îl vor asculta cu la fel de multă supunenie o dată aflați în interiorul navei, și vor ști ei oare să găsească punctul vulnerabil al acesteia?

Căpitanul făcu atunci o descoperire importantă. Pietrele prețioase transmiteau o imagine fidelă a ceea ce vedeau aceste creaturi stranii. Un camion minuscul se desena în ele. Aceasta ar putea să-i fie util mai apoi, căci astrotul nu intenționa nicicum să pătrundă în bârlogul redutabilului său adversar.

Cortegiul ajunse fără probleme în apropierea navei, a cărei cocă lucea ușor sub razele lunii.

Nici o deschizătură nu se vedea. Von Nagel le ordonă totuși slujitorilor lui să pătrundă în interior.

Aceștia, docili, se puseră cu fața înspre suprafața metalică, și un cerc destul de mare se deschise înaintea lor. Toți, înșiruiți, pătrunseră pe culoar, și panoul se închise la loc, gaura devenind din ce în ce mai mică, pentru ca, în cele din urmă, să dispară.

Von Nagel se aplecă asupra cristalelor scânteietoare. Văzu acolo aceeași priveliște pe care-o văzuse, înaintea lui, Dervhax. O tubulură lucitoare asemenea unei bucăți de intestin animate de mișcări peristaltice, deschizându-se în partea din față, pentru a se strânge apoi la loc.

Un zâmbet mulțumit îi apăru pe buze; totul mergea cât se poate de bine.

Pe cale mintală, transmise, plin de ură:

– Căutați creierul și distrugeți-l.

În aparență, nu se petrecu nimic. Cortegiul își urma drumul prin măruntaiele vasului necunoscut.

Totuși diinii păreau să fi primit mesajul. Înaintau înspre partea din față a navei.

Entitatea care trăia la bordul ei păru atunci să-și dea seama de comportamentul insolit al servitorilor ei.

Tunelul pe care mergeau se îngustă și deveni filiform, apoi dispăru complet. Acum, doar lumina pe care o emanau corpurile spiridușilor făcea cristalele să lucească ușor.

Diinii ezitară, oprindu-se din înaintare.

– Haideți, băieți, dați-i drumul, mormăi pe cale mintală Von Nagel. Omorâți-l...

Se produse o oscilație în rândurile trupei, ca și cum îi parveneau niște ordine contradictorii. Câteva creaturi își reluară înaintarea plutind într-o plasmă azurie. Împrejur, se materializară niște umbre neclare: aparate ciudate, motoare de o formă necunoscută, rețele de fire întinse asemenea unor nervi.

În cele din urmă, o masă spongioasă, palpitând, dungată de vase stacojii, apăru.

Triumfător, Von Nagel jubilă:

– E al vostru! Omorâți-l!

Din nou, diinii se rotiră într-un balet nehotărât. Acum, ordinele pământeanului nu le mai parveneau decât slab, o dată ce neuristorii creierului acționau cu putere maximă.

Atunci, un zgomot ușor îl făcu pe căpitan să tresară.

Se întoarse brusc și se trezi față în față cu Byrag, care ținea în mână un pumnal oțelit.

Reflexele căpitanului reacționară automat. Cu ajutorul mâinii reuși să deturneze arma, care îi sfâșie în trecere combinezonul.

Apoi îl prinse pe adversar de încheietura mâinii și încercă să îndepărteze fierul amenințător. Pământeanul era, cu siguranță, mai robust decât adversarul său. Dar o ură de neînduplecat îl anima pe acesta din urmă. Ochii săi globuloși îi ieșeau din orbite, iar membrele sale subțiri îndoiau încet brațul stâng al lui Von Nagel.

Acesta, văzând că începea să fie în inferioritate, își dezechilibră adversarul; amândoi se rostogoliră afară prin ușă și căzură peste niște crengi împrăștiate.

Acum, căpitanul urma să se poată lupta cu arme aproape egale. Puse mâna pe un ciomag pe care începu să-l rotească, ținându-l la distanță pe termes, care îl amenința în continuare cu pumnalul.

Din păcate, ochii lui Von Nagel se îndreptară, pentru o clipă, înspre pietrele prețioase care încă mai scânteiau deasupra camionului. Se simți deodată paralizat, privirea lui nu se mai putea desprinde de cristalele în care se ghicea creierul, care palpita ușor în mijlocul lichidului care îl hrănea.

Nefericitul nu mai simți nici măcar arma care îi străpungea pieptul, și căzu la pământ, fără cunoștință.

Byrag îi înfipse de-a dreptul pumnalul în spate de mai multe ori, apoi, atunci când victima lui nu mai mișca, răcni:

– Crapă, vierme...

Calm, șterse lama pătată de sânge și merse să le dea drumul lui Dervhax și tovarășilor săi.

Capitolul VIII

Von Nagel, Terral și ceilalți doi mercenari care plecaseră înspre depozitul de materiale nu se întâlniră cu nici un autohton. Cei drept, vremea execrabilă nu incita deloc la plimbări prin tabără.

Rychnienii, bine adăpostiți în barăcile lor, priveau ploaia căzând în timp ce jucau zaruri, încântați că nu sunt de gardă.

Santinelele se adăposteau în gheretele lor, încotoșmănate și zgribulite în paltoanele lor, și își priveau deseori ceasurile ca să afle dacă ora schimbului se apropia. Vizibilitatea era mediocră; nu se vedea de la zece metri în lumina proiectoarelor.

Toate acestea le conveneau perfect mercenarilor, care se apropiară fără greutate de parcul în care erau garate diferite vehicule.

Nu trebuiau decât să aleagă: camioane pământene capturate, mașini rychniene, toate în perfectă stare.

Lăzi conținând piese de schimb și pneuri de orice format erau aranjate cu grijă, pe categorii.

Von Nagel ezită un moment. Trebuia să pună mâna pe niște roți de schimb, sau să ia, pur și simplu, niște camioane noi? În cele din urmă, optă pentru o soluție mixtă. Să încarce pneurile într-o mașină de origine pământeană, ceea ce l-ar scuti de multe probleme.

Zgomotul motorului i-ar alarma, poate, pe gardieni, dar trebuiau să aibă loc nenumărate plecări și veniri în tabără. Pe vremea aceea câinoasă, santinelele n-ar încerca să verifice identitatea șoferului, cel puțin, trebuia să spere acest lucru... Dacă una dintre ele se dovedea prea curioasă, ei bine, ar fi suficient să o doboare.

Căpitanul îi împărtăși decizia sa lui Terral, care îl aprobă în întregime, remarcând totuși că cheile de contact nu se vor afla, fără îndoială, pe tabloul de bord. Asta i-ar fi putut crea probleme altcuiva decât lui Von Nagel, astrotul expert în mecanică putea porni orice mașină fără acest accesoriu.

Căpitanul, acoperit de cei doi mercenari, începu deci să se târască înspre cabina cea mai apropiată, în timp ce Terral se ocupa cu încărcarea pneurilor de schimb în partea din spate. Asta îi luă ceva timp, căci, de fiecare dată, trebuia să verifice dacă dimensiunile lor erau cele potrivite.

În acest timp, Von Nagel se ocupa de tabloul de bord, căutând cu ajutorul torței sale firele care ar fi permis stabilirea contactului. Fu floare la ureche pentru el: în două minute, motorul fu pornit și toarse vesel. Ofițerul verifică nivelul carburantului: rezervorul era plin. Se instală, așadar, pe scaunul din față și, așteptând semnalul lui Terral, puse în acțiune ștergătorul de parbriz.

Vizibilitatea era încă foarte slabă. În depărtare, se zăreau fasciculele de la farurile unor camioane ce se cățărau pe coasta muntelui. De jur împrejur, un grisai[6] uniform masca instalațiile din tabără.

Deodată, o siluetă neclară traversă fugitiv drumul pe partea dreaptă și se ascunse în spatele unei grămezi de lăzi.

Von Nagel își încruntă sprâncenele. Era vorba de un rychnian alarmat de zgomotul motorului?

În orice caz, trebuia să fie cu inima împăcată. Coborî deci din cabină, îi avertiză pe cei doi mercenari de plecarea lui și se strecură silențios spre locul unde dispăruse intrusul.

Șiroitul apei acoperea zgomotul făcut de înaintarea lui, și ajunse aproape de lăzi fără să fie reperat. Constată atunci, spre marea sa surpriză, că era vorba despre alimente de origine pământeană abandonate acolo, după cum dovedeau inscripțiile de pe pereții lăzilor.

Unele fuseseră deschise și închise la loc.

Căpitanul examină cu atenție împrejurimile, încercând să-l repereze pe necunoscut, dar nu văzu pe nimeni.

Făcu un tur prudent, ținând în mână pumnalul. Dar degeaba.

Îi venea să creadă că a visat.

Von Nagel, înciudat, făcu atunci cale întoarsă și se opri o clipă lângă o ladă cu marca *fragil*, conținând instrumente de precizie.

Capacul era întredeschis. Mașinal, ofițerul îl ridică.

Țeava unui paral era îndreptată chiar spre el. Reflexele sale reacționară imediat. Cu dosul lamei aruncă arma, apoi, ridicându-și pumnalul, se pregăti să lovească.

O voce imploratoare exprimându-se în limba pământeană îi opri brusc gestul.

– Fie-vă milă! Nu-mi faceți rău... Mă predau!

Stupefiat, Von Nagel se duse să privească mai de aproape. Ghici atunci, cuibărită în cavitatea strâmtă, o siluetă incontestabil feminină,

6. Pictură monocromă în camaieu gri, care imită efectele sculpturii (n. tr.).

cu păr blond foarte lung, care masca pe jumătate un chip armonios, dar murdar și slăbit.

– Pe o mie de comete! mormăi el. Cine sunteți?

– Daneka... Sunt singura supraviețuitoare din grupul de prospectori care lucrau aici...

– Ei bine, puteți spune că aveți noroc... Tatăl dumneavoastră m-a trimis aici ca să vă caut, dar mărturisesc că nu mai speram să vă găsesc vie! Sunt căpitanul Von Nagel. Așteptați-mă puțin, mă întorc peste câteva clipe...

Fără a aștepta o altă întrebare, astrotul o șterse înspre camion. Terral și ceilalți doi mercenari îl așteptau.

– Așadar, ai găsit ceva? se interesă în șoaptă locotenentul.

– Pneurile sunt încărcate? replică Von Nagel.

– Totul e aranjat. Putem pleca.

–Bine... Urcați, vin și eu.

Mercenarii se cocoțară în cabină, locotenentul făcu la fel, apoi se întoarse brusc și se trezi că țeava armei căpitanului era îndreptată spre el.

– Ești țicnit... începu el, apoi sări jos din cabină.

Dar trădătorul începuse deja să tragă și soldații căzură la pământ, fără cunoștință.

Terral însă avu timp să fugă strecurându-se. Dar nu ajunse departe, căci astrotul îl ochi cu calm și îl scoase și pe el din luptă.

Acum, că tovarășii săi erau paralizați, Von Nagel avea mână liberă și știa perfect ce urma să facă. De multă vreme, stabilise un plan. Acum, că o avea pe Daneka, o să ia prima doar el...

Porni vehiculul și îl aduse aproape de lada unde îl aștepta supraviețuitoarea. Aceasta, auzind zgomotul motorului, ieși din ascunzătoare.

Atunci căpitanul coborî și, luând o ladă, îi ordonă:

– Dați-mi o mână de ajutor.

Daneka se supuse, însă întrebă:

– Ce intenții aveți?

– Trebuie să ne întoarcem în locul unde o astronavă trimisă de tatăl dumneavoastră va veni ca să vă ia. Pentru aceasta, avem nevoie de hrană și, de asemenea, de muniții, de arme.

– E simplu, în depozitul ăsta găsim tot ce ne trebuie. Rychnienii nu s-au atins de ele. Aici veneam ca să mă aprovizionez.

– Cum ați putut scăpa de ei? întrebă căpitanul, continuând să încarce camionul.

– Datorită prietenilor mei, prospectorii. Fuseseră avertizați că va avea loc atacul autohtonilor și se adăpostiseră în mină. Știau că n-aveau nici o șansă de a-i învinge, așa că îmi făcuseră un adăpost subteran, în care puteam să aștept ajutoarele. Ne gândeam că este vorba de o bandă de nelegiuiți. Din nefericire, am avut de-a face cu forțe regulate. Atunci când am aflat asta, am pierdut orice speranță și a fost cât pe ce să mă predau. Totuși nu-mi lipsea nimic, datorită acestui depozit, așa că am așteptat. A fost greu, dar aveam dreptate, pentru că, în cele din urmă, ați ajuns! Cum aș putea să vă mulțumesc vreodată?

– N-aveți pentru ce, tatăl dumneavoastră mă plătește din plin pentru asta.

– Cum se face că sunteți singur?

– E o întreagă poveste! În câteva cuvinte, iată. Am suferit pierderi mari la traversarea pădurii. Vă previn că întoarcerea noastră nu va fi o călătorie de plăcere. Eram doisprezece supraviețuitori, și am fost atacați de niște creaturi diafane, nu departe de aici, la poalele unui munte. Acești licurici diabolici sunt invulnerabili. Toți tovarășii mei au fost capturați.

– Și ați scăpat de ei? se minună fata.

– Plecasem în recunoaștere... N-am putut, din păcate, să-i salvez pe nefericiții mei camarazi. Dar o să avem timp din plin să ne povestim aventurile. Să mergem, drumul e lung și va trebui să facem un ocol, ca să-i evităm pe acești demoni de foc.

– Și noi... și noi am avut ceva de împărțit cu diinii, murmură Daneka urcându-se în habitaclu. Nu ne-au atacat niciodată, pentru că descoperiserăm că erau respinși de cristalele de germaniu. Mina fusese înconjurată cu un baraj de cristale. Rychnienii le-au păstrat. Putem să luăm câteva în trecere.

– Bună idee! o aprobă Von Nagel, pornind camionul. Din păcate, nu ne vor fi de nici un folos când ne vom lupta cu monștrii din pădure. Dacă doriți să scăpați cu viață, închideți cu grijă toate orificiile și fiți cu ochii în patru.

Vehiculul dispăru atunci sub ploaia torențială, evitând cu grijă tabăra, unde Dervhax, întors cu coada între picioare din escalada sa, aștepta bodogănind întoarcerea lui Terral și a lui Von Nagel.

Înspre prânz, când ploaia devenise mai puțin intensă, metisul se hotărî să meargă să arunce o privire prin împrejurimi, înainte de a se duce la punctul de întâlnire de lângă pod, pentru a-i aștepta acolo pe întârziați.

Diablo, pus să le prindă urma, îl îndreptă exact spre ceea ce căutau.

Maiorul fu cât pe ce să calce pe corpurile nemișcate ale prietenilor săi. Pe moment, crezu că Terral fusese ucis de rychnieni, dar își dădu repede seama că locotenentul și cei doi mercenari erau doar paralizați. Făcu drumul înapoi și apoi veni să caute corpurile împreună cu grosul trupei. Absența lui Von Nagel îl intriga foarte tare.

Totuși nu putea să-l mai aștepte mult timp în locul acela. Rychnienii nu mai aveau mult și urmau să iasă din barăci. Trebuiau s-o ia din loc cât mai repede.

Maiorul profită de stocuri pentru a face rost de pneuri și muniții, apoi convoiul plecă din nou înspre pădure, îndreptându-se către râu.

Pe parcursul drumului, Yghur se ocupă de camarazii săi, pentru a încerca să-i scoată din starea de paralizie. Din nefericire, descărcarea îi lovise din plin și nu puteau spera ca cei trei oameni să poate vorbi mai devreme de căderea serii.

Convoiul înainta repede datorită reparațiilor făcute. Toți se bucurau să se întoarcă în locul unde astronava va veni să-i ia. Bineînțeles, vor trebui să se lupte cu fiarele sălbatice din pădure, dar mercenarii cunoșteau acum pericolele pe care le vor avea de înfruntat și dispuneau de armele necesare pentru a se apăra.

La puțin timp după intrarea pe sub frunzișurile dese, o detunătură surdă răsună în partea din față a convoiului.

Dervhax, surprins, îl consultă pe Byrag din priviri.

– Curios! S-ar zice că e un exploziv de mină, observă termesul.

– Crezi că sunt rychnienii?

– Nu cred. N-am fost reperați niciodată; e vorba, mai curând, de Von Nagel, care ne-a luat-o inainte și care își semnalează prezența.

– Accelerați! ordonă maiorul. Supraveghetorii să fie cu ochii-n patru, poate că ni s-a pregătit o ambuscadă. Camionul nostru va pleca mai înainte. În caz de atac, celelalte două vor veni după noi, în momentul în care o să dau semnalul cu o rachetă.

Yghur, la tabloul de comandă, dădu motorul la maximum. Vehiculele urmau vechea pistă, trasată la venire, și înaintarea era mult mai ușoară.

Atunci când maiorul ajunse în apropierea râului, îl trimise pe Diablo în față, ca cercetaș. Animalul reveni la puțin timp după aceea, fără să arate a fi tulburat în vreun fel. Cu siguranță, nici un rychnian nu se afla acolo. În cazul ăsta, de ce își asumase Von Nagel riscul de a-i alarma pe autohtoni, detonând o încărcătură de exploziv?

Dervhax hotărî, la rândul său, să plece în recunoaștere. Yghur îl însoți. Amândoi observară curând un lucru insolit: mergând pe jos pe vechea cărare, constatară că pe acolo trecuse de curând un camion. Urmele roților erau vizibile și niște tulpini erau tăiate de puțin timp.

Era vorba despre căpitan, sau despre rychnieni?

Dublându-și precauțiile, cei doi oameni hotărâră să facă un mic ocol și să se apropie de mal pe partea dreaptă, nu pe drumeag.

Vegetația luxuriantă le îngreuna înaintarea și amândoi se rugau să nu dea peste vreun crenec rătăcit.

În curând, ajunseră în preajma locului în care fuseseră doborâte trunchiurile de-a curmezișul râului. Podul dispăruse...

Explozia pe care o auziseră distrusese puntea.

Dervhax, ascuns sub o ferigă arborescentă, se gândi un moment.

Von Nagel pusese mâna pe un camion și se grăbise spre pod, dar se putea să fi fost capturat de către autohtoni și să divulge locul de reunire.

Totuși Diablo nu sesizase nici o prezență străină.

Prin urmare, vehiculul traversase râul și podul fusese aruncat în aer apoi, ca și cum căpitanul dorea să-i întârzie pe eventualii urmăritori.

În acest caz, de ce nu pusese încărcăturile sub trunchiuri, ca să explodeze la trecerea mercenarilor?

Evident, doar un camion ar fi sărit în aer.

Dacă Von Nagel îi trădase, știa ce pedeapsă exemplară îl aștepta dacă ar cădea în mâinile foștilor săi tovarăși. Dacă i-ar fi ucis pe câțiva dintre ei, justițiarii l-ar fi urmărit neînduplecați, ca să se răzbune.

Căpitanul se mulțumise, așadar, să întârzie coloana, fără să-i ucidă pe mercenari.

În orice caz, nu trebuiau să piardă vremea. O patrulă aeriană putea apărea dintr-o clipă într-alta, și râul nu era apărat de frunzișuri dese.

Dervhax își luă deci emițătorul portativ și le ordonă camarazilor săi să vină după el. Trebuiau să traverseze cursul apei înainte să se facă noapte.

O dată sosit convoiul, maiorul își puse oamenii la treabă. Două trunchiuri fură doborâte din nou cu laserul, și vehiculele putură depăși obstacolul înainte de amurg.

Din fericire, rychnienii nu se manifestaseră în nici un fel. Fără îndoială, luaseră zgomotul deflagrației drept o explozie provocată de propriii lor mineri.

Mercenarii mai merseră încă o jumătate de oră înainte de a-și stabili tabăra. Tăiaseră bârnele după ce trecuseră, pentru a-i întârzia pe eventualii urmăritori.

Dervhax îi examină atunci pe cei trei oameni paralizați, încă nemișcați. Yghur, consultat, declară că nu-și vor reveni în simțiri mai devreme de a doua zi.

Trebuiau deci neapărat să aștepte, pentru a afla cheia enigmei. Fură puse santinele în turele, și mercenarii se instalară, de bine, de rău, pentru a petrece noaptea.

În cel mai bun caz, trebuiau să mai stea o săptămână în pădure și să-i înfrunte pe monștrii care o bântuiau. Toți erau cam dezamăgiți. Expediția, în ciuda încercărilor prin care trecuse, se solda cu un eșec. Fiica lui Fairchild nu fusese găsită. În viitorul imediat, se gândeau mai ales să-și scape pielea...

Dervhax era frământat, de asemenea, de o problemă supărătoare. De cealaltă parte a râului fuseseră descoperite urmele unui camion. Cine era în el și de ce fugea?

Atacurile obișnuite veniră să tulbure somnul mercenarilor. S-ar fi putut zice că pădurea vroia să-i avertizeze în privința încercărilor care-i așteptau pe traseul de întoarcere.

Mai mulți cogofagi își dădură drumul de pe crengi, atacând tabla cu fălcile lor puternice. Trebuiră să-i facă literalmente terci, trăgând cu gloanțe, pentru a-i împiedica să le facă vreun rău. Apoi niște olopi, cu carapacea lor solidă, se năpustiră asupra vehiculelor. În cele din urmă, un alt cogofag îi atacă înspre zori și, pe parcursul întregii nopți, perfidele lilare încercaseră cu înverșunare să-și facă drum, strecurându-se prin cele mai mici interstiții.

În momentele de acalmie, detunăturile îndepărtate răsunau sub bolțile înfrunzite ale acestei catedrale vegetale cu nenumărate coloane.

Cei ce ocupau vehiculul ce preceda coloana trebuiau, și ei, să se apere de monștrii din pădure.

Nu duceau lipsă, cu siguranță, de muniții, căci strălucitoarele *flash*-uri purpurii ale laserelor alternau cu fulgerele albăstrui ale explozivelor atomice.

Foarte repede, Dervhax putu să-și facă o idee în privința distanței care separa cele două grupuri. După intervalul dintre sunet și lumină, circa cinci kilometri.

Era și puțin, și mult... Într-adevăr, niște vehicule dotate cu mijloace identice nu puteau să câștige teren unul față de celălalt. Conta doar rezistența oamenilor. Cei care vor merge pentru mai mult timp încontinuu vor ajunge primii la obiectiv.

De aceea maiorul, în ciuda protestelor oamenilor săi, dădu semnalul de plecare înaintea zorilor: poate că vor câștiga astfel o oră...

Coloana înaintă rapid; fasciculul proiectoarelor lumina tunelul săpat de fugari în zidul vegetal, ceea ce făcea să nu mai fie nevoie să-și croiască și ei un drum.

În curând, ziua apăru, luminând ireal vegetația măruntă. Byrag îl anunță atunci pe Dervhax, care marca pe o hartă înaintarea coloanei:

– Domnule maior, locotenentul și ceilalți doi s-au trezit. Și-au revenit complet...

– A, în sfârșit, o veste bună! O să aflăm ce li s-a întâmplat!

Terral, așezat în partea din spate a mașinii, își devora cu poftă micul dejun. Un zâmbet larg îi lumină fața atunci când își zări șeful.

– Mă bucur să te văd, domnule maior! Pe cinstea mea, m-am lăsat păcălit ca un începător.

– Povestește...

– Ei bine, ascultă! Descoperiserăm un depozit de materiale, și Von Nagel a plecat în recunoaștere. Când s-a întors, ne-a ordonat să încărcăm un camion. Am făcut ce ne-a spus. Deodată, m-am întors și am zărit țeava paralului acestui ticălos. Cu o clipă mai târziu, eram imobilizat. Am căzut pe jos și mi-am pierdut cunoștința.

– N-ai mai văzut pe nimeni altcineva?

– Nu! Rahatul ăsta și-a pus la bătaie toate forțele, nici vorbă să poți mișca un deget. De altfel, am căzut pe burtă și eram cu fața în jos.

– Și voi? îi întrebă ofițerul pe ceilalți doi mercenari.

– Nu știu nimic altceva. Eu nici măcar n-am văzut arma, răspunse primul.

– Eu am căzut pe spate, declară cel de-al doilea. Eram cu fața spre cer, totuși mi s-a părut că zăresc o a doua siluetă...

– Un rychnian?

– Habar n-am... La câtva timp după aceea, vehiculul a plecat, și am rămas singuri.

– Bine, ceva am aflat: Von Nagel ne-a trădat. Mă așteptam ca gunoiul ăsta să ne coacă ceva. Am greșit că nu l-am supravegheat... În sfârșit, regretele nu slujesc la nimic, acum trebuie să-l ajungem din urmă cu orice preț!

– Și dacă a găsit-o pe Daneka? sugeră Terral.

– Nu ne avantajează cu nimic, căci, cu un asemenea ostatic, va fi foarte dificil să îl capturăm... Mă întreb dacă nu fac altă prostie mergând

pe drumul ăsta. Dacă ascunde explozive pe sub frunzișuri, ne va nimici camioanele unul după altul...

– Poate, observă locotenentul, numai că, dacă urmăm un drum paralel, vom pierde timp prețios. Mai avem de trecut peste un râu. Primul care va ajunge la plută va câștiga câteva ore.

– A' exista totuși o soluție! interveni atunci Yghur. Dacă găsim că'a'ea pe ca'e am me's înainte, nu 'iscăm nimic...

– E o idee bună, doar că n-am nici cea mai mică idee de locul unde se află. Am marcat drumul nostru pe hartă, în principiu, nu suntem prea departe, dar cu câteva zeci de metri aproximație, putem s-o dăm în bară! Vegetația e atât de deasă!

– Eu pot să vă duc direct acolo, declară atunci Byrag.

– Dar cum?

– La dus, am pus câteva balize hertziene cu bătaie mică. Tocmai am captat una dintre ele.

– Hotărât, ești un tip de milioane! exclamă Dervhax. Dacă reușești s-o descoperi, îți promit o recompensă frumoasă.

– Vă cer doar să mi-l lăsați mie pe Von Nagel, dacă punem mâna pe el.

– S-a făcut, încuviință maiorul după o scurtă ezitare, după ce îl voi fi interogat, vei face cu el ce vei dori.

Reputația termesului nu era nejustificată. Într-un sfert de oră, îi duse pe mercenari pe traseul urmat la dus.

Acum, mercenarii nu mai trebuiau să se teamă de o ambuscadă; atâta timp cât drumul lui Von Nagel nu se intersecta cu cel vechi, puteau să meargă cu viteză înainte.

Urmărirea în acest infern verde dură trei zile, care părură interminabile și fură presărate cu atacuri ale fiarelor.

Dervhax putuse constata dintr-a doua noapte că fulgerele ce semnalau prezența lui Von Nagel se aflau la înălțimea propriei sale coloane. Interzise, cu excepția cazurilor de urgență absolută, să se folosească explozivele, care îi puteau permite trădătorului să-i localizeze pe mercenari. Așadar, numai laserele și paralele fură utilizate.

Din fericire, nu-i atacară decât niște kalgoși și niște ocidomuși; după câte se pare, cadavrele ce jalonau drumul îi îndemnau pe monștri la prudență.

Totuși lumina laserelor era de ajuns pentru a-i arăta căpitanului prezența urmăritorilor săi. În cea de-a treia noapte, maiorul ordonă oprirea

din momentul în care întunericul se lăsă peste pădure, pentru ca fasciculele farurilor să nu-i ofere indicații fugarului.

Santinelele nu folosiră decât lumini paralele în noaptea aceea, astfel încât Dervhax putu păstra secretă poziția în care se aflau.

În sfârșit, în zorii celei de-a patra zi, atunci când convoiul porni, solul deveni repede mlăștinos; râul se apropia. Ypheașii apărură din nou, dar mercenarii erau acum conștienți de pericol și nu suferiră nici o pierdere.

În cele din urmă, cu puțin înaintea amurgului, ochii pătrunzători ai lui Yghur distinseră mult-dorita plută.

Cu câteva clipe mai târziu, camioanele se opriră la marginea râului.

Dervhax ordonă să se oprească motoarele și toți își ciuliră urechile. Se auzeau doar răgetele și cârâiturile obișnuite.

O examinare atentă a plutei și a cablurilor arătă că nu li se întindea o capcană.

Fără a pierde o clipă, maiorul ceru să se încarce vehiculele. Totul se desfășură cum nu se poate mai bine; într-o oră, convoiul se afla pe celălalt mal.

– Trebuie să tăiem cablurile? se interesă atunci Terral, în timp ce camioanele se duceau să se ascundă puțin mai departe.

– Nici vorbă! mormăi Dervhax. E rândul nostru să-i pregătim o ambuscadă rahatului ăstuia... Dacă nu are decât un coechipier, trebuie să reziste datorită dopantelor; probabil că n-au dormit prea mult de când au plecat. Din cauza oboselii, poate că Von Nagel va comite o imprudență! Yghur și cu mine mergem să ne ascundem în apropiere și să-i așteptăm sosirea. Tu preiei comanda în lipsa mea.

– Domnule maior, protestă locotenentul, e sinucidere curată! Pe timpul nopții, orice monstru vă poate ataca!

– Am pus să se construiască un adăpost din butuci în apropiere, o să fim protejați cât de cât... A, uitam, după ce ai ajuns la camioane, o să tragi cu niște proiectile explozive la trei sau patru kilometri mai în față. Astfel, Von Nagel va presupune că ne-am stabilit tabăra mai departe.

– Am înțeles! încuviință Terral, care se grăbi să se ducă să execute acest ordin.

Rămași singuri, maiorul și sergentul se duseră la adăpostul lor. Nici unul, nici celălalt nu se simțea foarte liniștit că erau singuri în această junglă, dar nu lăsară să se vadă nimic. De fapt, în cazul în care ticălosul căpitan se oprea înainte de a ajunge la râu, cei doi oameni riscau mult să cadă pradă monștrilor și, în orice caz, când ar fi tras și-ar fi indicat

prezența. Trebuia deci, cu orice preț, ca fugarul, pentru a recupera întârzierea, să hotărască să meargă și în timpul nopții...

Fasciculele farurilor, care străpungeau întunericul, îl liniștiră repede pe maior. Un camion se apropia bălăngănindu-se și se îndrepta direct spre râu. Șoferul lui nu-și lua nici o precauție pentru a evita să fie reperat. Se opri în apropierea plutei și o examină cu atenție, cercetând dacă nu i se întinsese o capcană.

Liniștit, își stinse torța și se întoarse la vehicul. Von Nagel, căci el era, cu siguranță, se afla la vreo cincizeci de metri de cei doi mercenari.

Dervhax puse mâna pe umărul tovarășului său, arătându-i ținta, care se profila clar în lumina farurilor. Pentru un trăgător de elită ca sergentul, lovitura era ușoară. Căpitanul probabil că era într-adevăr îndopat cu medicamente, dacă dovedea atâta lipsă de prevedere...

Yghur își sprijini țeava armei de o cracă rezistentă, ochi cu calm și trase.

Silueta se prăvăli.

Mercenarii săriră atunci din ascunzătoarea lor și, apropiindu-se de corpul nemișcat, îi luminară fața. Era vorba chiar de Von Nagel.

Căpitanul, paralizat, fu dus până la vehicul și pus înăuntru. Maiorul descoperi atunci pasagera, legată și cu căluș în gură, zăcând într-un colț.

Niște ochi imenși albaștri îl priveau cu un aer implorator. Dervhax se grăbi să-i dea drumul și să o așeze pe un scaun, în timp ce sergentul făcea semnalele convenite și ducea vehiculul înspre plută, pentru a-l transporta pe celălalt mal.

În acest timp, metisul asculta povestirea frumoasei Daneka, încă amorțită în întregime.

– Eram ascunsă într-o ladă atunci când m-a descoperit câinele ăsta. Pe moment, am crezut în loialitatea lui. Mi-a povestit că tatăl meu trimisese o expediție să mă salveze, dar că toți, în afară de el, muriseră! N-a durat mult până când atitudinea lui mi s-a părut ciudată. Nu se odihnea aproape deloc și gonea ca și cum se temea să nu fie urmărit. I-am spus că rychnienii nu vin niciodată în pădure, dar nu mi-a răspuns. Încontinuu înghițea dopante, ca să nu adoarmă. Era oribil. Noaptea, monștrii ne atacau fără odihnă. Von Nagel trăgea ca un nebun în tot ce mișca. Într-o seară, am auzit explozii și am zărit lumini. Am înțeles atunci că eram urmăriți. Cum nu era vorba de autohtoni, nu puteau fi decât pământeni. Am remarcat acest lucru, și el s-a mulțumit să rânjească. Atunci i-am spus că m-am săturat și că vreau să-i aștept pe cei care vin din urmă. S-a mâniat înfiorător, fără îndoială, din cauza medicamentelor, și m-a legat, ca să nu pot să semnalizez prezența noastră. Ne-am continuat înaintarea nebunească; uneori, se oprea câteva clipe ca să mănânce și să bea, apoi pornea iarăși. După câtva timp, mi-am dat seama că vă pierduse urma. Asta i-a provocat o furie nebună. Vorbea de unul singur și spunea că vrea să ajungă primul la râu. De două ori, s-a oprit să pună explozive în urma noastră. În cele din urmă, am ajuns aici.

Daneka, izbucnind în hohote de plâns convulsive, se aruncă în brațele maiorului, care, foarte tulburat, îi mângâia părul blond, ca pe al unui copil pe care vrei să-l liniștești.

În sfârșit, când toți mercenarii fură la un loc, Yghur se apropie și declară:

– Șefule, t'ebuie s-o lăsăm să doa'mă. Fata a'e nevoie să se 'efacă.

Spunând acestea, îi întinse o ceașcă umplută cu un lichid cald, în care vărsase un soporific ușor.

Dervhax îl aprobă și o ajută pe frumoasa supraviețuitoare să bea lichidul, apoi o luă în brațele sale și se duse să o întindă pe un pat. Cu câteva clipe mai târziu, Daneka dormea buștean.

Maiorul își adună atunci oamenii și declară:

– Prieteni, ne-am dus misiunea la bun sfârșit! Mai avem totuși de îndeplinit o sarcină neplăcută. Von Nagel ne-a trădat deliberat, pentru a pune mâna pe prima promisă de Fairchild. După legile mercenarilor, trebuie să fie pedepsit în mod exemplar. Îl prevenisem de mai multe ori, și n-a ținut cont de avertismentele mele. I se pot aplica două pedepse. Putem să-l abandonăm în pădure sau să-l executăm.

– Domnule maior, interveni atunci termesul, vă amintesc că mi-ați promis că mi-l lăsați mie dacă îl prindem!

– Așa e! Cei care sunt de acord să ridice mâna...

În unanimitate, mercenarii aprobară verdictul șefului lor.

– Perfect, reluă atunci Dervhax. Nu-l putem ucide în timp ce e paralizat. Are dreptul să-și spună ultimele dorințe. Mâine, în zori, vei executa sentința.

Noaptea, ca întotdeauna, fu destul de agitată, dar mercenarii aveau acum arme din abundență, și monștrii fură ținuți la respect.

Când primele raze ale soarelui dezmierdară apele liniștite ale râului, Von Nagel fu adus de Byrag, sub privirea necruțătoare a mercenarilor. Maiorul se lovise de o tăcere disprețuitoare atunci când îl întrebase dacă vroia să le ceară ceva.

Termesul îl luă pe căpitan deoparte sub frunzișuri, fără ca prizonierul său să încerce să fugă. Cunoștea legea implacabilă a acestor oameni fără milă.

Mai multe țipete răsunară, apoi călăul veni alături de tovarășii săi.

– S-a făcut, anunță el simplu. Blestematul ăsta nu va mai trăda pe nimeni.

Câteva clipe mai târziu, convoiul porni. Daneka dormea încă, nu auzise nimic.

Atunci când se trezi, cu puțin înainte de prânz, vehiculele parcurseseră o distanță apreciabilă pe drumul urmat la venire.

Fata putu atunci să se hrănească și să povestească ceea ce li se întâmplase prospectorilor pământeni.

Mercenarii o ascultară în tăcere. Fairchild întrevăzuse bine lucrurile: autohtonii minținseră, îi masacraseră în mod deliberat pe mineri. Cazul lor ținea de tribunalele federale.

În viitorul imediat, pământenii trebuiau să ajungă la punctul lor de plecare și să aștepte întoarcerea astronavei.

Sigur, multe chestiuni trebuiau să fie lămurite. În special, existența diinilor. Daneka nu putu să le ofere informații în privința lor. Le spuse mercenarilor că aceste creaturi diafane se temeau de germaniu și că, fără îndoială, fuseseră salvați de tranzistorii de la aparatele lor radio. Un lucru era sigur: diinii apăruseră recent pe Rychna.

Fata își recăpăta rapid puterile și datorită îngrijirilor lui Yghur, și atunci când convoiul ajunse, în cele din urmă, aproape de platoul unde astronava trebuia să vină să-i recupereze pe mercenari, era în plină formă.

Se scurseseră șapte zile de când fusese răpită de Von Nagel. Amintirile acelor ore chinuitoare păleau deja.

Dervhax petrecea ore în șir alături de ea și, deseori, o privea cu o tandrețe neobișnuită pentru acest bărbat de temut.

Daneka, la rândul ei, se îndrăgostise de salvatorul său. Lucrul acesta le sărea tuturor în ochi. De aceea, atunci când, pe seară, maiorul merse să se plimbe sub clar de lună în tovărășia ei, toți mercenarii își făcură semne complice cu ochiul.

Pentru prima dată, Diablo, foarte discret, nu se duse după stăpânul lui.

Ce să visezi mai mult de atât?

Expediția reușise, în curând infernul de pe Rychna urma să nu mai fie decât o amintire urâtă, și fiecare se gândea deja cum să se folosească mai bine de prima frumușică.

Capitolul IX

Daneka suspină din rărunchi.

– Am trecut prin niște ore cumplite... Trăiam în tihnă la mină, lucrările de extracție se desfășurau cum trebuie. Germaniul se aduna în depozite, fiecare se gândea deja la bogățiile pe care le va lua cu sine pe Pământ. Eu îi îngrijeam pe răniți, pe bolnavi. În timpul meu liber, făceam excursii la marginea pădurii. Într-o zi, din întâmplare, pe când mă plimbam, am întâlnit unul dintre membrii acestui trib. Fusese luat prin surprindere de doi ocidomuși stacojii, care îi lăsaseră niște zgârieturi adânci pe piept. Picioroangele se năpusteau asupra lui și vânătorul le ținea la distanță cu lancea. Totuși, ar fi murit în curând fără intervenția mea. I-am omorât pe agresorii lui cu ajutorul pistolului și l-am putut duce pe rănit la infirmeria minei. Zile în șir s-a zbătut între viață și moarte. În cele din urmă, atunci când s-a vindecat, a plecat din nou la ai săi.

– Dar cum îi pot respinge pe monștrii care bântuie prin pădurea asta? se interesă maiorul.

– Crenecii, yceropșii și olopii trăiesc chiar în miezul acestei selve, și pleacă rareori de acolo. Uneori, un kalgos vine să le survoleze tabăra, și atunci îl doboară cu săgețile. Vârfurile armelor lor sunt înmuiate în otrăvuri vegetale fulgerătoare, care ucid în câteva secunde.

– Presupun că acești primitivi v-au fost recunoscători că l-ați îngrijit pe unul dintre ei, observă Terral.

– Sigur, și cu atât mai mult cu cât era vorba despre unul dintre fiii șefului. Începând de atunci, de fiecare dată când aveau un bolnav sau un rănit, veneau să mă caute. Ca recompensă, ne ofereau vânat de toate felurile. Dar într-o zi căpetenia a venit să mă caute, și mi-a adus atunci la cunoștință că rychnienii civilizați se îndreptau în secret spre mină. Le-am spus asta prietenilor mei, care, pe moment, nu s-au speriat din cale-afară. Totuși căpetenia a insistat mult. „Rychnienii civilizați – ne-a asigurat el – nu vin ca prieteni. Își iau prea multe precauții ca să se disimuleze și mașinile lor de luptă sunt înțesate cu arme." La un moment dat, am început să-l luăm în serios.

– Atunci minerii s-au ascuns și au fost copleșiți numeric, o întrerupse Dervhax.

– Cam așa ceva. Cum știau că indigenii țin mult la mine, au insistat să plec împreună cu șeful tribului. Am refuzat, dar toți minerii au ținut-o una și bună, spunând că cel puțin un pământean trebuia să rămână în viață, ca să poată mărturisi mai apoi ce se întâmplase.

– Această agresiune incalificabilă va fi pedepsită, o asigură maiorul. Dacă ne întoarcem pe Pământ, Federația se va ocupa de această chestiune...

– Astfel, sărmanii mei compatrioți nu vor fi murit degeaba, observă cu tristețe Daneka. Zile și zile de-a rândul, am împărtășit viața simplă a acestor oameni de treabă. Din fericire, putusem să iau cu mine medicamente și mi-am continuat rolul de infirmieră. La un moment dat, m-au adoptat.

– Și diinii nu v-au atacat niciodată? se minună locotenentul.

– După cum spun indigenii, aceste creaturi au apărut la câteva săptămâni după sosirea noastră la mină. Inginerii remarcaseră că fugeau ca de ciumă de depozitul nostru de germaniu. Am făcut, așadar, o centură din ele în jurul taberei, și niciodată diinii nu ne-au deranjat.

– Dar au luat ca prizonieri membri ai acestui trib, se miră Dervhax. Ne-am întâlnit cu ei în grote!

– Asta se întâmplase înainte de sosirea mea, le explică încântătoarea pământeană. Atunci când m-am refugiat aici, am luat cu mine un stoc de cristale, și am încercuit cu ele satul. De atunci, diinii n-au mai pătruns în el.

– Înțeleg, spuse maiorul, cu un aer meditativ. Ei bine, acești oameni de treabă au destule motive să vă fie recunoscători. Nu vă temeți că o să refuze să vă lase să plecați?

– Poate că îmi vor face câteva probleme, încuviință Daneka. O să-l întreb pe șeful tribului.

Discută puțin cu băștinașul în dialectul acestuia, apoi reluă pe un ton întristat:

– Aveați dreptate... Spune că, fără mine, toți bolnavii ar muri, și că niciodată nu va accepta să mă întorc la ai mei.

– Iată noi supărări în perspectivă! mormăi Von Nagel. Suntem practic dezarmați: ne-am abandonat camioanele pe muntele diinilor și riscăm să ne sfârșim zilele printre sălbaticii ăștia.

Dervhax se gândi un moment și sugeră:

– Și dacă am face un târg cu el?

– Ce-i putem propune? mormăi căpitanul.

– Pur și simplu, viața compatrioților săi care sunt prizonieri ai diinilor. Dacă nu îi salvăm, sunt sortiți unei morți cumplite. Creaturile astea demonice se hrănesc din influxul lor nervos și îi transformă în zombi. Înarmându-ne cu cristale de germaniu, am putea să pătrundem în grotele lor și să-i eliberăm pe prizonieri. Cu aceeași ocazie, ne vom recupera vehiculele, ceea ce ne va permite să ajungem din nou la punctul de plecare.

– Ești complet țicnit! exclamă Von Nagel. Cum o să ne descurcăm în labirintul ăla?

– Diablo ne va îndruma, așa cum ne-a ajutat și să evadăm... Daneka, transmiteți-i șefului propunerea mea...

Fata făcu ce i se ceruse și discută îndelung cu venerabilul bătrân, apoi traduse:

– Rinek e interesat de această propunere. Totuși, cum nu vă cunoaște, cere să rămân ostatică împreună cu unul dintre ofițerii voștri. Dacă reușiți să-i aduceți pe prizonieri, va accepta să mă lase să plec împreună cu voi. I-am spus că-i voi lăsa toate medicamentele pe care le am și i-am învățat deja pe vrăjitorul lui modul de a le folosi. I-am mai promis și că, mai târziu, tatăl meu îi va trimite altele...

– Ei bine, totul pare să se aranjeze, jubilă metisul. O să ne odihnim puțin, o să mâncăm și o să plecăm chiar în noaptea asta înspre muntele blestemat.

– Și cine va rămâne aici? întrebă perfid căpitanul.

– Tu! Dacă nu ai obiecții.

– Fermecătoare perspectivă... În sfârșit, dacă tot trebuie să se sacrifice cineva, voi avea, cel puțin, plăcerea unei companii agreabile!

Cum toți acceptaseră condițiile acestei înțelegeri, șeful le ordonă războinicilor săi să părăsească bojdeuca.

Fură înlocuiți de niște slujitoare care aduseră bucăți de vânat foarte apetisante. Ofițerii se așezară chiar pe jos și festinul începu.

Ospățul dură mult timp. Rinek ținea să-și cinstească vizitatorii. Mâncărurile erau, de altfel, excelente: vânat – din plin, pești delicioși, rădăcini savuroase la grătar, insecte cu gust de creveți și grămezi de fructe.

Yghur le indica mercenarilor mâncărurile pe care le puteau consuma fără teamă, și toți mâncară cât îi ținură burțile.

Atmosfera se destinse vizibil...

Daneka fu translatoarea maiorului și îi mulțumi căpeteniei pentru primire, dar acesta deja îi adoptase pe pământeni. Afară, sălbaticii fraternizau cu mercenarii, care le arătau cum funcționează armele lor. La

rândul lor, primitivii le făceau o demonstrație a uimitoarei lor abilități de a trage cu arcul. Doar Yghur reuși să le egaleze performanțele, ceea ce îi aduse respectul tuturor.

În cele din urmă, lumina începea să scadă, umbrele se estompară.

Dervhax hotărî că venise momentul să părăsească tabăra. O rugă atunci pe Daneka să ceară să li se aducă cristale de germaniu. Primitivii aduseră coșuri pline. Toți își umplură buzunarele, apoi, sub îndrumarea ghizilor indigeni, mercenarii se afundară în tufișuri.

Von Nagel și Daneka, așa cum se promisese, rămaseră în compania lui Rinek. Fata își luă rămas-bun și îi zâmbi tandru metisului, față de care părea să resimtă o atracție întru totul împărtășită.

Datorită vânătorilor tribului, coloana ajunse repede în apropierea muntelui. Camioanele erau încă acolo, așa cum le abandonaseră mercenarii.

Băștinașii rămaseră atunci la marginea pădurii, în timp ce Dervhax și tovarășii lui treceau cu îndrăzneală peste primele dealuri de la poalele muntelui.

În ciuda cristalelor de germaniu, cu care erau dotați din plin, toți se întrebau cu neliniște dacă nu cumva se aruncau, fără să-și dea seama, în gura lupului.

Maiorul însă era foarte optimist. Revedea în fața ochilor zâmbetul radios al Danekăi. Expresia ei încrezătoare, tandră, cea a unei fete foarte simple, neartificiale, care îi spunea, pur și simplu: „Te iubesc, mă vrei?".

Ce diferență față de frumusețile sofisticate, față de femeile ușoare care bântuiau prin astroporturi! Printr-o singură privire, fermecătoarea copilă cucerise inima metisului, și temutul astrot s-ar fi lăsat tăiat în bucățele pentru ea! Înfruntase multe pericole ca să vină să o caute pe această planetă perfidă, dar atunci momeala primei era ceea ce-l îmboldea. Acum, nu mai dorea decât un singur lucru: să o strângă în brațele lui, să-i șoptească vorbe tandre și să o apere de toate pericolele care o mai amenințau încă.

Prins în gândurile sale, nu reacționă nici măcar atunci când primii diini apărură pe costișe. Terral trebui să-i dea un ghiont, arătându-i cu degetul pe aceștia.

Foarte sigure pe ele, diafanele creaturi coborau înaintând încet, încercuindu-i pe mercenari, care se opriseră, așteptând să vadă ce mai urmează, înainte de a merge mai departe.

Dar când primii diini ajunseră în apropierea micului grup, se opriră brusc și, asemenea vampirilor care, se spune, sunt respinși de mirosul

de usturoi, o luară repede la fugă, ca și cum germaniul le provoca niște suferințe cumplite.

Câțiva imprudenți, care se apropiaseră prea mult, pălirăă dintr-o dată și se stinseră ca niște lumânări în care suflă cineva.

– Ei bine, domnule maior, jubilă locotenentul, avem, în sfârșit, o armă eficace împotriva acestor demoni. Nu-ți vine-a crede!

– Daneka avea dreptate, s-ar spune că substanța asta reprezintă o otravă mortală pentru ei. Datorită protecției cristalelor noastre, vom pătrunde fără să fim în pericol în bârlogul lor.

Le făcu atunci semn oamenilor lui să-l urmeze și toți își reluară escalada, în timp ce diinii, înnebuniți, se roteau la o distanță apreciabilă, fără să îndrăznească să se apropie.

Datorită torțelor recuperate în trecere din camioane, mercenarii putură să se ghideze fără prea multe probleme prin labirintul muntelui. Yghur făcea din când în când un semn pe pereți, ca să regăsească cu ușurință drumul, la ieșire.

În solul mișcător se vedeau încă urmele cizmelor prizonierilor. Fu deci ușor să găsească drumul până în momentul în care stâncile luară locul pământului.

Nici unul dintre pământeni nu-și amintea de traseul pe care-l urmaseră. Trebuiră să recurgă deci la Diablo, care, doar el, putea să-i ducă pe drumul cel mai scurt în peștera în care erau închiși rychnienii.

Dervhax puse gângania să adulmece unul dintre sacii ce conțineau alimente oferite de către băștinași, și imediat imensa insectă intră, fără să ezite, într-unul dintre tunele.

După ce parcurseseră cam un kilometru, mercenarii ieșiră într-o grotă destul de mare, tapetată cu alveole în care erau culcați rychnienii. Alături de ei se găseau ulcioare pline cu semințe.

– Nu se vede nici un diin! constată maiorul cu satisfacție. Fiecare om să ia în grijă un prizonier. O să-i ducem la camioane...

Nefericiții erau într-un asemenea hal de oboseală și de prostrație, încât trebui să fie cărați. Slabi și descărnați, nu reacționau și nu păreau nici măcar să înțeleagă ce li se întâmpla.

Întoarcerea avu loc fără dificultate, datorită săgeților scrijelite de Yghur. Atunci când primul grup ajunsese în afara peșterilor, Dervhax lăsă cu ei câțiva oameni care să-i apere, apoi se întoarse să-i ia pe cei care rămăseseră acolo.

În depărtare, diinii, descumpăniți, se roteau în continuare fără vreun țel vizibil.

În sfârșit, toți prizonierii fură aduși la suprafață. Maiorul făcu o ultimă inspecție, în compania lui Diablo, pentru a se asigura că nici un rychnian nu fusese uitat acolo, dar nu mai găsi pe nimeni și se întoarse, la rândul lui, la suprafață.

Și salvatorii, și salvații se înghesuiră în cabine, și motoarele fură pornite. Mergeau de minune, și convoiul, apărat în continuare de germaniu, putu să se întoarcă la băștinașii care așteptau la marginea pădurii, protejați de propriile lor cristale.

În ciuda promptitudinii mercenarilor, salvarea durase mult timp, și apăreau zorii atunci când vehiculele, escortate de rychnieni, ajunseră în sat.

Întregul trib, alertat de zgomotul motoarelor, îi aștepta. Convoiul se opri în fața colibei căpeteniei și evadații, sprijiniți de astroți, priviră clipind din ochi lumina soarelui care răsărea.

Atunci avură loc scene înduioșătoare. Băștinașii își recunoșteau care un tată, care – o mamă, care – un copil, și se năpusteau, cu lacrimi în ochi, să-i strângă în brațe.

Fură mulți cei care își regăsiră astfel o ființă dragă. Din păcate, diinii nu erau singurii responsabili pentru disparițiile lor, și destui dintre sărmanii indigeni, dezamăgiți, se întoarseră să-și ascundă suferința în colibele lor.

Ceilalți, radiind de bucurie, îi potopeau cu îngrijiri pe evadați, spălându-i, îmbrăcându-i cu veșminte noi, dându-le băutură și mâncare.

Din nefericire, unii dintre rychnieni erau prizonieri de prea mult timp. Buimaci, cu balele curgându-le din gură, nu recunoșteau pe nimeni. Câte unii, în stare de prostrație, erau incapabili să vorbească și chiar să meargă. Bucuria de la început nu întârzie deci să pălească puțin. Sigur, cel puțin o jumătate dintre evadați puteau să reînceapă o viață normală, dar ceilalți urmau să fie, pentru mult timp, o povară inutilă pentru trib.

Vrăjitorul, ajutat de Daneka, îi copleșea cu îngrijiri pe cei mai suferinzi, acoperiți cu răni purulente și plini de paraziți. Ca întotdeauna, fata se dăruia acestui lucru cu toată ființa, și Dervhax îi admira devotamentul.

Căpetenia veni atunci să-l caute pe maior și, prin intermediul lui Yghur, îl asigură de recunoștința sa eternă. Pământeanul își ținuse promisiunile, iar el, Rinek, își respecta cuvântul dat. Mercenarii puteau să părăsească liberi satul oricând ar fi dorit, împreună cu compatrioata lor. Sigur, plecarea Danekăi va fi o pierdere de neînlocuit, dar și ea avea un tată care o aștepta, și trebuia să se întoarcă la el.

Dervhax îi mulțumi sobru rychnianului și îi promise că va face și imposibilul pentru a-i trimite mai apoi arme, alimente și medicamente care îi vor permite poporului său să ducă o viață mai fericită.

Fiecare se retrase printre ai lui, foarte mulțumit.

Mercenarilor nu le mai rămânea acum decât să facă drumul înapoi înspre punctul de plecare.

Din nefericire, fusese scris ca nimic să nu se desfășoare niciodată după cum prevăzuse șeful lor...

De-abia se întorsese în camionul lui să se odihnească puțin, că șuieratul bine cunoscut al dezintegratoarelor și al paralelor răsună în apropierea taberei.

Maiorul sări din pat și își adună oamenii. Disciplina acționa ca un adevărat automatism, și toți alcătuiră o linie de apărare, acoperind vehiculele.

Rynek veni atunci să-i anunțe că rychnienii civilizați le dăduseră de urmă pământenilor și că atacau satul. Războinicii săi începuseră lupta, dar nu vor putea să reziste prea mult timp, în ciuda curajului lor, împotriva armelor moderne.

Dervhax era în fața unei alternative sfâșietoare. Trebuia să facă front comun și să se lupte alături de aliații lor, sau să fugă în pădurea deasă?

Dacă autohtonii civilizați dispuneau de mijloace considerabile, apărătorii satului vor fi repede spulberați.

De astă dată, maiorul se simțea în elementul lui. Întreaga sa viață se luptase cu niște adversari deseori superiori din punct de vedere numeric, și această situație nu îl lua prin surprindere. De altfel, rychnienii erau foarte înceți.

Îl chemă pe Rinek și îl însărcină pe Yghur să-i transmită propunerile sale. Mercenarii urmau să contraatace, pentru a-i îndepărta pe rychnieni de tabără. În acest timp, căpetenia și tribul său vor putea să plece și să caute adăpost în pădure. Vânătorii, obișnuiți să se descurce prin meandrele ei de verdeață, se vor debarasa cu ușurință de urmăritori.

Într-o a doua fază, pământenii se vor replia rapid și își vor ocupa camioanele și, la rândul lor, se vor afunda sub frunzișurile stufoase, care îi vor proteja. Îi vor întârzia pe rychnieni cu explozive, și maiorul spera să ajungă primul la pluta de pe râu. Acolo, ar fi scăpat cu fața curată.

Rinek, puțin obișnuit cu asemenea manevre, acceptă imediat. Avea o încredere oarbă în aliatul său. Fără să mai aștepte, Dervhax, urmat de mercenarii săi, se îndreptă rapid înspre adversari, sub acoperirea trunchiurilor solide ale copacilor.

Îi depășiră curând pe tiraliorii lui Rinek, care, conform ordinelor căpeteniei lor, se întoarseră atunci în sat, escortând femeile și copiii pe sub copaci.

Atacatorii își dădură repede seama că acum aveau de-a face cu niște adversari redutabili. Armele moderne luaseră locul arcurilor primitive – precise, sigur, dar cu o bătaie destul de mică.

Mercenarii, în special Yghur, erau de o abilitate diabolică. Fiecare rychnian care se descoperea pentru a ochi pe cineva era un mort potențial.

Atacatorii care se năpustiseră în dezordine pe urmele sălbaticilor, cărora se gândeau că le vor veni repede de hac, se repliară în grabă ca să se reorganizeze.

Dervhax ordonă atunci să se lungească tirul aruncătoarelor de mine până la vehiculele care se zăreau în depărtare, ca să le forțeze pe acestea să se retragă, apoi razele laserelor fură îndreptate deliberat spre tufișuri.

Un foc violent se aprinse în pădure. Scânteile duse de vânt întinseră incendiul înspre atacatori, mărindu-le și mai mult confuzia. Prinși între flăcări și exploziile proiectilelor atomice, se împrăștiară în toate direcțiile, încercând să fugă de diabolicii lor adversari.

Maiorul aștepta tocmai acest moment.

Prin radio, le ordonă soldaților să se întoarcă la camioane și să o ia repede înspre râu, urmând vechiul drum deschis printre tufișurile dese.

Pentru a-și masca retragerea, mercenarii trimiseră câteva obuze cu întârziere, ceea ce urma să-i facă pe rychnieni să creadă că ei apărau în continuare împrejurimile satului, apoi toți se retraseră în ordine.

Atunci când Dervhax ajunse la vehiculele lor, aruncă o privire în jurul lui. Nu se vedea nici un membru al tribului. Totul mergea deci spre mai bine. Putea s-o șteargă fără să riște să-i abandoneze masacrului pe aliații săi.

Totuși îl aștepta o surpriză neplăcută. Prins în vâltoarea luptei, nu observase absența lui Von Nagel și, atunci când își numără vehiculele, unul dintre ele nu mai era. Ticălosul căpitan fugise, luând-o și pe Daneka.

Maiorul scăpă un potop de injurături, care îi făcu pe oamenii săi să tresară, nepreafiind obișnuiți să-l vadă pe șeful lor pierzându-și controlul. Toți se îngrămădiră în camioanele rămase, bombănindu-l pe trădătorul care le jucase un renghi.

Lucrurile se desfășuraseră după cum prevăzuse metisul, dar trădarea lui Von Nagel repunea totul în discuție. Ticălosul avea, cu siguranță,

un avans confortabil, iar obiectivul său era clar. Vroia să ajungă la locul de întâlnire înaintea mercenarilor.

Fără îndoială, va încerca să le țină camioanele pe loc, punând capcane pe traseu.

Șoferii încercară atunci să facă să pornească motoarele. Degeaba!

De astă dată, mercenarii fură cei care tunară și fulgerară. Nemulțumindu-se doar cu fuga, Von Nagel sabotase mașinile rămase.

Pana fu descoperită repede: ofițerul luase o piesă ce nu putea fi înlocuită; nici vorbă să o repare, trebuiau să fugă pe jos.

Oamenii ieșiră cu greu din vehicule, încărcându-se la maximum cu muniții și cu provizii; apoi o luară pe sub copaci, urmând vechiul drum.

Situația nu era prea strălucită. Fără mijloace de transport rapid, n-ar fi durat mult până când mercenarii ar fi fost ajunși din urmă. Chiar dacă ar fi scăpat de urmăritori, niciodată n-ar fi ajuns la timp la întâlnire. Hotărât lucru, Von Nagel își calculase bine lovitura!

Pentru o jumătate de oră, coloana șerpui pe traseul utilizat la dus, fără a întâmpina obstacole.

Apoi șuieratul foarte special al aparatelor de zbor rychniene se auzi. Sub copaci mercenarii nu riscau nimic, și nici Von Nagel.

De altfel, obiectivul piloților era altul. Se limitară să bombardeze satul, ștergând de pe fața pământului cocioabele din paie și colibele, cu scopul de a ajuta înaintarea trupelor lor.

Acestea trebuiau să utilizeze acum, probabil, mașini blindate de recunoaștere pentru a-i localiza pe fugari. Asta îi dădu o idee lui Dervhax. Dacă mercenarii reușeau să pună mâna pe două dintre aceste vehicule, situația s-ar schimba în întregime.

Maiorul încercă să se pună în locul comandantului advers. Cu siguranță, acesta trebuia să fi trimis grosul forțelor sale de-a lungul drumului, recomandându-le șoferilor să fie atenți la mine și să înainteze încet. Și avea dreptate în această privință, căci mercenarii puseseră deja mai multe încărcături de exploziv pentru a-i întârzia pe urmăritori.

Celelalte mașini trebuiau să fie desfășurate în evantai, și probabil că explorau jungla stufoasă de-o parte și de alta a drumului. Acolo trebuia să atace el!

Dervhax țipă imediat un ordin. Toți o luară pe sub copaci, făcându-și drum cu greu printre ferigile dese și crengile spinoase, care le zgâriau combinezoanele și le biciuiau fețele.

Acum trunchiurile erau strânse unele lângă altele, alcătuind un baraj impenetrabil pentru un camion, trebuia deci să aleagă un loc în care

erau mai puțin dese și să spere ca un șofer rychnian să treacă prin apropiere.

Planul maiorului nu era deloc sofisticat. Dorea numai să oprească un vehicul al dușmanilor și să pună mâna pe el. Apoi, va fi posibil să captureze un al doilea vehicul. Problema era că trebuia ca cele două să fie intacte.

Dervhax alese un loc favorabil: o baltă noroioasă, ce convenea dorințelor sale, și o acoperi cu frunze. Astfel, spera el, pneurile vor patina și rychnienii vor coborî din mașină pentru a încerca s-o miște din loc. Atunci îi va fi ușor să îi ucidă.

Metisul, implicându-se cu totul, ca de obicei, se cățără într-un copac și imită un animal vânat de autohtoni, dorind să atragă înspre capcana sa un vehicul inamic izolat.

Din păcate, așteptă degeaba. Adversarii săi fuseseră în așa măsură scărmănați, încât erau foarte circumspecți și nu înaintau decât cu o încetineală prudentă.

În locul camionului sperat, văzu ieșind deodată din tufișuri un kalgos care zbura chiar deasupra pământului. Diablo, îngrozit, o luă la fugă. Maiorul luă orătania la ochi, având mare grijă să nu privească în imensii ochi chihlimbarii. Dar îl văzu deodată apărând pe vrăjitorul tribului, având în mână o lesă cu care îl ținea prizonier pe animal.

Primitivii reușiseră deci să le domesticească pe aceste creaturi ciudate! Dintr-un salt, Dervhax i se alătură aliatului său, foarte surprins de apariția lui bruscă.

Venerabilul vorbea destul de bine limba pământenilor. Daneka îl învățase. Maiorul putu atunci să îi explice ce se întâmplase și îi expuse planul său de a captura un vehicul.

Vrăjitorul zâmbi malițios.

– Tu poate aștepta mult timp! îl zeflemisi el. Nu bună vânătoare la pândă. Dacă tu vrea car cu roți, trebuie venit căutat el!

Spunând acestea, intră pe sub tufișuri, luând-o înspre dreapta. În curând, se auzi clar bătaia regulată a unui motor.

Primitivul se cățără atunci în crengile mai joase, făcându-i semn lui Dervhax să-l urmeze, apoi șopti câteva cuvinte la urechile imense ale orătăniei sale și îi dădu drumul din lesă.

Două vehicule își făcură atunci apariția, mergând cu viteză foarte mică.

Kalgosul se îndreptă spre ele și, atingând ușor turelele, trecu de mai multe ori prin fața fantelor pentru ochit. Nu se întâmplă nimic, mașinile își continuară drumul în linie dreaptă.

Vrăjitorul îi făcu atunci semn tovarășului său să-l urmeze. Trecu din creangă în creangă și ajunse din urmă vehiculele, fără probleme. Atunci când se găsi deasupra primului, își dădu drumul pe capotă și deschise liniștit portiera, intrând în cabină.

Stupefiat, Dervhax îl imită. Rychnienii, încremeniți ca niște statui, erau hipnotizați. Vrăjitorul îi aruncă fără menajamente afară și maiorul se așeză la tabloul de comandă.

Prima sa grijă fu să oprească vehiculul, apoi, zărindu-l pe Terral, îi ordonă să pună mâna pe cealaltă mașină.

Astfel, în câteva minute, mercenarii erau din nou motorizați. Mai rămânea să îl ajungă din urmă pe Von Nagel...

Dervhax îi mulțumi din suflet aliatului său și îi povesti cum adjunctul său fugise împreună cu Daneka, trădându-i pe tovarășii săi.

Nici de această dată vrăjitorul nu păru deloc surprins, și declară în păsărească lui:

– Tu nu te face probleme! Dacă tu știe unde merge bandit, eu trimite kalgos și el nu merge departe.

– Dar riscă să îl doboare.

– Trebuie traversat râu. Va trebui iese din car, kalgos foarte prudent.

Dervhax îi arătă atunci pe o hartă locul unde fusese instalată pluta. Vrăjitorul îi murmură câteva cuvinte însoțitorului său, care își luă zborul dând din aripi.

– Acum, tu urmează drum până la râu. Eu rămâne aici. Om trib nevoie vrăjitor.

– Ei bine, nu-mi rămâne decât să-ți mulțumesc! exclamă Dervhax. Fără tine, ne duceam dracului; compatrioții tăi ne-ar fi ajuns repede din urmă, fără să mai vorbesc de încântătoarele animăluțe care trăiesc în pădurile voastre.

– Tu dai la mine aparat paralizant și cutii cu încărcătură, și eu mulțumit!

– Cum vrei, bătrâne! Îți rămânem datori.

Vrăjitorul își atârnă arma la colierul de amulete, apoi îl salută, cu mâinile încrucișate pe piept, și, cățărându-se pe o creangă, dispăru în frunzișuri.

– Un tip ciudat, dar eficace, observă Terral.

– E bun de mercenar! îl aprobă Dervhax. Acum s-o ștergem, rychnienii probabil că nu sunt prea departe. Fiți cu ochii-n patru. Trebuie să ajungem la plută înaintea lor!

Mașina, fabricată sub licență pe Rychna, semăna până la confuzie cu vehiculele pământene. Singura neplăcere era că rezervele de carburant nu ar fi fost suficiente ca să se întoarcă fără oprire la punctul de întâlnire. Din fericire, camionul abandonat în pădure le va permite să se aprovizioneze cu carburant pe traseu.

Mercenarii își croiau din nou drum prin junglă. Din când în când, se opreau să se asigure că rychnienii nu veneau după ei.

Din fericire, nu avu loc nici o alarmă. Vrăjitorul, împreună cu lighioanele domesticite și paralul său, trebuie să le fi dat de furcă.

În orice caz, datorită balizelor radio lăsate de Byrag, convoiul ajunse fără probleme la râu.

Acolo, Dervhax făcu o oprire, pentru a se asigura că ticălosul căpitan fusese împiedicat să mai facă vreun rău.

Camionul staționa aproape de plută. Părea abandonat.

Maiorul examină cu atenție împrejurimile prin binoclu, înainte de a se aventura afară din camion. Îi prinse bine, pentru că văzu un cogofag periculos, agățat cu ghearele lui puternice de trunchiul unui copac.

Era oare vorba de un monstru domesticit de vrăjitor?

Singurul mijloc de a-și da seama de acest lucru era să-l înfrunte. Dacă îl ataca, era vorba de un animal sălbatic.

Dervhax le ordonă oamenilor săi să-l acopere și să deschidă focul în cazul în care cogofagul arăta intenții ostile. Metisul, fofilându-se de-a lungul trunchiurilor, ascunzându-se pe sub frunzișuri, se îndreptă spre vehicul. Un lucru era sigur: Von Nagel nu se afla în vecinătate, căci altfel l-ar fi eliminat cu ușurință pe intrus cu armele de la bord.

Monstrul nu întârzie să observe creatura fragilă care înainta spre el. Își ciuli urechile și își dădu drumul pe pământ, sărind pe cele două labe ale sale înspre prada care îi venea pe tavă.

Șuieratul laserelor îl făcu pe metis să tresare.

Cu picioarele retezate, cogofagul căzu la pământ. Yghur îi făcuse de petrecanie. Dervhax, trăgând cu pistolul, îi zbură creierii pentru a-l lichida, apoi își reluă prudenta înaintare.

Atunci când ajunse aproape de camion, un geamăt îi atrase atenția. Zgomotul venea din interiorul vehiculului. Dervhax recunoscu vocea Danekăi. Sări în picioare și, deschizând portiera, se năpusti înăuntru.

Fata, legată de scaun, îl privea cu ochi imploratori. Metisul se grăbi să o dezlege. Ea îi căzu atunci în brațe și spuse plângând cu sughițuri:

– O, iubitule, a fost oribil... Von Nagel a ieșit din camion, a vrut să inspecteze pluta. Atunci a apărut un kalgos, căpitanul a vrut să-și scoată pistolul, dar brațul i-a căzut la loc, paralizat... A rămas astfel destul de mult timp, apoi a apărut un alt monstru și l-a devorat de viu. Și nu puteam să fac nimic...

– Liniștește-te! șopti metisul strângând-o pe Daneka în brațe. Blestematul ăsta ne-a lăsat baltă ca un laș. N-a primit decât pedeapsa pe care o merita. Dacă n-ar fi fost vrăjitorul tribului, rychnienii ne-ar fi omorât.

Așadar, ticălosul murise; nimeni nu-l va plânge, cu atât mai puțin Byrag, care îl ura din tot sufletul. Expediția recuperă camionul abandonat și trecu râul, având grijă să distrugă pluta în urma ei.

Mercenarii se grăbeau să părăsească această planetă blestemată. Trebuiră să-i mai înfrunte pe monștrii din pădure, dar traseul de întoarcere fu parcurs cu mult mai multă ușurință decât la dus. S-ar fi putut spune că dispariția trădătorului ridicase blestemul care atârna deasupra pământenilor încă de la sosirea lor pe Rychna.

Maiorul petrecea ore în șir în compania Danekăi și amândoi străluceau de fericire.

Asprii mercenari erau foarte emoționați privindu-i.

La șapte zile după plecarea din satul lui Rinek, platoul mult așteptat se profilă în depărtare...

Capitolul X

Ochii albaștri ai lui Von Nagel, larg deschiși, contemplau pentru veșnicie o altă lume. Se terminase cu intrigile și cu trădările acestui ofițer fără scrupule. De acum înainte, nu îi va mai șicana pe nefericiții termeși, nici pe cianantropi.

Byrag tăie cu pumnalul legăturile prizonierilor.

Ei se ridicară, întinzându-și picioarele ca să stimuleze circulația sângelui. Nici unul nu întrebă nimic: auziseră peripețiile dramei care tocmai se jucase și îi cunoșteau încheierea.

Terral și Yghur săpară un mormânt în humusul brun al pădurii și puseră acolo corpul căpitanului. Insectele necrofage și scurmătoarele nu vor mai lăsa, în curând, decât oasele din el.

Toți se simțeau foarte ușurați. Duseseră o luptă dificilă și, deseori, fără speranță. Toți știau că, într-o zi sau într-alta, Von Nagel i-ar fi trădat.

Jucase și pierduse: odihnească-i-se în pace sufletul întunecat...

Acum, realitatea dură se prezenta din nou cu toată acuitatea: sigur, creierul cu neuristori al astronavei îi avea din nou sub control pe diini, dar mercenarii se găseau foarte departe de punctul lor de plecare și încă n-aveau nici o veste despre Daneka.

Dervhax se confrunta cu o altă problemă. Ca și Von Nagel, dar din alte motive, murea de curiozitate să cunoască secretele misterioasei entități care eșuase pe această planetă pierdută în spațiu. Din păcate, creierul părea destul de bolnav. Va muri el înainte de a fi putut să-și spună povestea?

Maiorul avea obișnuința să claseze problemele. Înainte de toate, trebuia să-i elibereze pe oamenii săi care rămăseseră prizonieri în poiență. Acum, probabil că se treziseră și așteptau cu neliniște să vină cineva să-i elibereze.

Yghur se așeză deci la tabloul de comandă și camionul se întoarse la poalele muntelui. Ca prin minune, nici un mercenar nu era rănit. Vehiculele, de asemenea, erau intacte.

Dervhax scoase un suspin de ușurare. Chiar și monștrii se temeau foarte tare de diini și nu se apropiau de bârlogul lor.

Pământenii, eliberați din strânsoare, luară o masă copioasă care le dădu forțe noi, apoi maiorul își expuse intențiile.

– Creierul astronavei ne va ajuta, fără îndoială, să o găsim pe fiica lui Fairchild, îi asigură el. Cel puțin, dacă mai este în viață... Vă cer deci să așteptați încă puțin, înainte să pornim pe drumul de întoarcere. În orice caz, toate informațiile cu privire la această astronavă stranie și la creierul cu neuristori care se află în ea vor fi primite cu cel mai mare interes de savanții de pe Pământ. Niciodată nimeni n-a auzit vorbindu-se de o civilizație atât de veche și atât de avansată. Trebuie să profităm de ocazia nesperată care ni se oferă și să ne documentăm în această privință.

Entuziasmul mercenarilor era foarte moderat. Toți se săturaseră până peste cap de această planetă, de monștrii ei, și resimțeau o spaimă cumplită la gândul că diinii ar putea să scape din nou de sub controlul stăpânului lor.

După multe discuții, sfârșiră prin a accepta să mai rămână încă două zile în preajma astronavei, dar nici una în plus.

Era mai bine decât nimic; amânarea era de scurtă durată, dar Dervhax trebuia să se mulțumească și cu atât.

Expediția își reluă deci drumul prin pădure și, prin intermediul mănunchiului de cristale, așezat în continuare pe capotă, încercă să reia contactul cu creierul. Toate eforturile sale fură inutile.

– Mă întreb dacă, în cele din urmă, Von Nagel nu își atinsese țelul! suspină maiorul. Poate că diinii au distrus aparatele care alimentează neuristorii.

Și Byrag ezita.

– L-am auzit pe ticălos țipând: „E al vostru! Omorâți-l!". Mi s-a părut că imaginile care proveneau din interiorul vasului arătau că diinii nu mai puteau face nimic rău. Din păcate, nu sunt sigur de asta; în acel moment, a trebuit să mă lupt cu căpitanul, care mă auzise venind.

– Să așteptăm puțin, propuse Terral. La urma urmei, entitatea asta este, poate, ca și noi: are nevoie de somn...

Orele trecură. Se lăsă noaptea.

Cristalele încă luceau blând, arătând că funcționau în continuare. Periodic, Dervhax încerca să intre în contact cu prietenul său misterios, dar fără rezultat.

În sfârșit, cu puțin înaintea zorilor, pe când se răsucea ca pe jar în patul lui, fără a putea să-și găsească odihna, maiorul simți un gând firav insinuându-i-se în minte.

– Ai fost foarte imprudent când l-ai lăsat pe unul dintre ai tăi să preia controlul asupra aparatului pe care ți l-am încredințat! spunea „vocea". A fost cât pe ce să mor. Lupta asta m-a epuizat. Sunt departe de a-mi fi

recuperat toate facultățile. Va trebui să mai dorm o vreme. Totuși ai acționat loial în ceea ce mă privește: o să programez deci două sonde automate care îți vor căuta compatrioata. Dacă e încă în viață, sferele îți vor arăta drumul către ea. Nu pot face nimic altceva pentru tine.

Contactul mintal încetă. Maiorul emise un mesaj de mulțumire și îi ură creierului să-și recapete cât mai repede sănătatea. Nu primi nici un răspuns. În schimb, mercenarii, treziți de șeful lor, văzură clar două sfere de plasmă albăstrui răsărind din prova astronavei și urcând în spirală spre vârful copacilor.

Emisarii promiși de creier plecaseră în căutarea Danekăi.

Dimineața se scurgea monotonă. Mercenarii își lustruiau armele, examinau motoarele, se distrau împreună. Puțin le păsa de soarta dispărutei. Un singur lucru conta pentru ei: să părăsească planeta asta blestemată.

Înspre prânz, cele două obiecte de cercetare apărură din nou.

Unul dintre ele se scufundă în coca navei, în timp ce al doilea se așeza în fața maiorului, luând-o mereu în aceeași direcție, pentru a-l invita să meargă după el.

Dervhax sări atunci într-un camion și, însoțit numai de Yghur și de Byrag, se afundă în pădure, pe urma ghidului său.

Vehiculul merse cam o jumătate de oră înspre mină.

Ajunse atunci într-o zonă în care trunchiurile maiestuoase se pierdeau în nori. Frunzișurile lor alcătuiau o rețea, o adevărată lume de deasupra pământului. Sfera se opri în fața unuia dintre trunchiurile masive și se ridică încet înspre vârfurile stufoase.

– După câte se pare, va trebui să mă cațăr acolo sus, mormăi Dervhax. Păcat că nu avem un dispozitiv anti-G!

– Încerc cu un lansator de parâme, sugeră Byrag. Dacă putem prinde un cablu între două crengi, îți va fi ușor să te ridici cu un troliu.

– Bună idee! îl aprobă maiorul. În timp ce voi fi acolo sus, supravegheați împrejurimile. Nu trebuie să fiți surprinși de vreun cogofag. Totuși mă întreb cum a putut Daneka să meargă să se refugieze în vârful acestor uriași.

Termesul făcu mai multe tentative care nu dădură rezultate, și atunci Yghur îl înlocui și reuși dintr-a doua încercare, confirmându-și abilitatea legendară.

Coarda subțire fu înlocuită cu un cablu rezistent și maiorul făcu un fel de scaun, pe care se așeză. Troliul începu să-l ridice, iar sfera de plasmă, nemișcată, aștepta chiar deasupra capului său.

În câteva minute, ofițerul ajunse la primele ramuri. De acolo, totul devenea simplu, ramificațiile întrețesute alcătuiau pasarele rezistente, pe care se putea deplasa cu ușurință.

Cercetașul luminos își reluă atunci urcușul, urmat de Dervhax, care, acum, pierduse complet din vedere pământul. Câteva păsări își luară zborul când se apropie, dar copacii uriași nu păreau să adăpostească creaturi periculoase.

După un urcuș relativ ușor, metisul ieși pe o pasarelă rudimentară ce lega crengile între ele. Strălucirea soarelui îl orbi pentru o clipă și trebui să se oprească și să se țină de o balustradă, în mod clar construită artificial.

Atunci când ochii săi se obișnuiseră cu lumina, zări în fața lui o colibă mică, asemănătoare cu un adăpost pentru vânătoare, cu mai multe orificii laterale.

Apropiindu-se cu precauție, aruncă o privire înăuntru și ghici în penumbră o formă ghemuită într-un colț.

O tânără pământeană zăcea pe un pat din ierburi uscate, cu ochii tulburi, murdară și cu părul ciufulit. Terorizată, își ascundea chipul cu mâinile, privindu-l cu teamă pe vlăjganul ce apăruse deodată în fața ei.

Încercările prin care trecuse o traumatizaseră cumplit pe nefericita fată.

Încetișor, așa cum îi vorbești unui copil temător, Dervhax murmură:

– Daneka, să nu-ți fie frică... Nu-ți voi face nimic rău.

Ea lăsă mâinile jos și pierdu puțin din privirea de ciută încolțită.

– Da-ne-ka, bolborosi ea, Da-ne-ka, așa mă chema pe mine altădată.

Apoi, dintr-o dată, izbucni în hohote de plâns.

Maiorul o luă atunci cu blândețe de umeri și o asigură:

– Nu mai ai de ce să te temi, Daneka! Tatăl tău m-a trimis să te caut și să te aduc acasă!

– Tata! Acasă... O, da, ia-mă repede cu tine! Mi-e frică de kalgoși, vor să mă prindă.

– S-a terminat cu asta. O să mergem la un camion, nu foarte confortabil, dar care ne va duce înapoi în locul unde ne așteaptă astronava.

– Astronava? A, da, îmi amintesc... De ce nu vine să ne ia de aici?

– Locuitorii acestei planete nu prea ne au la suflet! Trebuie să ne ferim de ei. Îți amintești de prietenii tăi de la mină?

– Nu... Totul e tulbure în capul meu... Tu, tu ești bun... să plecăm repede!

Dervhax nu mai insistă, căci frumoasa pământeană se resimțea în urma încercărilor prin care trecuse.

Ce păcat! Era atât de seducătoare! Poate că odihna îi va reda memoria. Dacă nu, va trebui să apeleze la creierul ce trăia în astronavă, în așteptarea psihiatrilor de pe Pământ.

Maiorul o ajută pe nefericită să se ridice în picioare.

Merseră pe podurile de liane și pe crengi până la scaunul improvizat suspendat de coardă.

– O să te așezi acolo sus, îi explică Dervhax, și prietenii mei te vor coborî pe pământ. Să nu-ți fie teamă.

– Am încredere în tine... Ești frumos și pari atât de binevoitor...

Daneka se instală în balansoar, ținându-se cu mâinile de corzi, apoi maiorul îi strigă lui Yghur să coboare fata.

În timpul acesta, maiorul inspecta împrejurimile: învățase că, în pădurea asta, orice clipă de neatenție risca să-l coste pielea. Și îi prinse bine, căci zări un kalgos agățat cu ghearele de un copac, la câțiva metri mai jos.

Aproape mașinal, scoase arma, ochi și trase.

Animalul căzu inert la pământ. Sărmana Daneka trebuie să fi trăit niște ore cumplite, căutându-și hrana în timpul zilei, atunci când monștrii rămâneau în bârlogul lor, și așteptând pe parcursul nopților interminabile ca creaturile ce bântuiau în jurul ei să fie alungate de primele raze ale răsăritului...

Un strigăt al lui Yghur îl aduse la realitate. Daneka ajunsese cu bine și scara urca din nou la maior.

La rândul său, se așeză pe scaunul îngust și se lăsă readus pe pământul stabil.

Atunci când se întorsese, în sfârșit, de unde plecase, scoase un suspin de ușurare și merse la cea pe care o salvase, în cabina unde o instalase Byrag.

Convoiul porni încet pe drumul spre poiența unde se afla epava, în timp ce Dervhax se sfătuia cu Yghur din priviri.

– Nu-i e p'ea bine, mormăi sergentul clătinând din cap. C'ed totuși c-o să-și 'evină: a 'ezistat în situații în ca'e niște tipi zd'aveni n-a' fi 'ezistat. O să-i dau să bea o poțiune care s-o adoa'mă.

Cu câteva clipe mai târziu, fata ațipi, strângând palma aspră a maiorului în mâna ei delicată.

Cele două sfere arzătoare se întorseseră de mult la stăpânul lor, și deasupra camionului mănunchiul de cristale strălucea blând. Dervhax,

fără să mai aștepte, încercă să ia legătura cu misteriosul creier și, spre marea sa surprindere, reuși imediat.

– Mă bucur că am putut să te ajut! îl asigură mintea prietenoasă. Din păcate, compatrioata ta a trăit în condiții precare, hrănindu-se numai cu bace și cu fructe sălbatice, vegetând, cu gândul numai la nemiloasele creaturi care bântuie prin pădurile astea. Știu că vrei s-o vindeci și o să mă ocup de asta. După aceea, nu mai conta pe mine. Sunt obosit și va trebui să hibernez o vreme, pentru ca neuristorii delicați care îmi alcătuiesc creierul să se poată regenera.

– Și nu-mi vei spune mai multe despre tine și despre rasa ta? insistă maiorul. Pari atât de avansat față de noi, trebuie să știi atâtea lucruri pasionante!

– Suntem prea diferiți ca să ne înțelegem. Rasa ta nu e destul de evoluată ca să priceapă misterele vastului univers în care rătăcim. Tu și semenii tăi trebuie să căpătați printr-o luptă acerbă cunoștințele necesare. Într-o zi, veți putea, ca și mine, să vă debarasați de corpul vostru perisabil. Totuși, după cum ai putut constata, în ciuda științei noastre, suntem și noi puși la încercare de suferință și de griji. Fără îndoială, nu ne vom mai vedea: atunci când te vei fi întors în patria ta, eu mă voi fi vindecat și îmi voi relua rătăcirea veșnică. Acum pleacă. Ai drum lung de străbătut și te înconjoară mulți dușmani. Totuși să nu te temi de rychnieni. Am eu grijă să-i sperii în asemenea hal încât să nu te urmărească.

Dervhax, dezamăgit, îi mulțumi totuși din suflet acestei ființe pline de bunătate, fără de care n-ar fi putut niciodată s-o găsească pe fiica lui Fairchild, și, după ce o asigurase de recunoștința lui, dădu, în sfârșit, semnalul de plecare.

Mercenarii nu așteptară să spună de două ori. Se săturaseră până peste cap de această planetă și nu vroiau decât s-o șteargă cât mai repede, acum, când o găsiseră pe Daneka.

Maiorul se întoarse atunci lângă sărmana copilă, care încă dormea, legănată de hurducăturile camionului.

Un nimb azuriu îi încingea fruntea. Cu chipul ei senin cu trăsături regulate și cu zâmbetul ușor care-i plutea pe buzele trandafirii, ai fi putut crede că te afli în fața uneia dintre reproducerile naive ale preafericitelor, imortalizate pe vitraliile vechilor catedrale pământene.

Yghur părea stupefiat. Atunci când șeful lui îi spuse că creierul își asuma sarcina de a le vindeca protejata, clătină din cap și se duse la locul lui din turelă.

Evenimentele astea îl depășeau, dar cianantropul, superstițios, ca toți cei din rasa lui, găsea asta foarte normal din partea unei divinități atât de puternice, care îi comanda pe diini.

Convoiul ajunse fără întâlniri neplăcute la pluta care se legăna ușor pe apele limpezi ale râului. Rychnienii, după câte se pare, fugiseră. Creierul se ținuse de cuvânt.

Făcură manevra repede. Atunci când toate vehiculele se aflară pe celălalt mal, tăiară cablurile și pluta porni de-a lungul apei.

Noaptea se lăsă la puțin timp după aceea. Mercenarii se instalară ca să se odihnească o clipă.

Era liniște, nu se auzeau nici măcar răgetele și țipetele animalelor de pradă nocturne. Poate că misterioasa creatură continua să-i protejeze pe pământeni.

A doua zi, în zori, coloana porni din nou.

Daneka petrecuse bine noaptea și îi zâmbi lui Dervhax atunci când acesta îi aduse micul dejun, alcătuit din fructe proaspăt culese. Mâncă cu poftă, bău un ceai preparat de Yghur, murmură câteva cuvinte de mulțumire, apoi căzu din nou într-un somn adânc, cu zâmbetul pe buze, strângând încă mâna lui Dervhax în a ei.

Maiorul observă, fără să înțeleagă, că cercul luminos căpătase acum o nuanță smarald. Era oare un semn bun?

În orice caz, adorabila copilă nu se simțea mai rău, din contră...

După două ore de mers, Terral scoase un strigăt de alarmă. Imediat Dervhax se duse la el. Locotenentul îi arătă cu degetul peisajul înconjurător.

– Nu înțeleg nimic din ceea ce se petrece, mormăi el. Pădurea a dispărut!

– Cum? urlă maiorul. Glumești!

Din păcate, trebui să accepte ceea ce era evident. Niște halouri concentrice pulsau pornind de la mănunchiul de cristale aflat pe vehicul. Împrejur, trunchiurile uriașe fuseseră înlocuite de imense prisme de culoare brun-auriu. Pneurile mergeau pe un sol înghețat, care scânteia sub razele purpurii ale unui astru muribund.

Mercenarii, tremurând, porniră dispozitivele de încălzire ale combinezoanelor. Toți gâfâiau, chinuindu-se să răsufle. Din fericire, habitaclurile etanșe dispuneau de un dispozitiv de aclimatizare și de ventilație autonomă. Yghur le porni și toți se simțiră ușurați.

– La dracu'! Unde suntem? mormăi Dervhax. Am fost transferați la poli?

– Ta'e m-aș mi'a, șefule, observă calm sergentul. Steaua asta e dife'ită de soa'ele care luminează 'ychna.

– Ai dreptate! S-ar zice că suntem pe o planetă moartă.

– Și dacă ar fi patria entității care trăiește în astronavă? sugeră locotenentul.

– Se poate, dar cum se explică un transfer la o distanță incomensurabilă?

– Cred pur și simplu că creierul visează și că ne face să avem viziunile lui, interveni Byrag, care rareori mai vorbise atât.

– Atunci, ar fi de ajuns să distrugem aparatul care ne leagă de el, observă Dervhax. O să încerc!

Din nefericire, eforturile sale nu dădură nici un rezultat. Ieși puțin afară, unde sufla un vânt înghețat, întinse mâna ca să ia mănunchiul de cristale, dar mâna îi trecu peste ele.

La întoarcerea înăuntru, maiorul schimba fețe-fețe.

– Pe o mie de comete! Doar asta ne mai lipsea! se înfurie el. Cum o să ajungem din nou pe Rychna? Trebuie să continuăm să ne deplasăm? Nu avem nici o hartă, nici un punct de reper.

– Putem presupune că distanța parcursă aici corespunde cu cea de pe planeta aia blestemată, își dădu cu părerea Terral. Dar nimic nu e mai puțin sigur...

– Ia gata! Să ne păstrăm capul pe umeri, atât cât se poate în universul ăsta dement, mormăi metisul. Dacă Byrag are dreptate, aceste imagini nu sunt decât aparențele înșelătoare ale unui vis care se întipărește în mintea noastră, datorită transmițătorului psi. Prin urmare, suntem încă în pădure, avem în față un peisaj oniric, care nu există realmente. Sugerez deci să ne îndreptăm în aceeași direcție.

– Da' cum? gemu Yghur. Câmpul magnetic e ext'em de slab și polul planeta' e, cu sigu'anță, dife'it de cel al 'ychnei!

– Ai dreptate. Universul ăsta e mai real decât aș fi crezut, o dată ce instrumentele noastre ne indică altceva decât înainte. Numai să nu visăm că indică altceva! La urma urmei, poate că dormim și noi, și visăm, cum face și creierul.

– Cu chestia asta m-ai dat gata! exclamă Terral. Cunosc prea bine discuțiile fără rost ale filosofilor cu privire la universul real și la universul pe care-l percepem prin simțurile noastre, dar cum să aflăm dacă tocmai visăm? Că tot ai adus vorba, poate că visăm și că visăm!

– E posibil! Totuși e mai bine să credem că eul nostru actual e în legătură cu eul nostru anterior. Să vă explic. Dacă, din întâmplare, am fi

uciși aici, mă întreb dacă nu vom fi murit atunci când creierul cu neuristori se va trezi.

– Minunat! Limpede ca lumina zilei, îl zeflemisi Terral. De fapt, ce crezi că trebuie să facem?

– Să ne continuăm înaintarea, ca și cum am fi în pădure. O să vedem după aceea!

– Și să ne rugăm Spiritului galactic ca prietenul nostru să catadicsească să se trezească repede și să ne dea voie să ieșim din coșmarul lui! concluzionă locotenentul.

Vehiculele își reluară, așadar, încet, înaintarea.

Erau înconjurați de o pădure minerală: trunchiuri cristaline imense ce-și azvârleau spre cer ramurile contorsionate straniu.

În aparență, viața părăsise acest astru pustiit, totuși mercenarii se îndoiau, scrutau împrejurimile, cu degetul pe trăgaci, fără a se iluziona prea mult în privința eficacității armelor lor.

Acest ținut halucinant prezenta, cel puțin, un avantaj: solul înghețat era destul de tare și roțile metalice mușcau foarte bine din zăpada întărită.

Pe prismele aurii acoperite de chiciură dansau mii de curcubee. Mercenarii înaintau înăuntrul unui caleidoscop irizat cu nuanțe feerice.

În curând, convoiul ajunse la albia unui râu care secase. Pe fund era un strat subțire de gheață tare, asemănătoare cu cea a unui ghețar. Trecură fără probleme peste obstacol.

Pe celălalt mal, „vegetația" era alta.

Prismele transparente erau înlocuite de piramide, de cuburi ce aminteau de sarea gemă. Astfel, palate minunate și baroce apărură în fața ochilor uimiți ai mercenarilor.

Așa ar fi putut să fie locuința reginei gheții din vechile legende, cu domurile sale, cu terasele sale, cu grădinile sale, în care creșteau minuscule cristale purpurii sau portocalii.

Și, ca pentru a confirma această supoziție, un pod imens asemenea unui curcubeu înghețat, cu arcul său superb, răsări în fața pământenilor uimiți.

În vârful lui, creaturi diafane purtând rochii translucide alunecau pe niște sănii scânteietoare, înconjurate de o aură de promoroacă.

Mercenarii se frecau la ochi, neputând crede în mărturia simțurilor lor. Dar nu le sluji la nimic: viziunea feerică mai persistă o vreme, până când bulgărele purpuriu al minusculului soare dispăru sub orizont.

Noaptea se lăsă cu o rapiditate uimitoare.

Convoiul se opri și mercenarii, tremurând, se strânseră unii lângă ceilalți. Dervhax veni să se întindă lângă Daneka, ce îmbrăcase, la rândul ei, un combinezon spațial.

O întrebare sfâșietoare îl chinuia pe maior. Cât timp vor dura rezervele de aer?

În mod paradoxal, acele contoarelor coborau încet; devenise metabolismul pământenilor mai lent? Se scurgea timpul într-un ritm diferit?

Vocea dulce a fetei îl smulse din negrele-i gânduri.

– Privește minunățiile astea, iubitule!

Maiorul aruncă o privire printr-un hublou. Niciodată nu contemplase o priveliște atât de minunată. Pe cerul de catifea, lumini fantasmagorice, aurore boreale, dar cu nuanțe mult mai accentuate, își desfășurau pânzele unduitoare.

Curând după aceea, urechile mercenarilor percepură sunete, firave mai întâi, apoi din ce în ce mai puternice, o simfonie fantastică de voci cristaline, al căror ritm se schimba după pulsațiile coloritului celest.

Atunci, istoria acestei planete se derulă în fața ochilor lor uimiți, cântată de un bard necunoscut, într-o limbă melodioasă, pe care o înțelegeau perfect.

El povestea bucuriile și suferințele ființelor care, ere în șir, locuiseră pe acest astru muribund. Eforturile savanților, care trebuiau să amâne sfârșitul ineluctabil modificând de la un capăt la celălalt configurația și modul de viață al autohtonilor.

Glaciația progresivă și dispariția atmosferei îi obligaseră pe strămoșii creierului rătăcitor să-și părăsească trupul din carne și sânge.

Mai întâi, își puseseră corpul în roboți extrem de perfecționați, care le ofereau adăpost și hrană. Din păcate, această măsură se dovedise insuficientă. Reușiseră atunci să-și izoleze creierele și să le pună în niște suporturi aflate în legătură cu membrele mecanice. În acest fel, supraviețuiseră destul pentru a descoperi, în cele din urmă, o soluție definitivă la această problemă chinuitoare.

Toate mințile supraviețuitorilor, de acum înainte incapabili de a se mai reproduce, fuseseră calchiate pe niște suporturi electronice asemenea neuronilor, dar extrem de rezistente în comparație cu aceștia din urmă.

La început, acești neuristori conduceau niște roboți cu un aspect aproape uman. De atunci înainte, aceste creaturi nu se mai puteau mulțumi cu o lume atât de strâmtă precum planeta lor în agonie.

Fiecare dintre ei primise atunci o astronavă deosebit de perfecționată, construită cu ultimele rezerve energetice de care dispuneau.

Acum, ei făceau corp comun cu aceste nave, ale căror radare și nenumărate sonde, în legătură cu nervii lor, furnizau o imagine completă pe toate lungimile de undă, oferind o viziune a universului până atunci necunoscut.

Atunci abandonaseră patria strămoșilor lor pentru a rătăci veșnic prin vastul univers. Auziseră cântecele nebuloaselor, urletele novelor, ritmurile scandate ale pulsarilor, melopeea monotonă venită din străfundul vremii, chiar de la crearea cosmosului.

Pătrunzând în dimensiuni multiple, afundându-se în abisurile stelelor negre, în miezul de abanos al galaxiilor muribunde, întâlniseră și alte inteligențe, spirite desprinse de trup trăind după legi cu totul diferite; născute din atomul primitiv, în explozia cosmică ce dăduse naștere tuturor creaturilor, tuturor galaxiilor și fiicelor lor, stelele, mame ale planetelor, care dăduseră naștere, la rândul lor, unor minuscule piticanii ce se credeau stăpânii lumii.

Captivanta melopee se stinse o dată cu primele raze ale unei aurore sângerii.

În stacojiul unei câmpii vaste, cristalele gigantice luceau ca niște torțe arzând – o lume minerală fără legătură cu firavii oameni, ascunși în cochilia lor fragilă de metal –, spirite cristaline care dezvoltau o formă de inteligență total diferită de delicații neuroni ai ființelor din carne.

Zâmbetul Danekăi, care se odihnea, încrezătoare, în brațele iubitului ei metis, îi salută trezirea. Amândoi, încrezători și destinși, se rupseseră de universul care-i înconjura. Astrotul observă cu satisfacție că aureola din jurul capului fetei dispăruse.

Însă mercenarii nu se aflau sub farmecele răpitoarei pământene. După ce discutaseră între ei, prin radio, o delegație veni să-l caute pe Dervhax.

– Șefule, mormăi purtătorul lor de cuvânt, v-am urmat fără să protestăm, am avut întotdeauna încredere în dumneavoastră, dar, de această dată, nu mai înțelegem nimic. Noi ăștia, băieți simpli, ne-am demonstrat fidelitatea, dar de data asta am vrea să știm ce se-ntâmplă! Suntem tot pe Rychna? Visăm? Nu se mai poate așa...

– Prieteni, declară maiorul, vă înțeleg preocuparea! Știu puțini astroți care ar fi dovedit un asemenea spirit de echipă și o asemenea supunere. Trăim niște ore derutante, care, pe bună dreptate, vă pot înspăimânta.

Liniștiți-vă, totul va reveni în curând la normal. Sunt sigur că mințile noastre primesc visele creierului din astronavă, care se gândește la planeta lui natală. Se va trezi foarte repede, și ne vom regăsi atunci universul obișnuit. E o chestie de câteva ore, acum...

– Dar nu putem face nimic ca să plecăm din locul ăsta ciudat?

– Nu! Încă nu avem destule cunoștințe în domeniul psihic. Mai aveți puțină răbdare, o s-o scoatem la capăt...

Mercenarii nu cerură mai mult de atât: aveau încredere absolută în șeful lor și, dacă acesta zicea că totul se va rezolva până la urmă, ei îl credeau.

– Tipul ăsta este într-adevăr formidabil! șușoti Terral la urechea lui Yghur, are o influență incredibilă asupra oamenilor. Toți și-ar da viața pentru el. Numai că e un lucru pe care nu-l pot înghiți: în cele din urmă, are întotdeauna dreptate! E deprimant, în definitiv.

– Eu nu-mi bat capul cu asta, răspunse sergentul; o dată ce șeful zice așa, o s-o scoatem la capăt!

Convoiul își reluă, așadar, drumul printr-un peisaj miraculos și înfricoșător. Grămezile de cristale orbitoare se succedau fără oprire. În depărtare se ghiceau povârnișurile unor munți de cuarț transparent.

Singura problemă, în viitorul imediat: pneurile, care începeau să sufere de pe urma colțurilor ascuțite ale pietrelor tari presărate pe pământ.

Mai era, bineînțeles, problema aerului, a rezervelor de carburant. În mod logic, vehiculele ar fi trebuit să rămână pe loc și să păstreze rezervele energetice pentru încălzire. Dar metisul nu acționa întotdeauna după legile logicii, și asta părea să-l ducă la reușită.

În sfârșit, înspre prânz, sau, mai curând, în momentul în care mațele începeau să le ghiorăie de foame, trunchiurile cristaline cu troncaturile și eflorescențele lor dispărură brusc. Din nou, vehiculele mergeau pe humusul moale al selvei umede. Toți își scoaseră căștile și deschiseră larg portierele, respirând cu încântare aerul călduț și îmbălsămat cu parfumuri vegetale.

Dervhax, ușurat, privi fix mănunchiul de cristale ce scânteia încă deasupra turelei și îi adresă în gând un „mulțumesc" mut entității care îi readusese în continuul obișnuit. Percepu atunci un răspuns scurt.

– Vorbesc cu tine pentru ultima oară. Poate ai înțeles că v-am făcut să traversați pădurea în puțin din timpul „tău", printr-un ocol făcut într-un alt continuu. Te afli acum aproape de punctul tău de plecare de pe Rychna. Ascultă-mă cu atenție: o să ajungi în curând pe platou, și vei vedea atunci

alte două convoaie perfect identice cu al tău răsărind de la marginea pădurii. Atunci, vei pune fiecare vehicul exact deasupra celui similar lui. Îi vei alinia pe toți oamenii tăi ca pentru a-i trece în revistă, astfel încât fiecare dintre ei să fie în același loc ca și dublurile lui. Atunci nu veți mai fi decât câte unul din fiecare. Diinii mei vă triplaseră, și eram dator să vă readuc la starea normală. Nu încerca să înțelegi, fă cum ți-am spus! Adio...

Maiorul, stupefiat, constată atunci că expediția ieșea din pădure chiar în locul în care, în urmă cu mai multe săptămâni, *Discover*-ul îi lăsase pe Rychna.

Sub ochii săi, cărora nu le venea să creadă, alte două convoaie, replici exacte ale convoiului său, răsăreau din tufișuri și se îndreptau spre platforma stâncoasă.

Încrezător în promisiunile prietenului său misterios, puse să se oprească fiecare vehicul chiar în locul în care se găsea dublura lui, și toate se întrepătrunseră, ca niște miraje imateriale.

Mercenarii însă nu-i vedeau pe zombii lor. Încântați de această întoarcere rapidă, râdeau și se felicitau reciproc, neputând crede că ajunseseră așa repede la destinație.

Dervhax le ordonă atunci să se adune, sub pretextul de a face apelul, și îi trecu în revistă. Celelalte două „euri" ale sale făcură la fel. Diablo i se cocoță atunci pe umăr.

Apoi maiorul, înlănțuind-o tandru pe Daneka, veni să se așeze în fața oamenilor săi, trecând prin celelalte două cupluri.

Apăru un scurt *flash* luminos și, atunci când metisul se uită la turela camionului său, mănunchiul de cristale dispăruse.

– Prieteni, declară el, vroiam pur și simplu să vă mulțumesc pentru comportamentul vostru exemplar. Din păcate, câțiva dintre voi lipsesc la apel. Amintirea lor va rămâne pentru totdeauna în memoria noastră! Ne-am dus misiunea la bun sfârșit, ne vom întoarce cu capul sus, conștienți că am meritat cu prisosință primele promise de tatăl Danekăi. Acum, rupeți rândurile! Astronava va veni să ne ia astă-seară.

Toți îl aclamară și se împrăștiară.

Maiorul constată atunci cu satisfacție că nu mai exista decât un exemplar din fiecare om și că el însuși își recăpătase unitatea inițială.

Toate aceste evenimente îi depășeau puterea de înțelegere, dar, la urma urmei, de ce să-și bată capul cu asta, o dată ce Daneka era lângă el, teafără și nevătămată?

Epilog

La căderea serii, mercenarii văzură o stea strălucind viu care urca pe cerul Rychnei și care se pierdu în infinitatea spațiului.

Crezură că era vorba de o astronavă rychniană. Dervhax însă înțelese că entitatea bulversantă pe care o cunoscuse pe această planetă își relua eterna rătăcire.

Cu câteva clipe mai târziu, Byrag intra în legătură cu căpitanul Zunor, și *Discover*-ul, prompt la întâlnire, ateriza pe platou.

Căpitanul fu destul de uimit să-i revadă pe cei pe care-i crezuse pierduți pentru totdeauna în junglele perfide ale Rychnei, și nu-i ascunse lui Dervhax admirația sa.

Fără să mai amâne, mercenarii se îmbarcară, abandonându-și materialul, de acum inutil.

Drumul de întoarcere se desfășură fără probleme.

Fairchild, încântat, dublă recompensele promise.

Luni în șir, barurile și tavernele astroporturilor răsunară de isprăvile metisului, de acum o figură legendară printre astroți.

Maiorul însă dispăruse.

În timp ce Federația le trimitea somații ferme rychnienilor, convinsă fiind că îi omorâseră pe cetățenii pământeni, astrotul petrecea zile și nopți de vis pe un atol din Oceanul Pacific, în compania minunatei Daneka și a credinciosului Diablo.

Fericirea cuplului era fără pată, totuși, atunci când privirea superbei pământene se ațintea asupra extraordinarului metis, era umbrită de un dram de tristețe.

Știa, într-adevăr, că povestea ei de iubire nu va dura prea mult. În curând, cel pe care-l iubea atât de mult o va părăsi, pentru a se arunca în noi aventuri.

Sfârșit